

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 159^ο
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡ. 32 (753)

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Ούτε μία ρυτίδα, ούτε μία γραμμή σὲ ηλικία 65 χρόνων. Μία ἐπίδερμις καθαρὰ βελουτέ, ἀμεμπτός νέας κόρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ἓνα θαῦμα, ἀλλ' ὑπάρχει μία ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία.

Αὐτὰ εἶνε τὰ μαγικά ἀποτελέσματα τοῦ «Bioscel», ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Bioscel» εἶνε πολὺτιμον χεῖρον φυσικὸν νεότητος, ἀπαραιτήτων διὰ κάθε ἐπίδερμιδα βελουτέ καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ κρέμα Tokalon χρώματος ροῖ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ ξανανεώνει τὴν ἐπίδερμιδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ ξυπνᾶτε νεωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Tokalon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπίδερμιδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρά) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπίδερμιδα σας φρέσκη καὶ καθαρά, νὰ διαλύσετε τὰ μαῦρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ξανανεώσατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. Ἀπαλλαγθετε ἀπὸ τὸ γαιώδες χρῶμα. Ξαναβρῆτε τὰ φοέσια σας μάγουλα σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴ χάρι τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπληγθετε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Tokalon τρεφῶν διὰ τὴν ἐπίδερμιδα. Ἐὰν ὄχι, εὐχαρίστως θὰ σας ἐπιστρέψωμεν τὰ χρηματὰ σας.

Ὁ Βορονόφ τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶνε οἱ Γερμανικοὶ Βαφαὶ «ARTI».

ACADEMIE

DAYDOU

12 Rue Lafayette PARIS

ΕΙΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙ-
ΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δ. ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματοῦχος καθηγή-
τρια)
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καὶ ἐγ-
γραφαὶ καθ' ἐκάστην.
Ἰκανοισμός ἀποστέλλεται
δωρεάν εἰς πάντα αἰτούν-
τα. ΕΡΜΟΥ 51.

ΜΑΡΗ ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1912

Η ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡ-
ΜΟΓΗ • Η ΚΟΜΨΗ
ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ
Η ΑΝΕΣΙΣ ΤΩΝ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ ΜΑΣ
ΕΧΟΥΝ ΑΠΟ 26
ΕΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡ-
ΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΦΗΜΗΝ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ

Διὰδοχοί τῶν Οἴκων

BERTHE MARCHAUD

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΡΜΟΥ 14 ΤΗΛ 24812

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 82

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας. ΠΡΙΝ ἀγοράσετε κα-
νούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθετε τὴν ΕΚΘΕΣΗΝ ΓΥΝΑ-
ΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΛΑΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑ-
ΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ὁρόφος, τηλ. 25-173). Θὰ εἴ-
τε ἑτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτὰ κτλ. με-
τέρας τιμᾶς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικὰ σας φόρεμα σύμφωνα με τὰ πλέον
μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα

Ο DR KURT ZIMMERMANN

Περὶ τῶν
ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΒΑΦΩΝ

«ARTI»

Ὁ γνωστός Γερμανὸς
χημικός Dr Kurt Zimmer-
mann, ἐρωτηθεὶς ἐν Βερο-
λίνῳ περὶ τῶν Βαφῶν
«ARTI» ἀπήντησεν ὡς ἑ-
ξής:

«Διὰ τὰς γερμανικὰς Βα-
φὰς «ARTI» φρονῶ ὅτι
εἶναι περὶ τὴν ἡ γυναικὶ
διότι ἐπ' αὐτῶν ἔχει ἥδη
ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποφα-
θῇ διὰ τῆς ἀλαθροῦς
προτιμήσεώς του τὸ κοινὸν
ὄλοκλήρου τῆς Ὑφηλίου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ
ἡ ἰδική μου γνώμη εἶναι
ὅτι αἱ Βαφαὶ «ARTI» εἶναι
προϊὸν μεγίστης ἐπιστημο-
νικῆς ἀξίας με ὄντως ἐφαρ-
μακτικὰ προτερήματα. Ὁμοί-
αμα δὲ προσθέτως νὰ βε-
βαιώσω ὅτι αἱ Γερμανικαὶ
Βαφαὶ «ARTI» δὲν εἶναι ἀ-
πλῶς ἀνώτεροι διὰ τῶν
ἄλλων Βαφῶν, ἀλλ' ὅτι
εἶναι αἱ μοναδικαὶ ἐν τῷ
κόσμῳ ὑπάρχουσαι Βαφαὶ
με τὰς ὁποίας νὰ δύναται
τις ἀφόβως νὰ θάψῃ μόνος
αὐτῶν τὸν ἐπαι-
νὸν στερρότητα καὶ
τὸ πολυτιμότερον ὕψωμα
οἰαδήποτε ποιότητος καὶ
τις αὐτῶν.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἑσπερινός Νεοκ-
μεῖον Α. Συγγρού
Δερματικά - Γυναικεία
γινύα.
Κουμουνδούρου 21 - Ἀθή-
ναι
(Ἐναντι Βασ. Θεάτρου)
1012-112 π.μ. 3-5 μ.μ.
Τηλέφ. 52-623

ΔΩΡΕΑΝ

ἡ ἐμφάνισις φθμ. Παρ-
δοσις ἀσθημενῶν. Κατὰ
σημα «Σ ὀν ἔ τ ε ρ ν»
Δωρὸν 11 Ἀθηνῶν

4 Αὐγούστου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ADOLPHE RIBAU

ΤΟ ΑΝΘΙΣΜΕΝΟ ΑΜΠΕΛΙ

— Πότε, λοιπόν, θὰ ἔχου-
με τοὺς γάμους; ρώτησεν
ὁ γέρο - ὕφανθς Ντενί,
καθισμένος κοντὰ στὸν Ἰ-
ουστίνου Μελλιέ, ποὺ κά-
πνιζε τὸ τσιμποῦκι του ἑ-
ξω ἀπ' τὸ σπιτί του.

— Ποιοὶ γάμοι; ἀποκρί-
θηκεν ὁ Ἰουστίνος, ρίχνον-
τας στὸν γέρο - ὕφανθ ἑ-
να θλέμμα γεμάτο κατὰ-
πληξί.

— Τῆς κόρης σου, διά-
βολε!... Ἄν θυμοῦμαι κα-
λὰ, ἡ Ἰουλίττα πρέπει νὰ
εἶναι τώρα εἴκοσι χρόνων
καί, διάβολε! σ' αὐτὴν
τὴν ηλικία ἡ κοπέλλες ὁ-

νειροπολοῦνε νὰ φτιάξουν τὴ φωλιά τους.

— Δὲν θιάζονται νὰ παντρεύω τὴν Ἰουλίττα.
— Βέβαια, βέβαια... Μὰ ἡ μικρούλα φαίνεται πὼς θιά-
ζεται περισσότερο ἀπὸ σένα... Τὸ ἐκπληκτικὸ ὅμως εἶναι
ἡ ἐκλογὴ τοῦ ὑποψηφίου. Ὅχι πὼς μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς
τίποτα γι' αὐτὸν τὸν νέο, μονάχα ποὺ δὲν ἔχει πεντάρα
καὶ φαντάζονται πὼς δὲν θὰ σκέφτεσαι νὰ παραιτηθῇς τόσο
γρήγορα ἀπὸ τ' ἀγαθὰ σου.

Ὁ Ἰουστίνος Μελλιέ ἔβγαλε τὸ τσιμποῦκι ἀπὸ τὸ α ὅμα
του, τὸ ἀπόθεσε πίσω του, στὸ περσὶ ἐνὸς παραθύρου
καὶ σταυρώνοντας τὰ χέρια του:

— Τί σημαίνουν αὐτὰ; εἶπε, οὐφρῶνοντας τὰ φρύδια
του. Ὁ διάβολος νὰ με πάρη, ἀν καταλαβαίνω λέξι!

— Ἐλα, ἔλα τώρα, ἐξακολουθήσεν ὁ γέρο-ὕφανθς, με
παντρὸ ὕφος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ δείχνεσαι τόσο μυστηριώδης
στους φίλους σου;

— Δὲν καταλαβαίνω λέξι, σοῦ λέω!

— Τότε, ἡ κόρη σου κάνει τίς δουλειές της κουφὰ ἀπὸ
σένα. Λένε πὼς εἶναι ἀρραβωνιασμένη με τὸν ὑπνέ-η τῆς
γρηῆς κόμης.

— Ἡ Ἰουλίττα ἀρραβωνιασμένη! Τί παραμῦθια εἶν' αὐτὰ;
Μὰ αὐτὸς ὁ νέος δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι του ἐςδῶ!

— Ἰσως, ἴσως! Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ φαί-
νονται πὼς γνωρίζονται καλά... Κι' αὐτὸ γίνεται ἀπὸ τὸν
τελευταῖο τρῶγ. Θυμοῦμαι πὼς χορεύανε συχνὰ μαζὺ. Κ'

ὕστερα, με πληροφορήσαν πὼς θλεπόντουσαν κρυφὰ... Φαί-
νεται πὼς πάνε ραντε-β' τὰ θράδια. Χτέξ ἀκόμα, ὁ κι-
ματίας Βαρού, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ κτήμα του, τοὺς εἶδε
νὰ κάθονται στὸ πάνω μέρος τοῦ ἀμπελιοῦ
σου τῆς Ροσέτ.

— Εἶπε ψέματα! φώναξεν ὁ Ἰουστίνος,
χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ κρύψῃ τὴ δυσ-
ρέσκειά του. Ἡ Ἰουλίττα εἶναι μ' ἑντιμὴ
κόρη, ποὺ δὲν θὰ κάνει ποτὲ τὴν ἐπιτολαι-
ότητα νὰ ἐρωτοτοπῇ ἑαυτήν. Καὶ κτεῖνοι ποὺ
διαβάζουν αὐτὰ τὰ γελοῖα πράγματα, θά-
κων καλλίτερα νὰ φροντίζουνε τίς δικές
των ὑποθέσεις.

Ὁ γέρο-ὕφανθς γέλασε λίγο ειρωνικά
καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἀς σταματήσουμε τὴν κουβέντα, ἀφοῦ
αὐτὸ σὲ στενοχωρεῖ... Καὶ ἔξ ἄλλου, προ-
εβασμῆθης...

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀρχισαν
νὰ μιλοῦνε γιὰ ἄλλα πράγμα-
τα. Μὰ ἦταν φανερό πὼς ὁ
Ἰουστίνος δὲν ἐνδιαφερότανε
περὶ γιὰ τὴν συζήτησι καὶ ὁ
Ντενί, ποὺ ἦταν φλύαρος καὶ
τοῦ ἄρεσε νὰ τὸν ἀκοῦνε, ἔ-
φυγε σ' ἓνα τέταρτο τῆς ὥ-
ρας γιὰ ν' ἀναζητήσῃ στὸ χω-
ριό, ὅπου τὸ κυριακάτικο αὐ-
τὸ ἀπόγευμα, οἱ χωρικοὶ ἀνα-
παύοντουσαν στὰ κατώφλια
τῶν σπιτιῶν τους, συνομιλῆτες
περισσότερο πρόθυμοι.

Ὁ Ἰουστίνος ἔμεινε στὸ
ἴδιο μέρος καὶ ξαναπῆρε τὸ
τσιμποῦκι του.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἐπαναλάμβανε κάθε τόσο. Δὲν ὁ-
πάρχει οὔτε στάλα ἀλήθειας σ' ὅλα αὐτὰ τὰ παραμῦθια.
Ὁ γέρο - Ντενί εἶναι κακία γλῶσσα κι' ὅλος ὁ κόσμος
ἔξερει πόσο τοῦ ἄρεσει νὰ πλάθῃ ἱστορίες.

Ὁ Ἰουστίνος, ἐν τούτοις, δὲν ἦταν ἡσυχος. Ἡ τριφερὴ
καρδιά μιὰς κόρης, δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ, γιὰ ν' ἀνά-
ψῃ ἀπὸ τὴ φωτιά τοῦ ἔρωτος. Ὁ ὕφανθς μπορούσε νὰ ἔ-
χη δικη. Μήπως ἡ Ἰουλίττα δὲν εἶχε ἀλλάξῃ τοὺς τελευ-
ταίους μῆνες; Πάντα τῆς εἶχε μία χαρούμενη διάθεσι. Μὰ
τὸν τελευταῖον καιρὸ ἦτανε κατὰ παραπάνω ἀπὸ τὴ συν-
θισμένη τῆς διαθέσι, τὰ τραγούδια τῆς ἀντηχοῦσαν στὸ
σπίτι ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ θράδι - ἦτανε σαν ἓνα ἀναβρα-
σιμὸς τῆς νεότητος, ἡ ἴδια ἡ γλῶσσα τῆς εὐτυχίας.

Ὁ Ἰουστίνος, μέχρι τότε δὲν εἶχε ἐκπληγθῇ γι' αὐτὴν
τὴν κατάστασι. Τί ἔλεγε ἀπὸ τὴν Ἰουλίττα, γιὰ νὰ μὴν εἶναι
εὐχισμένη; Τίποτε.

Μὰ τώρα ἀναλογιζότανε πὼς ὅτ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν
μιά θαυτοτερὴν αἰτία. Λογίαζε καλὰ, πὼς ἡ κόρη του
δὲν θὰ ἔμεινε ἀνύπαντρη. Ὠραία καὶ γοητευτικὴ, καθὼς
ἦταν καὶ με ἀρκετὴ ἀπειρία ἐπιτροχέως, δὲν θάδεχτε
νὰ τῆς λείπουν αἱ γαμπροὶ καὶ δὲν θάχε παρὰ νὰ διαλέξῃ
Ἡ μάλλον ὁ πατέρας τῆς θὰ διάλεγε γιὰ νείνην ἓνα νέον
ἀπὸ καλὴν οἰκογένεια, πλεόνον καὶ ἡ Ἰουλίττα κόρη ὀπα-
κουθ, θὰ δεχόταν εὐχαρίστως τὸν σύζυγο ποὺ θὰ τῆς πα-
ροφίαζε.

Τέτοιο ἦταν τὸ σχέδιον τοῦ Ἰουστίνου. Τὸ θεωροῦσε ἐν-
τελὼς φρόνιμον, καὶ εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ διαλέγῃ ἀνά-
μεσά στοὺς νέους τοῦ χωριοῦ, τὸν γαμπρὸ ποὺ θὰ ἔκανε.

Ἦτανε ὅταν ἡ Ἰουλίττα, νὰ διαθεσθῇ
μὴν τῆς τὸν αὐτὸ τῆς, χωρὶς τὴν αἰτία
του. Ὅχι ἀποσπῆται τὸ κακὸ δὲν ἔπρε-
πε νὰ προσπαθῇ. Κι' ἓνα ἄπλοιο ἔρωτας
νὰ ὑπῆρχε, ἦτανε πολὺ, γιὰτὶ κανεὶς δὲν
ἔξερει ποὺ μπορεῖ νὰ οδηγήσουν αὐτὰ τὰ
πράγματα...

Καὶ ὁ Ἰουστίνος ἐννοῶσε ἑαφικὰ μίαν
ἀνύπαντρη. Θὰ καθύστερον τὴν καρδιά
μου, ἀποφάσεις. Κι' ἀπὸψε βάλισα.

Τὸ θράδι, μόνον τέλειωσε τὸ δέσιμο, ἡ Ἰ-
ουλίττα, δροσερὴ καὶ καμψή, με τὴν ὠραία
τῆς ρομπὰ μ' ἓνα ἀσπρὸ μεταξωτὸ μαντήλι
γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ μ' ἓνα μποκέτο
ἀπὸ ἀνιάκλμα στὸ ἀνοιγμα τοῦ κορσῆ.

της, έτοιμάσθηκε να θυγή.

— Τι ώραία θραδιά, είπεν ο 'Ιουστίνος, έπωφελήσου απ' αυτήν, κόρη μου, ο καθαρός αέρας θα σου κάνει καλό.

Έκείνη χαμογέλασε κι έφυγε, ζωηρή και χαριτωμένη, σαν μια γαλάζια πεταλούδα.

«Νάχη, αλήθεια, ραντεβού, αναρωτήθηκεν ο 'Ιουστίνος. Αυτό θα το δούμε.»

Ο ήλιος είχε θασιλέψει και μια σκοτεινιά άπλωνόταν παντού. Τα λουλούδια είχαν γείρει στον θραδυνό τους ύπνο. Χωρίς να διστάση, ο 'Ιουστίνος, άκολούθησε την 'Ιουλίαν.

Λίγο πιο έξω απ' το χωριό, εκείνη συναντήθηκε μ' ένα νεόν, που ο 'Ιουστίνος τον άναγνώρισε άμέσως, και οι δύο πήραν τον δρόμο προς τ' άμπέλια, ακριβώς όπως το είχε πη ο γέρω - ύφαντής.

Υπήρχεν εκεί ψηλά, στα μέσα του λόφου, ένα είδος περιπτερόν, μ' έναν σκληρόκορδο μπάγκο, σκιαζόμενο από μια άγρια κληματαριά. Από πάνω άπλωνόντουσαν τα λειθάδια ως τις παρυφές του δάσους και απ' αυτήν την ώραία θέα, άνάμεσα από τα περιπλεγμένα κλαδιά, φαινόταν ύλος ο ορίζοντας.

«Θά φτάσω εκεί πριν από σάς, ψιθύρισεν ο 'Ιουστίνος. Ποιός θα το πιάσει ποτέ αυτό;»

Και διάζοντας το θήμα του, πήρεν ένα μονοπάτι, που περνούσεν άνάμεσα από τ' άμπέλια. Δέν περπατούσε πειά, έτρεχε. Τό πείσμα, ή άγανάκτηση, ο θυμός, έβιασταν φτερά στα πόδια του.

Πραγματικά, έφθασε πρώτος. Πιο κάτω από τον ξύλινο μπάγκο και κρυμμένο από έναν χορταριασμένο τοίχο, ήταν ένα χωράφι, που δέν είχαν ακόμα θεριστή. Ο 'Ιουστίνος χώθηκε στα ψηλά σπαρτά, κι έμεινε εκεί, ένεδρεύοντας, κρατώντας την άναπνοή του. Η κρύπη ήτανε καλή και φαινότανε σαν νάχε γίνει έπίτηδες για την περιόχηση. Σε κανέναν δέν θάρχόταν ή ιδέα να ύποψιασθή την παρουσία του, και κείνος μπορούσε να τ' άβλεπαι και να τ' άκούη όλα. Μερικά λεπτά άργότερα, φάνηκαν οι έρωτευμένοι.

Καθίσαντες στον μπάγκο και μεϊναν εκεί, κρατούμενοι από το χέρι... Η θραδιά ήταν θαυμάσια. Δέν άφηρχε φεγγάρι κι ο ούρανός ήταν κατάσπαρτος από ένα πληθος λαμπρά άστέρια. Η σκοτεινιά — αν μωρής να τ' ονόμαζες αυτό — φαινότανε φωτεινή. Στις όχθες των μονοπατιών, στη νοτισμένη από τη δροσιά χλόη, φωσφορίζανε ή κολοφωτιές. Μια άπείρανη γαλήνη έπεφτε από τον θελούδινο ούρανό. Ο άγέρας είχε μια έξοχη γλυκύτητα και αλόγυρα πετούσαν μεγάλες νυχτερινές πεταλούδες, κουνώντας έλαφρά τα φτερά τους.

Ήταν ακόμα άνοιξη και έν τούτοις φαινότανε σαν καλοκαίρι. Η νύχτα, με το μυστήριό της, με τα άστρα της, με την ποιήσ της, είχε κάτι το γαμήλιο.

Οι δύο νέοι έμεναν σιωπηλοί. Σε λίγο, ο Βίκτωρ πέρασε το μπράτσο του γύρω από τη μέση της 'Ιουλίας, ένω με χαμηλή φωνή άρχισαν ν' ανταλλάζουν τραφερές έξομολογήσεις... Ήτανε μια στροφή του αιώνιου ποιήματος, που ξανάλεγαν έτσι, του θείου αυτού ποιήματος που ο άνθρωπος επαναλαμβάνει από τότε που έγινε ο κόσμος, και που δέν θα τελειώση, παρά όταν θα πάμη και ή τελευταία καρδιά να σκισθή.

Σ' αυτό το διάστημα, ο 'Ιουστίνος τούς παραπονούσε με μια περιέργεια παθητική. Πότε-πότε, παραμύριζε με τα χέρια του τα σπαρτά, για να διη καλλιτέρα. Και ο θυμός του άναθε.

«Α! την πανούργα, μουμούριζε άνάμεσα απ' τα δόντια του, την ποιητή! Κι' αυτός ο Βίκτωρ, φαίνε-

ται πως έχει ένα θράσος!

Είκοσι φορές έκανε να σηκωθή στα πόδια του, να πηδήση ξαφνικά στο άμπέλι, και να διώξη εκείνον τον παλάνθρωπο. Μά συγκρατήθηκε.

«Σε τί θα ύφελούσεν αυτό; σκέφθηκε. Έχω να κάνω κάτι καλλίτερο... Είναι καιρός τώρα, που ή έξαδέλφη μου ή Βανέ, από το Μουντόν, μου ζήτησε να της στείλω την 'Ιουλίαν για μερικές έβδομάδες. Από μεθαύριο θα της την στείλω, παίρνοντας τις προφυλάξεις μου, γά να έμπειδω κάθε άλληλογραφία. Και αν αυτό δέν άρκει, έ, καλά! τότε στο χειρότερο, αυτή ή μικρή άννη θα φύγη για το έξωτερικό. Ένας χρόνος δυο χρόνια άπουσίας, είναι αρκετά γι' αυτήν. Όσο γι' αυτόν, άς περιμένω δυο θέλει.»

Έκείνη τη στιγμή άρχισε να φυσά μια έλαφρή αύρα, και ένα δροσερό και γλυκό άρωμα έφθασε, με τα φτερά του, ως τον 'Ιουστίνον. Δέν ήταν ούτε μια πνοή από τις ροδιές ή τις λεμονιές, από τις οποίες οι κήποι του χωριού ήταν γεμάτοι, ούτε από το κομμένο χορτάρι, που ήτανε σωρευμένο εκεί κάτω στην πεδιάδα, ούτε από τα άγρια λουλουδάκια, που ήταν σκορπισμένα παντού, μέσα στο δάσος. Ήταν ένα άρωμα δυνατό και παράξενον, που μεθούσε σαν ένα καινούργιον κρασί.

«Έ, έ! είπεν ο 'Ιουστίνος, άναπνέοντας δυνατά μ' ευχαρίστηση... Νά που το άμπέλι είναι άνθισμένο!»

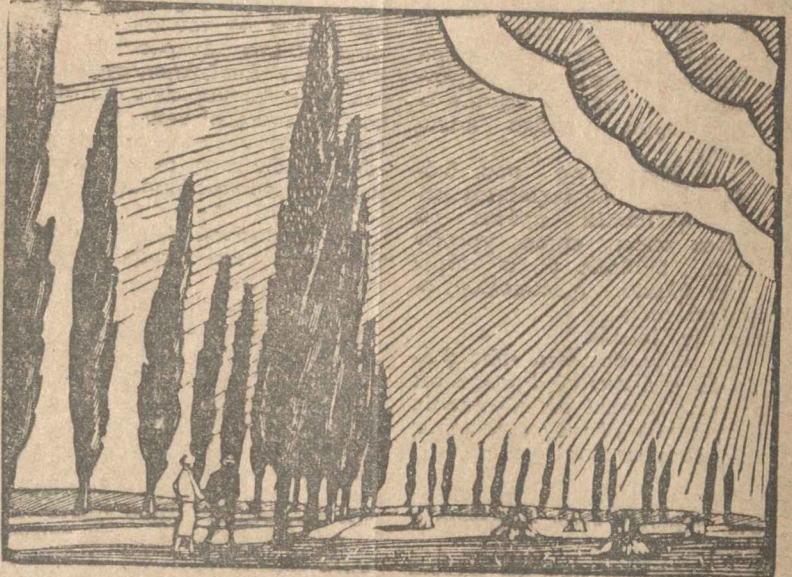
Πραγματικά, ήταν τα άμπέλια, που κείνο το θράδυ γιόρταζαν τους μυστικούς γάμους των! Από πολλές μέσες οι χωρικοί περιμέναν την άννησιν τους και τώρα είχε ξεσπάσει μαζί με την άνθησιν της άγράφης, όρμητικής, και παντού μέσα στην πλάση σκόρπιζε αυτό το ζωηρό άρωμα — δυνατό σαν ένα γιορταστικό τραγούδι.

Ο 'Ιουστίνος θυβίστηκε σε μια παράξενη όνειροπλησι. Ξαναγύρισε στα περασμένα, πολύ μακριά, τριανταπέντε χρόνια πίσω... Ξαναείδε τον εαυτό του στην ηλικία του Βίκτωρος, έρωτευμένο όπως εκείνος, και καθώς εκείνος, ένα θράδυ του 'Ιουλίου, να περπατά στην έξοχη μαζί με μια νέα, που ήθελε να την κάνει άρραθωνιαστική του και γυναίκα του. Ήτανε μια θραδιά έντελώς όμοια μ' αυτήν: Η ίδια σιγαλιά, ή ίδια μυστική γλύκα. Και τα ίδια άστέρια, που συνάδωνε τώρα μ' ένα συγκαταστικό θλέμμα το έρωτευμένο χέρι γάρι, τα ίδια αυτά άστέρια τον είχαν διη να πιάη το χέρι της πολυαγαπημένης του και να της ψιθυρίση στο αυτί χαϊδευτικά λόγια. Και όπως αυτό το θράδυ ακόμα, όταν άρχισε να φυσά ή αύρα, ένα ήδονικό άρωμα από τ' άνθησιν άμπέλια είχε φθάσει ως αυτούς, πειζοντάς τους με μια ιδανική μέθη, γεμίζοντας τις καρδιές των με τη χαρά της ζωής... Πώς τη θυμώταν κείνη τη θραδιά, που εύχόταν να μην ημερώση ή έπομένη! Γιατί την έπομένη είδοποιημένος από ποιόν; — ο πατέρας της Ροζέτας, ένας χοντρός εισοδηματίας, στον οποίον ο 'Ιουστίνος, άπλός απηρέτης στο χωριό τότε, φαινόταν ένας γαμπρός πολύ άπεινός, έστελνε την κόρη του μακριά, κι έκανε τον άφεντικό του 'Ιουστίνου να διώξη τον έρωτευμένο νεόν από τη δουλειά του... Τι σκληρή άτύχη!

Μάλιστα είχε πχτημένης δέκα ή ώρα, το ζευγάρι φάνηκε στον δρόμο. — Καληνύχτα, είπεν ο Βίκτωρ... Πές μου, άγάπη μου, πως μ' αγαπάς. Ξαναπές το μου! — Ναι, άποκρίθηκεν ή 'Ιουλίαν... Δέν είμαι από κείνες που αλλάζουν. Ναι, σ' αγαπώ!

Τα μάτια του νέου άστραψαν μέσα στο σκοτάδι, σαν δυο διδυμα άστέρια. — Ευχαριστώ, είπε με θαυμάσια φωνή. Και έτοιμάσθηκαν να χωριστούν. Μά ξαφνικά, μια σκιά παρουσιάσθηκε μπροστά τους και κατάπληκτοι, γεμάτοι άγανάκη, ή 'Ιουλίαν τρέμοντας σαν το φύλλο, ο Βίκτωρ με μια μαρμάρινη χλωμάδα στο

πες, μά ύστερα, πιστεύοντας ίσως

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές, παλαιά β.β.β.β. έφημερίδας και περιοδικά, από το 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Π. λαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3-9 μ. μ. καθ' εκάστην και τας Κυριακάς.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΛΕΙΠΤΟΝ ΑΝΘΟΣ, Λάριαν. — Δέν άπορώ πως κατεστράφη το δέρμα σας με τα προϊόντα που χρησιμοποιείτε. Φοβάσθε τα έτοιμα καλλυντικά, μήπως δέν είναι άγνά και κατασκευάζετε έσείς ή ίδια κρέμες με ύδραρυρο, θιαμούδιον και όξείδιον του μολύβδου. Μά τί άλλο φαντάζεσθε πως μπορεί να έχουν τα καλλυντικά που τόσο φοβάσθε; Νά είσθε δε θεαίαι ότι τα 90 % από τα έτοιμα καλλυντικά δέν έχουν τίποτε από αυτά και πολλά είναι λαμπρά και άπολύτως άξιόσυστατα. Προς το παρόν πρέπει να συνέλθη πρώτα το δέρμα σας και για τόν καλλωπισμό του θα ίδούμε άργότερα.

Χρησιμοποιείτε λοιπόν κάθε μέρα την εξής λουζόν:

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' oranger	50 gr.
Borax	10 gr.

Τό θράδυ θέζετε στο πρόσωπό σας την εξής κρέμα, κάνετε ένα έλαφρό-μασάζ και την αφήνετε ως το πρωί, άφου προηγουμένως σκουπίσετε το έπί πλέον μ' ένα θαμβάκι.

Beurre de cacao	10 gr.
Huile de ricin	10 gr.
Oxyde de zinc	0,20 gr.
Essence de roses	10 gr.

Τό πρωί καθιρίζετε το πρόσωπό σας με γάλα άβραστό, στο όποιο προσθέτετε μια κουταλιά όξυζενέ.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, ΚΑΜΕΛΙΑΝ, Δίδα Μ. Χ. Ρ. — Άπαντώ σε όλες μαζί έπειδή ή έρώτησί σας είναι ή ίδια. Για να προφυλάξετε το πρόσωπό σας από το ήλιόκαμα αλείφετε το πριν θήγη στον ήλιο, με την εξής αλοιφή:

Vaseline	10 gr.
Lanoline	5 gr.
Solution de sulfate de quinine à 1:15,	15 gr.

Μη λησμονείτε ν' αλείφετε καλά τον λαιμό σας και τους ώμους σας γιατί εκεί χτυπάει περισσότερο ο ήλιος. Άν τυχόν και κοκκινίση το δέρμα σας, χωρίς να έχετε θγάλει φούσκες, αλείψετε το με γισούρι, χυμό καρπούζι ή άσπραδι αυγού. Άν θγάλετε φούσκες, τρυπήστε τις με μια καμένη θελόνα και κατόπιν αλείψετε τις με την εξής πομμάδα:

Baume de Perou	10 gr.
Acide borique pulvérisé	10 gr.
Vaseline	100 gr.

Άποφύγετε να έκτεθήτε στον ήλιο δυο τρεις μέρες. Διαβάστε και το σχετικό άρθρον στη στήλη της Μόδας.

ΑΝΗΣΥΧΟΝ ΜΗΤΕΡΑ, Βέλον — "Ολ' αυτά που θα έαναφέρω όφειλονται άποκλειστικώς και μόνον εις το ότι ή κόρη σας δέν γυνάει κανονικά. Τό πρώτ να πίνη ένα μεγάλο ποτήρι νερού, μέσα εις το όποιον έχει μουσκεμει από το θράδυ τρία τέσσερα θαμύσκηνα ή μια χούφτα σταφίδες. Μετά μισή ώρα να πάρη το πρόγευμά της: φρούτα, μαύρο ψωμί με μέλι και λίγο γάλα. Νά φρονίση να έχη ώρες τακτικές. Τό θράδυ να παίρνη ένα σκονάκι των 0.50 γραμ. σκόνης εκκα-σκάρας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

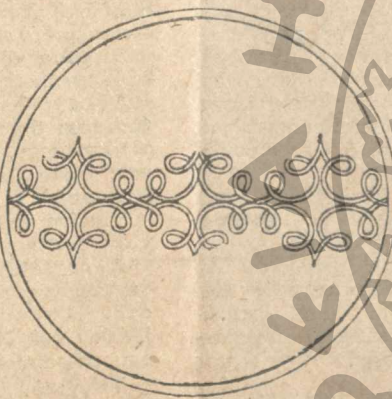
ΓΑΜΟΙ

Εις τον τελέσαντα έν Άλεξανδρεία την παρελθούσαν Κυριακήν, τους γάμους του, φίλτατον κι Άρτέμιον Μαλαγάρδη, μετά της διδας Άρτέμιδος Καραντώνη, εύχονται κάθε εύτυχία. Ν.Κ.

πρόσωπο άναγνώρισε τον 'Ιουστίνον. — Σεί! ψιθύρισεν ή 'Ιουλίαν. — Ναι, κόρη μου, είμαι εγώ!... Μά πές μου, τ' άμπέλια είναι άνθισμένα, ένοιωσες τό άρώμα τους; — Καί καθώς ο Βίκτωρ άναζητούσε μια εύκαιρία για να τ' ούσασθ.

— Στάσου, παιδί μου, του είπεν ο 'Ιουστίνος... Έλα μια στιγμή μέσα. Θά πιούμε ένα ποτηράκι μαζί... Καί... θάγης να μου πής πολλά πράγματα, δέν είν' έτσι; Ναι, έλα μέσα που σοό λέω... ADOLPHE RIBAU

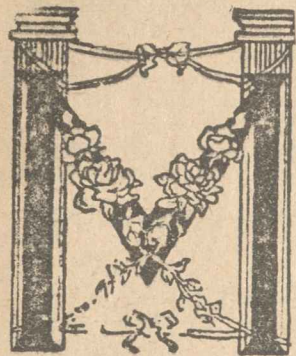
ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΗΜΑΤΑ

Νοστιμώτατο σχέδιο για μιλή να τάμη ή μαζιλαράκι. Η γιρλάντα γίνεται σε δυο χρώματα σιελ και ρόζ ή μωβ και κίτρινο με θελονία φουσκωτή ή θεζαντινή επάνω σε φόντο κρέμ ή χρωματιστό.

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΥΤΕ ΤΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΟΥΤΕ ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

ΕΣΑ στις αναμνήσεις μου ξεχωρίζει κι' αυτήν πάντα μία ίαση: —Παράρτημα Ι... 'Η χθεσινή αίματηρά μονομαχία!

Ναι, άλλοτε ή μονομαχία ήταν και στον τόπο μας πολύ της μόδας. Στα χρονικά μάλιστα της τελευταίας πεντηκονταετίας αναφέρονται πολλές αίματηρές και με άποτελέσματα θανατηφόρα.

Μιά τέτοια φονική μονομαχία ήταν το στυγνόν του Μπουρμπάκη. Δεν ξέρω ποτέ ακριβώς έγινε. Ίσως δεν θα είχα γεννηθεί ακόμη. 'Ακουγα όμως μικρός πού την ανέφεραν οι γονείς μου στο τραπέζι συχνά.

Ο Γενικός Πρόξενος της 'Ελλάδος Δοκός είχε σκοτώσει τον Μπουρμπάκη με την πρώτη πιστολιά. Πού; Πώς; Γιατί; Δεν ξέρω. 'Επρόφθασα όμως τον Δοκό, πενήνταρη πεία, σωστόν άριστοκράτη, με τὰ γάντια πάντοτε, ψηλόν, σοξάρων. Τόν έβλεπα στον δρόμο — κατοικούσε με τις άδελφές του εκεί στην άρχή της οδού 'Αγίου Κωνσταντίνου, άριστερά — δλη την ώρα και στεκόμουν και τόν κύταξα με περιέργεια και λίγο θαυμασμό.

'Αργότερα λιγάκι συνεδέσθην με τους άνηψιούς του, τόν μακαρίτη τόν Βάσο και τόν Σταματάκη τόν Παγκώστα, Γεν. Γραμματέα της Εισαγγελίας 'Εφετών σήμερα. 'Ετσι θρήκα πεία και την άφορη να τού έκδηλωνα τόν θαυμασμό μου μ' έναν ευλαβικό χαιρετισμό.

'Αλλη μονομαχία με άποτέλεσμα αίματηρό ήταν τού πρόσθετος της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας Φερντουν Μπέη με τόν Παρχο Θανασούλη Πιερράκο.

'Η οικογένεια Πιερράκο ήταν ευγενής. Τρεις άδελφές, ή κυρία Γκιτράκη τού Δικαστικού Συμβούλου τού 'Υπουργείου τών Οικονομικών, ή κυρία Ποταμιάνου, τού διαπρεπούς νομοδιδασκάλου και ή συμπαθεστάτη στην άώωρη κοινωνία δεσποινίς Σταυρούλα Πιερράκου, πού ελε άφιερώσει την ζωή της σε άλτρουϊστικά έργα και πέθανε δώ κι' ένα χρόνο.

'Αλλά και τρεις άδελφοί: 'Ο Θανασούλης, Παρχος, ό Κυριακούλης, λοχαγός τού πυροβολικού και ό Περικλής άνθυπίαρχος.

'Ηταν και οι τρεις πολύ συμπαθείς στην άριστοκρατία και στο στράτευμα. Στρατώνια, 'Αθηναϊκή Λέσχη, σαλόνια. Τόν Θανασούλη, κομψά ντυμένον πάντα, γάντια, μονόκλ, μπότες, τόν έλεγαν «Φόρ». 'Ηταν εύσωμος και τετραγωνος σά φρούριο. Τόν Κυριακούλη, ψηλόν και πολύ μορφωμένον, τόν έλεγαν «'Εντρούι». Και τέλος τόν Περικλή — πέθανε κι' αυτός πρό όλίγου με τόν θαυμό τού άντιστρατήγου — πού ήταν άνθυπίαρχάκι κουκλί, έφάμιλλος τού Βασιλάκη Μιχ. Μελά, τόν έλεγαν «Μπώ».

Τό πραγματικό τους επώνυμο ήταν Μαυρομιχάλης. Βαστοδσαν από τόν ήγεμόνα της Μάνης τόν Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη. 'Αλλά κάθε κλάδος της οικογενείας αυτής έπηρε κι' ένα προσώνυμο. 'Υπήρχαν Μαυρομιχαλείοι Ροζίτες, Μαυρομιχαλείοι Πιερράκοι κλπ. Σ' αυτούς όμως έπεκράτησε τό προσώνυμο και όταν γινόταν κουθέντα ποθενά για έναν Πιερράκο, ρωτούσαν: Ποιός; 'Ο «Φόρ», ό «'Εντρούι», για ό «Μπώ».

Τώρα τελευταία μονάχ ό Περικλής, πού είχε γίνει έπί Βενιζέλου και ύπουργός τών Στρατιωτικών άποκατέστησε τό πραγματικό οικογενειακό τους επώνυμο.

Μιά μέρα λοιπόν — τό 1899 νομίζω — στή Λέσχη, άν δεν άπατώμαι, ό Πρόεδρος της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας έξέφραζε χυδαία για τους Πιερράκους. Τους είπε «παράσιτα». Την ύβρι ανέλαβε να ξεπλύνει με αίμα ό μεγαλύτερος άδελφός, ό Φόρ. Ααμπρός σπαθιστής, περίφημος φλερετίστας, δεινός σκοπευτής.

Μάρτυρες λοιπόν άμέσως, σεάνς επανειλημμένες στή Λέσχη και όπλο τό πιστόλι. Τό έπροτίμησε ό προσβεβλημένος Παρχος.

Τό πρωί έγινε στ' Γουδί, ή μονομαχία. 'Αντηλλάγησαν δύο πυροβολισμοί και ό Παρχος χτυπήθηκε. 'Η σφαίρα τού 'Οθωμανού είχε χωθή στον θώρακά του. Πολύ θραειά έσυγ-

κινήθηκε ή 'Αθήνα και με άγωνία παρηκολούθησε την κατάσταση τού συμπαθεστάτου άξιωματικού, πού χαροπαίνε κάπου ένα μήνα.

..

Παλιά μονομαχία ήταν και τού λοχαγού Α. Πάλλη — άντιστρατήγου σήμερα — ύπασπιστού τού πολυκλαύστου Πίγκηπος Νικολάου με τόν ύπίαρχο Γ. Μουρούζη, έξ άφορμής ενός έπεισοδίου στον κήπο τού ξενοδοχείου Μελά στην Κηφισιά.

Κυριώτερος μάρτυς και «μαίτρ ντ' άρμ» να πούμε — δεν έλειπε τότε αυτός ό... Μάρτυς άπ' τη σαρακοστή — ό σήμερα σεβαστός και συμπαθεστάτος νομοδιδάσκαλος Γιώργης Αναστασόπουλος.

'Η μονομαχία εκείνη έγινε... «μετ' έμποδίων» πολλών — τούς κυνηγούσε ή άτυνομία — μέσα σ' ένα καφεείο με τζαμαρίες τού Παλμού Φαλήρου, πού σήμερα είναι ή Αεροπορική Βάσις.

Εύτυχως ήταν άνάμακτη. 'Ο Μουρούζης ήταν δεινός σκοπευτής και έστειλε την σφαίρα του στο σκάτι τού άντιπάλου του. Μά τό μολύδι δεν φυτεύθηκε στή σάρκα. Στή θέση πού είχε σκοπεύσει ακριβώς ήταν ή τσέπη της κυλότας και μέσα μιά χρυσή τσιγαροθήκη, πού είχε χάσει στον Πάλλη ό Πρίγκηψ.

Φονική μονομαχία ήταν και τού Σπύρου τού Στάη με τόν Κόκο τόν Χατζηπέτρο. 'Ο Στάης ήταν ύπουργός της Παιδείας και ό Χατζηπέτρος, βουλευτής Τρικάλων. Εκείνη την έποχή ώργιζε ή συναλλαγή και τό ρουσέτι.

'Ο Χατζηπέτρος όλο ρουσφέτια ζητούσε και ό Στάης δεν τού έκανε κανένα. 'Οπου μένεα πνέων ό βουλευτής μολοντί και οι δυο ήσαν Θεοτοκίς, άνισια να βολή ό πού στεκόταν κι' όπου θρισκόταν, τόν ύπουργό.

'Ακόμη και μέσα στα γραφεία τού ύπουργείου μπροστά σε τμηματάρχας και κατωτέρους υπάλληλους τόν έσκυλόθριζε. Κάποια φορά μάλιστα τού έθιξε και την οικογενειακή τιμή του.

Αυτό τό έμαθε ό Στάης. 'Ηταν σημειώσατε, περίφημος σκοπευτής και μανιώδης κυνηγός. Μάρτυρες λοιπόν άμέσως, πρωτόκολλο, Γουδί, μιά σφαίρα — στην καρδιά — και στον τόπο ό Χατζηπέτρος.

Σάν να τόν βλέπω ακόμη μπροστά μου σ' ένα ευλοκρέββατο τού Δημοτικού Νοσοκομείου, πού πήγα για ρεπορτάζ, άψυχο, όλόγυμνο, με κατακόκκινα από θρομβωμένα αίματα τόν θώρακα...

'Αυ' ό καυμένος ό ύποπλοίαρχος τού Β. Ν. Γιωτόπουλος; 'Εξ άφορμής έπιστημονικών συζητήσεων γύρω από την μετασκευή τών παλαιών θωρηκτών μας και από τὰ ταχυόβλα τού Β. Ναυτικού, ό ύποπλοίαρχος — τότε — Λυκούργος Τσουκαλάς τού έστειλε μάρτυρας, έυρο πυροβολισμοί σ' ό Γουδί και ό Γιωτόπουλος στον τόπο.

Και ό Πρωθυπουργός Θεοτόκης κάποτε είχε μονομαχήσει με τόν Κώστα τόν Κουμουνδούρο, έξ άφορμής έπεισοδίου στή Βουλή με πιστόλι... 'Η μονομαχία έγινε μέσα σ' ένα περιθόλι διά τόν φόβον της μανιατικής θενέτας. 'Απειλούσαν τότε οι Μανιάτες, ότι μιά τριχά τού Κουμουνδούρου άν καιγόταν θα έέκαναν τόν άντίπαλο.

'Ελαβε λοιπόν τὰ μέτρα της, έννοείται, ή άτυνομία. Φίνεται όμως ότι τὰ είχαν λάθει και τὰ δικά τους μέτρα οι μάρτυρες. Είχε θρυλληθή τότε δι αντί σφαιρών έθελαν στα πιστόλια... λουκούμια. Δεν μπορώ ν από θεσάισα.

Μιά φορά όμως δεν έτρεξε σταλαγματιά αίμα. 'Εκείνη την έποχή συχνά γινότουσαν και άλλες μονομαχίες, δευτερευούσης σημασίας. Τά έπεισόδια μάλιστα της Βουλής έφθαναν κατά κανόνα στο Γουδί, πού ήταν ό καθιερωμένος τών μονομαχιών τόπος. Τό πιστόλι, έννοείται, στήν 'Ημερησία Διάταξι. Και κατά κανόνα τὰ πιστόλια τού Νώντα τού Χαρίλαου, «'Εγγλέζικα», ευθύβολα και άπολύτου ακριβείας.

Τραγικόν θάνατον θόρηκε σε μονομαχία και ό άλησμόνητος άνθυποπλοίαρχος Χαλιούλιας. Τόσο συχνά κατέφευγαν στα όπλα τότε, ώστε κατάντησαν γνωστά πρόσωπα της κοινωνίας, «κώριοι» και άξιωματικοί τού στρατού και τού Β. Ναυτικού να είναι μάρτυρες μονομαχιών... κατ' έπάγγελμα.

'Ο Γιώργης ό 'Αναστασόπουλος, διακεκριμένος τότε δι-

κηγρός — σάς τόν παρουσίασα στα Δικαστήρια μιά-δυό φορές — ό μακαρίτης ό Θανάσης ό Μισούλης, πλωτάρχης τού Β. Ν. έπειτα βουλευτής, ύπουργός τών Ναυτικών και άμαρχος Πειραιώς, ό Λυκούργος ό Τσουκαλάς, άνθυποπλοίαρχος, ό μακαρίτης ό Γιώργης ό Καρπετιόπουλος, βουλευτής, ό μακαρίτης ό ύπίαρχος Παναγιώτης ό Σπυράκης, Παρχος - βουλευτής, ό Φώτης ό Μοσχ.ύλας, βουλευτής και... γιατρός κατ' έπάγγελμα τών μονομάχων, ό ταγματάρχης Μανούσος Δερλερές, ό βουλευτής Κώσας Γεράκης, άμαρχος 'Αργοστολίου σήμερα κλ.

'Η μονομαχία ήταν ένα ξενικό έθιμο. Στόν μεσαίωνα οι ήπότες και οι ευγενείς μονομαχούσαν μέσ' στή μέση τού δρόμου για ένα χαμόγελο της «Τάδε» ή για ένα προκλητικό στριψίμο μουστακιού, με σπάθες, με τριγωνικά ξίφη και με στυλέτα ακόμα, πολλές φορές μάλιστα και χωρίς μάρτυρες, συχνά δε και τρεις με τρεις μαζί, ένας με δύο κλ.

Κατά τὰ τέλη τού αιώνας, πού μάς πέρασε, στή Γαλλία καμιά διαφορά μεταξύ ανθρώπων τών πρώτων έπιπέδων της κοινωνικής ζωής δεν έφθανε στο πλημμελειοδικείο ή στο Ειρηνοδείο. 'Όλες κατέληγαν στα όπλα. 'Ο περιφημος δημοσιογράφος και πολιτικός Ροσφόρ, πού εξέδιδε τόν «Αδιάλακτο», πέθανε με τό πρόσωπο αυλακωμένο από σπαθίς σπαθίς.

Την ίδια εκείνη έποχή στή Γερμανία, οι φοιτητάι πρό πάντων την είχαν ψωμωτόρυ. Γλέντια, μπύρες και στο τέλος μερικές σπαθίς. 'Όλοι σχεδόν οι φοιτητάι της έπ.χής εκείνη είχαν στο μάγυλο, στο μέτωπο, στο στήνι κι' από μιά σπαθιά!

Σιγά-σιγά ή συμπλοκές εκείνες με σπαθιά διαμορφώθηκαν σε σχολή με όρους, παραγγέλματα και τέλη. 'Ετσι θγήκε ή «όπλομαχητική» με ειδικούς όπλοδιδασκάλους.

Εδώ μεταξύ τού 1880 και τού 1890 είχαμε δυό περιφημούς όπλοδιδασκάλους. Τόν Νικ. Πυργο, γιγαντόσωμο, άληθινό έμψυχο κάστρο. Αυτός μάς παρέδιδε σπαθακάκια στο τέλειό ακόμη και για τη σημερινή έποχή Παιδαγωγείο Β. Ν. Βουλγάρεως.

'Ηταν ακόμη και ό άλησμόνητος 'Ο. Θαν. 'Ηλιόπουλος με ειδικό δισκαλαείο στο παλιό άμαρχείο και από τό πρωί ως τό θράδυ άνηχούσαν οι γύρω όρόμοι από την κλαγγή τού άτσαλιού.

Και άφοδ, όπως είπα διαμορφώθηκε όλοκληρη σχολή όπλομαχητικής, είδαν τό φως και οι «Κώδικες Μονομαχίας» πού έβιναν αίσθητάτα όρισμένους τούς όρους και καθώριζαν την περίπτωσι της προσβολής, τό δικαίωμα της εκλογής τού όπλου, τών συναντήσεων τών μαρτύρων κλπ.

Κύρος μεγάλο είχε ό περίφημος Κώδ.ε τού Ταθενέ. Αυτός λοιπόν σάν «αντεθίζα» έγραφε:

«Δεν φονεύουν τὰ πιστόλια και αι σφαίραι, άλλ' οι μάρτυρες». Καταλαβαίνετε θεάται τί έννοούσε: φονεύουν οι μάρτυρες, όταν δεν ρυθμίζουν καλά την συνάντησι δύο αντιπάλων με τὰ όπλα στο χέρι.

Αί, λοιπόν, κύριοί μου, έγω διεπίστωσα ότι στον τόπο μας δεν φονεύουν ούτε τὰ πιστόλια, ούτε ή σφαίρες, ούτε οι μάρτυρες. Και τότε ποιός φονεύει; Τά... λουκούμια. Τό πώς και τό γιατί θά σάς τό εξηγήσω στο προσεχές τεύχος τού «Μπουκέτου».

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΑ ΔΕΝΔΡΑ

Οι Γάλλοι έξερευνητάι, οι όποιοι, μόλις πριν λίγες έβδομάδες, έπιστρέφανε άπ' την Μαδαγασκάρη, διηγούνται μιά καταπληκτική ανακάλυψι τους στο έσωτερικό τού μεγάλου αυτού νησιού τού 'Ινδικού 'Ωκεανού.

Στό μυστηριώδες, λοιπόν, αυτό νησί οι Γάλλοι έξερευνητάι ανακάλυψαν τεράστια δέντρα, τὰ όποια έχουν την ιδιότητα... να τρών ανθρώπινο κρέας!

Τά δέντρα αυτά είναι πελώρια κι' έχουν διάμετρο δύο μέτρα! Τά γιγαντιαία φύλλα τους άν πιάσουν κανέναν άνθρωπο, τόν σφίγγουν και τόν κρατούν αλχημάλωτο. Σέ έξη ή μήνες... τόν έχουν κιόλας χωνέψει!...

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η ντροπαλότητα είναι ένα αίσθημα άποκλειστικά άντροικό. *Τι άδύνατο, ό άνθρωπος να χέσει ντροπή...*

*Αν όταν τρώω κι' όταν δεν τρώω, έχω πυρετό, μ' άρρώσει καλλίτερα να τρώω και να έχω πυρετό.

*Ένα παλιό κρασί άξίζει περισσότερο από έναν παλιό φίλο.

Τό κακό της Ισοτήτος είναι πώς δεν την θέλουμε, παρά μόνο για τούς άνωτέρους μας.

Οι έντιμοι άνθρωποι είναι λιγώτερο κανάγηδες από τούς άλλους. *Η άντι έπιθυμία, ή όχι.*

Τά μισά πράγματα από όσα γράφονται είναι έπιθλαθή, τὰ άλλα μισά είναι άχρηστα.

Τό θάρρος είναι συχνά να δείχνεται κανείς σκληρός κατά τις περιστάσεις.

*Όταν άνοίγης την πόρτα σου, να έξης πώς σχεδόν πάντα ένας έχθρός μπαίνει μέσα στο σπίτι σου. *Γιατί;*

'Η γυναίκες είναι όπως ή φωτογραφίες: 'Υπάρχει πάντα κάποιος ήλίθιος πού φυλάει ευλαβικά τό πλαίσιο, ενώ οι έξυπνοι άνθρωποι μοιράζονται τό περιεχόμενο. *Μην' εί μας χέ!*

'Η αυταπάτες μας για μιά γυναίκα πού έχουμε άγαπήσει, μοιάζουμε με τούς ρευματισμούς: δεν γιατρεύονται ποτέ έντελως.

Τον διαβάσαμε και τον ναυαγισμένο
Τό χρήμα κάνει τον άνθρωπο φρόνιμο

Πηγαίνοντας να θόρς ρούι στην Νταμσέττη, κινδυνεύεις να χάσης τό στάρι πού έχεις στο στήνι σου.

*Ο ράφης δεν μπορεί να ράψι τὰ δικά του ρούχα. *Τόσο κινηστικά...*

Τό πλοίο της ύπομονής δεν βυθίζεται ποτέ.

Τό μέρος όπου κάθε άλεπού θά πάη όπωσδήποτε, άργά ή γρήγορα, είναι τό κατάσταση τού γυναιμπόρου.

Είναι πιο δύσκολο πράγμα να κάμης να σε καταλάβη ένας άμαθής, παρά να κατορθώσης να πείσης για καμήλα να πηδήξ ηνα γαντάκι.

Δέν υπάρχει ευημερία, δίχως κίνησι.

*Ο κόσμος δεν έξέρει πραγματικά για μäs τίποτα, πού δεν θελήσαμε να τό φανερώσουμε οι ίδιοι.

Μιά δυσάρεστη έκπληξη για τούς φίλους μας, είναι να μάς βρίσκουν όπως μάς έχουν άφήσει. Τους στοιχίζει να μάς θέλουν τό ίδιο ήλίθιους, όπως την προηγούμενη μέρα.

*Όταν νοιώθουμε δειλά ν' άρνηθούμε κάτι τι, τό δειχόμαστε κι' άς μάς θλάφει.

Τίποτα στον κόσμο δεν δικαιολογεί την παρακμή ή έπιδά. Κι' όμως όλοι έλπίζουν...

Μερικοί άνθρωποι ντεμπούτάρουν στην ζωή μ' ένα άποθέμα πρακτικών γνώσεων. Άλλοι προχωρούν με μόνη την άγνοιά τους. Ποιό άρά γε είναι κερδιμένοι;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΧΙΩΤΙΚΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὰ σκώμματα δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἦταν ἕνας δευτέρως Πελοποννησιακὸς πόλεμος, πνευματικὸς αὐτὸς, ποὺ ἔκανε τοὺς Ἕλληνας νὰ κεραυνολοῦν ἀλλήλους, μὲ παρατσούκλια καὶ πειραγματὰ πού τις περισσότερες φορές ἦσαν καυστικά.

Πνευματικὸς λαὸς οἱ Ἕλληνες, δὲν μπορούσαν νὰ ἡσυχάσουν ἐν δὲν πείραζαν καὶ δὲν κουτομπολεῖαν τοὺς γειτόνους τῶν. Εἶται ἕνα εἶδος πνευματικῆς παραγωγῆς καὶ τὸ κουτομπολιό, ὅταν εἶναι κουτοσυριὸ λεπιδὸ καὶ ξευπνὸ.

Τὴν φαγωμάρα αὐτὴν τῶν Ἑλλήνων «ἀρραϊνὸν πάθος τῶν Ἑλλήνων» τὸ ἀποκαλεῖ ὁ Ἡρωδιανός.

Καὶ τὰ «παρατσούκλια» ἡ κρητικὴ «σοῦρες», τὸ «κουτομπολιό», ἔχει τις πηγὲς του, ἀπὸ πολλὴ θαθεῖα καὶ μακρυὰ, ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ποὺ δὲν ἔμεινε τόπος καὶ χωρὰ ἑλληνικὴ, χωρὶς ἰδιαίτερη «σοῦρα».

Γιὰ τοὺς Κ ο ρ ι ν θ ί ο υ ς ἔλεγαν ὅτι καλλιεργῶν στὴν χώρα τους τὸ... ἔταιρειν.

Γιὰ τοὺς Λ α κ ω ν α ς ὅτι ἦσαν... αἰσχροκερδεῖς καὶ ἀφιλόξενοι.

Γιὰ τοὺς Λ ε σ β ί ο υ ς, λέγαν, ἄλλα πιδ χοντρά. Τοὺς Θ ε σ σ α λ ο ὺ ς τοὺς παρουσαῖσαν ὡς ἀπατεῶνες.

Τοὺς Μ ε γ α ρ ε ῖ ς, ὡς μὴ εὐθεῖς ἀνθρώπους. Τοὺς Κ ρ ῆ τ α ς ὡς συρράπτοντας πανουργίας κλπ. Τὸ κακὸ ἐξακολούθησε καὶ στὰ κατοπινὰ τὰ χρόνια καὶ βασιλεύει ὡς σήμερα.

Ἀλλὰ πούθενά ἄλλοι τὸ σκώμμα δὲν καλλιεργήθηκε τόσο πολὺ καὶ δὲν εἶχε τέτοια τεραστία εὐφορία, ὅσον στὴν Χίον, ὅπου τὰ εὐτράπελα ἀστεία καὶ ἀνέκδοτα δὲν κατευθύνονται, ἐναντίον τῶν γειτονικῶν νήσων, ἢ τῶν ἀπ' ἀντι χωρῶν, ὅπως στὴν ἀρχαία ἐποχὴ, ἀλλὰ τὸ ἕνα χωριὸ τὸ ἐκτοξεύει εἰς θάρος τοῦ ἄλλου, καὶ ὅλα τὰ χωριὰ μαζὺ τὰ διευθύνουν κατὰ τῆς πρωτεύουσας τοῦ νησιοῦ καὶ ἡ πρωτεύουσα πάλιν, χύνει ἀτελείωτους καταρράκτες, σκώμματος μικροῦ, ἐναντίον τῆς ὑπαίθρου.

Ἔνα πλήθος ἀπὸ αὐτὸ εἶχε συνάξει ἄλλοτε ὁ σοφὸς καθηγητὴς καὶ μελετητὴς τῆς νήσου κ. Σ. Βιός, ἀλλὰ τί νὰ πρωτοσυνάξῃ...

Αὐτὰ εἶναι ἀτελείωτα!... Ὡς νὰ περιμαζεύτῃ ἡ νέα ἐσοδεία, ἀλλὰ ἐκκολλάπτονται ἀπὸ παντοῦ. Χωρὶς νὰ προσθέσουμε καὶ τὰ παλαιά!...

Οἱ Χίοι ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ διακρίνοντο μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων γιὰ τὴν φαιδρότητα καὶ τὸ εὐθυμον τοῦ χαρακτῆρος τῶν.

Ἡ εὐθυμία αὐτὴ καὶ ἡ αἰσιοδοξία, ὅπως τὴν χαρακτηρίζει καὶ ὁ κ. καθηγητὴς, ἡ ὁποία κάμνει τὸν Χιώτη καὶ διὰ μέσου τῶν πιδ σπουδαίων του ἀσχολιῶν καὶ τῶν πιδ σοβαρῶν κινδύνων ν' ἀστετεύεται, εἶναι κληρονομία ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ὅπως δείχνουν καὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ «Χίος γέλως» καὶ «Χία ζωή», ποὺ δείχνουν ἀκράτητῃ εὐθυμίᾳ καὶ φαιδρῇ καὶ διασκεδαστικῇ ζωῇ.

Ὁ Κοραῖς ἐπαινεῖ τὸν χα-

ρακτῆρα αὐτὸν καὶ λέγει ὅτι οἱ Χίοι, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι:

— Παιζόντες καὶ γελῶντες κατορθώνουσι τὰ σπουδαία.

Οἱ γείτονες, βλέποντες τὴν εὐθυμίαν αὐτῆς τῶν Χίων καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν ἐξηγήσουν, τοὺς χαρακτῆριζαν ὡς τρελλοὺς:

Παῖός ὀλίγο, ποῖός πολὺ, ὅλ' οἱ Χιώτες εἶν' τρελλοί.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ποὺ λένε οἱ χωρικοί, κατὰ τῶν Καστρινῶν, τῶν πρωτευουσῶν δηλαδὴ, εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς:

Μιά ἡμέρα, ἤλθεν εἰσησιὸν στὸν «Μεζζᾶ» τῆς Χίου, ὅτι ὁ Σουλτάν - Μετζίτης θὰ ἐπισκεπτόταν τὴν νῆσον.

«Μεζζᾶς» ἔλέγετο στὸ «Κάστρο» τὸ μέρος σὸ ὁποῖο συνεδραῖναν οἱ Δημογέροντες τοῦ τόπου, οἱ ὁποῖοι κατὰ εἰδικὸν προνόμιον, εἶχαν ὅλην τὴν διοίκησιν τῆς νήσου στὰ χέρια τους.

Ἦταν δηλαδὴ ἡ τοπικὴ Κυβέρνησις μὲ δυὸ λόγια.

Οἱ δημογέροντες γιὰ νὰ φάνουν στὸν Σουλτάνο πὺς ἔχουν πολλὴ γνώση, ἐστῆλανε στὴν Πόλιν ἕνα, γιὰ νὰ ὀρθί ποὺ πωλεῖται ἡ... γνώσι καὶ νὰ τοὺς ἀγοράσῃ κάμποσιν!

Αὐτὸς πῆγε σ' ἕνα, Ἐθραῖο καὶ ὁ Ἐθραῖος ποὺ κατέλαθε μὲ πριόν ἔχει νὰ κάμῃ, τοῦ ἔδωσαν ἕνα κουτί καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἔμπρός τοὺς ἄλλους προεστούς.

Ἀφοῦ ἐκεῖνος γύρισε στὴν Χίον, μαζεύθηκαν ὅλοι οἱ προεστοὶ σ' ἕνα σπῆτι γιὰ ν' ἀνοίξουν τὸ κουτί.

Καθὼς τὸ ἀνοίξαν, ὅμως, νὰ καὶ πετιῶνται ἀπὸ μέσα ἕνα σύννεφο μέλισσες καὶ μιά ἀπὸ αὐτὲς κέντρωσεν τὸ κουτέλλο τοῦ Μισέ - Τζαννῆ.

Ἐδῶ εἶναι ἀνάγκη νὰ πούμε, τί ἦταν ὁ Μισέ - Τζαννῆ;

Ὁ Μισέ - Τζαννῆς στὴν Χίον δὲν... ἦταν τίποτε, ποτέ!... Ὁ «Μισέ - Τζαννῆς» ἐπιδόσθη ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου τῆς νήσου γιὰ νὰ παριστάνῃ τὸν ἀντιπροσωπευτικὸν τύπο τοῦ παλαιοῦ Καστρινῶ, τοῦ ἀριστοκράτου καὶ πολιτικοῦ.

Οἱ ἔξοι, μὴ γνωρίζοντες λεπτομερεῖας καὶ μὴ ξέροντας νὰ χωρίσουν τὸ Κάστρο ἀπὸ τὰ χαρτιά ἐπῆραν τὸν Μισέ - Τζαννῆ, ὡς ἐκπροσωποῦντα τὴν ὅλην τὴν Χίον.

Εἶπαμε λοιπὸν, ὅτι ὁ Μισέ - Τζαννῆς ἐπλάσθη ὡς γενικὸς τύπος τῆς «Χώρας», σὸν ὁποῖο φορτώθηκαν ὅλα τὰ ἀστεία καὶ τὰ ἀνέκδοτα. Ἔνα εἶδος Ναορεδιν-Χότζα δηλαδὴ, μὲ τὴν διαφορά ὅτι ὁ Χότζας ἐκπροσωπεῖ τὸν ἑαυτὸν του σ' ὅσα λέγει ἢ πράττει καὶ τὴν ἐποχὴ του, ἐνῶ ὁ Μισέ - Τζαννῆς ἐκπροσωπεῖ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πρωτεύουσας τῆς Χίου.

Οἱ ἄλλοι Δημογέροντες, ὅταν εἶδαν τὸ κουτέλλο τοῦ Μισέ - Τζαννῆ πρὸς τὸ κέντρισμα, ἐθάρσυναν πὺς ἀπὸ τῆς γνώσι πρῆστηκε καὶ φώναζαν ὅλοι τις μέλισσες, χτυπῶντας μὲ τις παλάμες τοὺς μηρούς τῶν καὶ προτείνοντας τὸ κεφάλι τους.

— Καλέ, σείς, ἐλάστενε καὶ στὰ κουτέλλα μας!

Οἱ πρωτευουσᾶνοι πάλι πληρώνουνε τοὺς χωρικούς, μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα.

Ἔνας κάτοικος τοῦ χωριοῦ Ἅγιος Γεώργιος, συναντᾷ ἕνα κάτοικο τῆς Χώρας.

— Ἄν ὁρῆς, τοῦ λέει, πόσους παρόδες ἔχω μέσα σὸ πουργί μου, νὰ πάρῃς ἐσὺ τοὺς δυὸ καὶ ἐγὼ (ἐγὼ) τοὺς ἄλλους δυὸ.

— Τέσσερες, τοῦ λέει ὁ Καστινός.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 56)

Ὁ Μισέ - Τζαννῆς ἦταν ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῶν πρῶτων τῆς Χίου.

Τὸ καπάκι τὸ θέλω γιὰ τὸ ἄλλο, τὸ κορίτσι μου!

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

7 ΜΙΚΡΟΝΔΛ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΟΥΜΕΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ Μαρινέττα κι' ὁ σύζυγός της Ζάν — Φρανσουά Ἀρνόλντ, γενικὸς εἰσπράκτωρ τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας, ζοῦν πολυαγαπᾶμεν καὶ τρισευτυχισμένοι σὸ μικρὸ σπιτάκι τους, σὸ Παρίσι. Καὶ τὴν εὐτυχία τους

αὐτὴ ἔρχεται νὰ μεγαλώσῃ ἡ ἀφιξίς τῆς λατρευτῆς τους κόρης, τῆς Μαργαρίτας, ἡ ὁποία σπουδάζει σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο τῶν Ρένων, στὴ Βρετανίαν, κ' ἡ ὁποία πρόκειται νὰ πᾶν νὰ περάσῃ λίγες μέρες διακοπῶν κοντὰ τους. Ἡ Μαρινέττα πρὸ πάντων εἶναι τόσο εὐχυσμένη, ὥστε ἡ πολλὴ τῆς εὐτυχία νὰ τὴν κᾶν νὰ φοβᾶται κάποια συμφορά... Καὶ πραγματικὰ τὰ πρῶτα προημύνατα τῆς συμφορᾶς αὐτῆς δὲν ἀργοῦν νὰ παρουσιασθοῦν. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ σύζυγός της φεύγει γιὰ νὰ πᾶν στὴν ἐργασία του στὴν Τράπεζα, ἐνῶ ἐκεῖνη τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο, βλέπει ἔξαφνα κάποια ἀγνωστὴ γυναῖκα νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ πιάνῃ τοὺς χεῖρες. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπ' τὴν οὐρανὴ Μαγκαλί, μιά ἐρωμένη του πρὸ δεκαετίας, τὴν ὁποία εἶχε διαζεῖ, σὸ τέλος, κ' ἡ ὁποία εἶχε καταδικασθῇ κατόπιν ὡς συνένοχος σὲ μιά δολοφονία σὲ δέκα ἐτῶν φυλάκιση. Ἡ Μαγκαλί χύνοντας δάκρυα φεύγει μετὰ τοὺς χεῖρες καὶ θεοθαλπίζοντας μὲ ὄρκο τὸν Ζάν-Φρανσουά ὅτι ἐ' αὐτοκτονίῃ, κατορθώνει νὰ τὸν συγκινήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἀσπασθῇ τὴν ὑπόγειον νὰ πᾶν νὰ τὴν δῇ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ στὴς τελευταῖες τῆς σπινθῆς. Ἐπειτα χωρίζονται κι' ὁ Ζάν - Φρανσουά διευθύνεται πρὸς τὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας γιὰ ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσία. Στὴν Τράπεζα, ὁ Ζάν-Φρανσουά κάνει τὴν καθημερινὴν εἰσπράξιν του καὶ τὸ θράβυ καθὼς πληγαίνει νὰ τὴν παραδώσῃ, λαβαίνει ἕνα σημειώμα τῆς Μαγκαλῆ, σὸ ὁποῖο τοῦ γράφει ὅτι εἶναι ἐτοιμὸν νὰ τὴν δεῖ, ὅταν τὴν παραδώσῃ τὰ χεῖρα, πρὸς τὸν Ζάν. Μὰ πρόκειται περὶ παλῆδος κ' ἡ Μαγκαλί μὲ τὸν ἀπαίσιο συνένοχό της Μπονιμπόρ τὸν δολοφονοῦν καὶ τὸν ληστεύουν. Ἐν τῷ μεταξύ, σὸ σπῆτι του, ἡ γυναῖκα του κ' ἡ κόρη του περιμένουν τὴν ἐπιστροφή του.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα. Ἡ δεσποινὴς Ζερμαῖν ντὲ Μονφόρ Κεραντέκ δὲν ἦταν καὶ τόσο καλά, ὅταν τὴν ἀφῆσα... μὲ μεγάλη θλίψιν μου, τ' ὁμολογῶ!... Εἶναι κακὸ αὐτὸ ποὺ λέω, μαμά, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ἰσα-ἰσα ποὺ εἶναι πολὺ καλὸ, καρδούλα μου... Ὡ! παρηγορήσου... Ὅχι περᾶσει τώρα ἡ ἀδιαθεσία τῆς φίλης σου...

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, ἐμπῆκαν στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τους. Μὰ ἡ θυρωρὸς σταμάτησε τὴν Μαρινέττα λέγοντάς της:

— Κυρία Ἀρνόλντ, ἕνα τηλεγράφημα γιὰ σᾶς...

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ παλῇ.

— Ὡ! εὐχαριστῶ! εἶπε παίρνοντας τὸ τηλεγράφημα. Καὶ ἀπὸ μέσα της, σκέφθηκε: «Σίγουρα, θὰ μᾶς ἀναγγέλλῃ κάποια συμφορά...»

Ἀνέθηκε ἐπάνω μὲ πόδια παραλυμένα, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ τηλεγράφημα. Μέσα σὸ μυαλό της ἐβλεπε τὴν εἰκόνα τῆς Μαγκαλῆ. Μὰ ὅχι... τὸ τηλεγράφημα δὲν εἶχε καμμία σχέση μὲ τὴν καταραμένη ἐκεῖνη γυναῖκα...

Ἡ Μαρινέττα τὸ ἀνοίξε, τὸ διάβασε γρήγορα καὶ εἶπε στὴν κόρη της:

— Εἶναι ἀπὸ τὴς Ρέννες... ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο σου... Ἡ Ζερμαῖν εἶν' ἀσχημα; φώναξε ἡ μικρούλα μ' ἄγω-

νία. Ὡ! τὸ φοβώμουν!

Ἡ μητέρα της, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, τῆς ἀπάντησε. — Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι τίποτε τὸ σοβαρό... Μὰ ἡ ἀρρώστη φίλη σου σὲ ζητάει... Ἀκόμα δὲν ἦρθες καὶ πρέπει νὰ φύγῃς πάλι, σήμερα κιόλας... Τί ἀναποδιά!... Κι' ἐμεῖς ποὺ ἐτοιμαζόμαστε νὰ γιορτάσουμε τὸν γυσιολό σου ὅταν θὰ γυρίσῃς τὸ θράβυ κι' ὁ πατέρας σου ἀπὸ τὴν Τράπεζα μ' ἕνα λαμπρὸ δείπνο!... Μὰ διάβασε μόνι σου τὸ τηλεγράφημα.

Ἡ Μαργαρίτα πῆρε τὸ τηλεγράφημα μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Δεσποινὴς Ζερμαῖν Μονφόρ Κεραντέκ χειρότερα. Ἐπαθε ἀπώμει σοβαρὴ κρίσι. Πυρετὸς μεγάλος. Ζηταῖ οὐδένα, φωνάζοντας τὴν φίλη της Μαργαρίτα. Σᾶς ἱκετεύουμε ἀποστείλατέ τὴν ἐντὸς τῆς ἡμέρας».

Τὰ μάτια τῆς Ρίτας πλημμύρισαν δάκρυα καὶ προσηλώθηκαν ἱκετευτικὰ στὴν μητέρα της σὰν νὰ τῆς ἔλεγον: «Ὡ! ἀφήστε με νὰ τρέξω κοντὰ στὴν ἀγαπημένη μου φίλη, τὴν ἀδελφούλα μου...»

Ἡ Μαρινέττα μάντεψε τὴν ἱκεσίαν της καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ τὴν καρδιά σπαραγμένη:

— Ναί. Πρέπει νὰ πᾶς... Εἶναι καθήκον σου... Ἡ δεσποινὴς Ζερμαῖν σ' ἀγαπᾷ τόσο κ' οἱ γονεῖς της τὸ ἴδιο... Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ σὲ δῇ ὁ πατέρας σου, χωρὶς νὰ τὸν φιλήσῃς... Τί νὰ κάνουμε;

Μιά ἔμπνευσις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς Μαργαρίτας, ἡ ὁποία εἶπε:

— Μαμά, ὁ πατέρας γευματίζει πάντοτε σὸ ἴδιο ἐστιατόριο τὰ μεσημέρια γιὰ νὰ μὴ χάνῃ τὴν ὥρα του ὡς ὅτου νὰ γυρίσῃ ἐδῶ.

— Ναί, παιδί μου... Κατάλαβα τὴν ἰδέαν σου... Θὰ πᾶμε νὰ τὸν θροῦμε σὸ ἐστιατόριο... Ἀπὸ κεῖ, θὰ σὲ συνοδεύσουμε σὸ τράϊνο καὶ θὰ σὲ παραδώσουμε στὴν ἀδελφὴ ποὺ σ' ἔφερε καὶ γυρίζει κι' αὐτὴ σήμερα στὴς Ρέννες. Μὰ θὰ μᾶς ξαναγυρίσῃς τὸ γρηγορότερο μ' εὐχαρίστητες εἰδήσεις γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς φίλης σου.

— Ὡ! ναί, μαμά... Θὰ ξαναγυρίσω τὸ γρηγορότερο.

Ἡ μητέρα κ' ἡ κόρη ἐτοιμάσθηκαν σὲ λίγες στιγμὲς καὶ ἐφυγαν γρήγορα-γρήγορα.

Μὰ δὲν ὄρθαν τὸν Ζάν - Φρανσουά σὸ ἐστιατόριο, ὅπου συνηθίζε νὰ τρῶν.

Τοῦ κακοῦ τὸν περιμέναν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα.

— Σίγουρα καὶ θὰ τοῦ συνῶν γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃ! τοὺς εἶπε ὁ ξενοδόχος ἐμφανισμένος. Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος, ρολοῖ!

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἔφαγαν σὸ ἐστιατόριο αὐτὸ, μὰ χωρὶς καμμία ὄρεξι. Τέλος, ἀποθαρρυνόμενες, σηκώθηκαν νὰ φύγουν καὶ τράπησαν γιὰ τὸν σταθμὸ τῆς Μονμάρτης πεζές, γιατί ἦταν νωρὶς ἀκόμα γιὰ τὸ τράϊνο.

Ἡ καλόγρια ποὺ εἶχε φέρῃ τὴν Μαργαρίτα ἀπὸ τὴς Ρέννες, εἶχε ἐγκαταστήσῃ κιόλας σὸ θαλάμι τῆς, ὅταν ἔξαφνα εἶδε ἐμφανισθῇ τὴν Μαρινέττα κ' ἡ κόρη της. Ἐκεῖνες τῆς εἰδείσαν τὸ τηλεγράφημα.

— Μπα! εἶπε μόλις τὸ διάβασε. Ἐγὼ δὲν ἀνησυχῶ καθόλου γιὰ τὴν δεσποινίδα Ζερμαῖν... Θὰ γῇν ἀμέσως καλὰ μόλις ἐξαλείψῃ τὴν Ρίτα της... Τὴν ἀγαπᾷ τόσο.

Σὲ λίγο τὸ τράϊνο ἐκίνησε ἀργὰ ἀπὸ τὸν παλιὸ σταθμὸ τὸν θλιβερό καὶ σκοτεινὸ καὶ ἡ κ. Ἀρνόλντ ξαναβρέθηκε μόνι στὴν ἀποδόθρα σαλεύοντας τὸν μαζῆλ της ὡς ὅτου τὸ τράϊνο χάθηκε μακριά...

Ἐξω φουσούσε, ἔβριζε... Ἀνέθηκε σὸ λατοφρεῖο τοῦ Μονμυοντάν, νοιώθοντας τὸν ἑαυτὸ της κατ' ἐκπο, ἐκμυδενισμένο.

Ἡ μέρα ἐκεῖνη τῆς φάνηκε ἀτελείωτη. Ὅταν ξαναγύρι-

σε στο σπίτι της καταπίεστη με διάφορες δουλειές για ν' απασχολήση την σκέψη της. Σε κάποια στιγμή, κύταζε το ημερολόγιο του τοίχου. Ήταν Τρίτη, 31 του μηνός.

Η προληπτική Βρετόνη σταυροκοπήθηκε.
— Τρίτη! ψιθύρισε. Καί 31!... Δηλαδή τὸ 13 ἀνάποδα. "Όλες ἡ γρουσουζίες μαζί! Μὰ τί ἀνοήσιες εἶν' αὐτές πού λέω; Ὁ Ἀρνόλντ θὰ μὲ κοροϊδεύει ἂν μ' ἀκούει. Μὰ τί ἔγινε σήμερα; Θάθελα νὰ εἶχε θραυδάσει κιόλας... Ἀνυπομονῶ νὰ μάθω γιατί δὲν πῆγε νὰ φάη στο ἐστιατόριό του... Ὡ! κοντεύω νὰ τρελλαθῶ...

Μόλις ἄρχισε ν' ἀπλώνεται τὸ δειλινό, ἡ ἀγωνία της ἔγινε πῶς μεγάλη. Ἡ μαύρη ὀπτασία τῆς ἄλ λ η ς ξανάρχιζε πάλι νὰ τῇ βασανίζει.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα!... μουρμούρισε μ' ἓνα μῖσος ἀπερίγραπτο. Ὡ! αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Κανένας δὲν θὰ μπορέσει, νὰ μοῦ θγάλλῃ τὴν ἰδέα, ὅτι ἐκείνη εἶναι στὴ μέση... Ψάωσε τὴν γροθιά της ἀπειλητικά καὶ ψιθύρισε:

— Δαίμονα!... Βρυκόλακα!...

Γιὰ νὰ διώξῃ τίς σκοτεινὲς σκέψεις της ἡ μάλλον τὰ μυστηριώδη της προαισθήματα, προσπάθησε νὰ μὴ σκέφτεται πειὰ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα... τὴν λατρευτὴ της Ρίτα.

Τοῦ κακοῦ ὅμως, ἡ σκέψη της ξαναγύριζε διαρκῶς στὸν σύζυγό της...

— Μὰ τί ἔχω σήμερα; ψιθύρισε σὲ κάποια στιγμή. Πῶς εἶμαι ἔτσι;

Τί εἶχε;... Ἀπλούστατα, τὸ πουλὶ τῆς συμφορᾶς τὴν χάιδευε μὲ τὸ μαῦρο του φτερό...

Συγκέντρωσε ὅλη τὴν θέλησίν της, τινάχθηκε καὶ εἶπε: — Εἶμαι ἀνόητη πού κάθομαι καὶ βασανίζομαι, τὴν στιγμή πού πρέπει νὰ ἐτοιμάσω τὸ δείπνο... Ἀν' ἐξακολουθῶ νὰ κάνω αὐτές τίς ἀνόητες σκέψεις, ὁ Ζάν — Φρανσουά θὰ γυρίσῃ καὶ δὲν θὰ θρῆ νὰ φάη τίποτε...

Ἀναψε τὸ γκαζί της κι' ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ φαγητά: μιά καλὴ σούπα μὲ λεχανικά καὶ μοσχάρι τῆς κατσαρόλας μὲ καρόττα, τὸ ἀγαπημένο φαγητὸ τοῦ συζύγου της:

— Ἐξαφνὰ, ἓνα ρίγος τῆς πέρασε τὴν πλάτη:

— Θεέ μου! Τί κρύο κάνει!... Κι' ὁ φτωχὸς μου σύζυγος πού θὰ ξαναγυρίσῃ μουσκεμένος μ' αὐτὴν τὴν διαβολοβροχή... Πῶς ἔχω τὸ μυαλό μου; Τὸ τζάκι εἶναι σβυστό.

Ἀναψε μιά καλὴ φωτιά στὸ τζάκι καὶ ξαναγύρισε στὴν κουζίνα γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃ μὲ φροντίδα τὸ μαγεῖμα τῶν φαγητῶν της...

Καὶ ὅμως ἤξερε στὸ θάθος τοῦ ἑαυτοῦ της — χάρις σὲ ἓνα φαινόμενο παράδοξο, ἀνεξήγητο, μὰ ἀληθινὸ — ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν θάτρωγε ποτέ αὐτὰ τὰ φαγητά, ὅτι δὲν θὰ ζεσταίνονταν ποτέ σ' αὐτὴν τὴν φωτιά.

Κύτταζε τὸ ρολοὶ καὶ εἶπε σὰν νάθελε νὰ διαψεύσῃ τὰ προαισθήματά της:

— Ἐφτάμιση ἡ ὥρα!... Ξεκινάει τώρα γιὰ νὰ γυρίσῃ... Δὲν εἶναι ἡ ὥρα τοῦ ἀκόμα...

Τὸ τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ μονότονα, ἰσόχρονα, ἀδυσώπητο...

Γιὰ πρώτη φορά, ἡ Μαρινέττα εὗρισκε πένθιμο τὸν ἦχο αὐτοῦ τοῦ παλινοῦ ρολογιοῦ, γιὰ πρώτη φορά εἶδε, ὅτι τὸ ἐκκρεμὲς αὐτὸ — τὸ ὠραιότερο ἐπιπλοῦ τοῦ σπιτιοῦ τους ἔμοιαζε μὲ φέρετρο...

Μισὴ ὥρα πέρασε ἀκόμα, πού ἡ Μαρινέττα τὴ μέτρησε λεπτὸ πρὸς λεπτὸ.

— Ὁχτώ ἡ ὥρα! Εἶπε. Νά τον! Ὅπου νᾶναι θάνοιξη ἡ πόρτα... Εἶναι πάντα ἀκριβὴς στὴν ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς του...

Μὰ ὄχι, ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξε... Ἡ Μαρινέττα προσπάθησε νὰ σκεφθῇ ἄλλα πράγματα, ἐτοιμάσε τὴ σαλάτα, ἀνοίξε μιά κονσέρβα καὶ ἐξαιρετικά «ὀρ ντ' ἔθρ» τῆς θραυδάς...

— Θὰ καθυστερήσῃ ποθενα... Δὲν εἶναι καθόλου ἐκπληκτικὸ αὐτό. Τί ἀτυχία νὰ μοῦ φύγῃ ἡ Ρίτα μου... Θὰ ἔχῃ περάσει τώρα τὸ Μάν... τὰ μεσάνυχτα. Θὰ φθάσῃ στὶς Ρένες...

Οἱ δείχτες τοῦ ρολογιοῦ ἐξακολουθοῦσαν τὸν δρόμο τους...

Ὁχτώμιση ἡ ὥρα... ἑννέα... ἐννιάμιση... σὲ λίγο δέκα...

Ἡ Μαρινέττα δὲν μιλοῦσε πειὰ... δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ σκέφτεται τίποτε...

Εἶχε παρατήσει τὸ ὠραῖο της γεῦμα, τὴ γλυκειὰ της φωτιά... κ' εἶχε θῆγ στὸ παράθυρο, κάτω ἀπ' τὴ βροχή... τρεμουλιάζοντας, μὰ μὴ νιώθοντας τὸ κρύο... Καὶ κύτταζε μπροστὰ της τὸ σκοτάδι πού τρυποῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικά φῶτα... Σκιὲς περνοῦσαν κάτω στὸν δρόμο... σκιὲς βιαστικὲς πού γινόντουσαν ὁλοένα πῶς σπάνιες.

Τότε, μπροστὰ στὰ μάτια της πού κύτταζαν σὰν ὀνειροσμένα, ἄρχισαν νάπερνοῦν ἓνα σωρὸ ἐφιάλτες καὶ φαντάσματα... Ἐβλεπε ἐγκλήματα, ληστείες, δολοφονίες μέσα στὸ σκοτάδι τῆς χειμωνιάτικης νύκτας...

— Ἀ! Θεέ μου! φώναξε ἔξαφνα, συνειρμένη ἀπὸ τὸ θῦθισμά της. Ἀς εἶσαι ἐυλογημένος... Ἐπὶ τέλους!

Ἐνὰ ἀμάξι εἶχε σταθῇ κάτω στὸν δρόμο... Ἐἴας ἄνθρωπος πού φοροῦσε στολὴ ὁμοία μὲ τοῦ συζύγου της, κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ κι' ἔτρεξε γρήγορα καὶ μῆκε στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τους.

— Εἰν' αὐτὸς εἶπε ἡ Μαρινέττα. Ὡ! πόσο μ' ἔκανε νὰ φοδηθῶ μὲ τὴν ἀργοπορία του... Κόντευε νὰ μὲ τρελλανή... Ἀ! Ζάν — Φρανσουά θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ αὐτό!

Ἐκλείσε βιαστικά τὸ παράθυρό της κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ὁποία ἀνοίξε διάπλατα... μὲ τὰ χεῖρά της γεμάτα φιλημάτα...

Μὰ ἀμέσως ἀπόμεινε ἀκίνητη σὰν νὰ τὴν χτύπησε κεραυνός.

Δὲν ἦταν ὁ σύζυγός της!

— Ἀ! σεῖς εἰσθε, κύριε Μπερνάρ!... ἔτραυσε, ἔμπητε λοιπὸν!

Ἦταν ὁ ἄμεσος προϊστάμενος τοῦ συζύγου της, ὁ πρῶτος ἀρχιεπισκοπάρχης τῆς Τραπεζῆς, τὴ θεία τοῦ ὁποίου θὰ ἔδιναν στὸν σύζυγό της, μόλις ἐκεῖνος θάπαρνε τὴν συνταξί του, γιὰ τὴν ἡλικιωμένη.

Στριφογύριζε τὸ καπέλλο του ἀνάμεσα στὰ χεῖρά του, μὲ ὕφος καταστενοχωρημένο καθὼς ἔβλεπε τὴν κατὰ τὴν καὶ τίς ἀφωγες ἐρωτήσεις πού τοῦ ἔκαναν τὰ ξετρελαμένα μάτια τῆς κ. Ἀρνόλντ...

— Λοιπὸν... λοιπὸν — εἶπε φέρνοντας τὸ χεῖρ του στὸ φαλακρὸ μέτωπό του, ὅπου ἔσταζε ὁ ἰδρώτας, — δὲν γύρισε ἀκόμα ὁ Ἀρνόλντ;

— Ὁχι... ὄχι... κύριε Μπερνάρ... Ὡ! πέστε μου ἀμέσως τὴν ἀλήθεια... Τοῦ συνέθε κακὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; Τὸ ξέρω... τὸ αἰσθάνομαι...

— Μὰ ὄχι... δὲν ξέρω τίποτε... Μονάχα, δὲν τὸν εἶδα με καθόλου ἀπ' τὸ πρωῒ.

— Ὡστε... δὲν ἦρθε στὴν Τράπεζα σήμερα;

— Ἦρθε τὸ πρωῒ... Ἐφυγε μάλιστα πρῶτος γιὰ ἐισπράξεις... ὅπως πάντα... Μόνον πού δὲν ξαναγύρισε τὸ θράδου...

— Δὲν ξαναγύρισε τὸ θράδου;... Αὐτὸς, ὁ Ζάν — Φρανσουά;... Ἀδύνατον!

Ὁ Μπερνάρ κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρηθτικά, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προσφέρῃ λέξι.

«Δὲν ξαναγύρισε!» Ἡ δυὸ αὐτὲς λέξεις ἔκλειναν ἓνα ὁλόκληρο κόσμον γι' αὐτοὺς τοὺς τύπους τῆς ἀρετῆς, τῆς εὐσυνειδησίας καὶ τῆς τιμιότητος, γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ καθήκοντος!

Ἡ Μαρινέττα ἐνόησε τὸν ἑαυτὸ της νὰ παραλύῃ ἀπὸ φρίκη καὶ ψιθύρισε:

— Μὰ τότε δὲν ἔκανε τὴν περιοδεία του;

— Ἰσα-ἴσια τὴν ἔκανε ὥς τὸ τέλος! Ζήτησαν πληροφορίες ἀπὸ τὴν Τράπεζα κι' ἔμαθαν... Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, φτωχὴ μου κυρία Ἀρνόλντ...

— Ἀ! Ἐγὼ ὅμως καταλαβαίνω πολὺ καλά! φώναξε ἡ Μαρινέττα. Φταίει Ἐ κ ε ἰ ν η! Ἐ κ ε ἰ ν η!... Ἡ παλιὴ γυναῖκα!... Ἡ...

Μὰ ἔξαφνα σάπασε... Τί τρέλλα τὴν εἶχε πιάσει γιὰ νὰ καταγγέλλῃ ἔτσι τὸν σύζυγό της, τὸν πατέρα τῆς Ρίτας; Πῶς; Ἐκείνη θὰ τὸν πρόδιδε, θὰ τὸν κατέτρεπε, ἀντὶ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ ἐναντίον τοῦ ἰδιοῦ τοῦ ἑαυτοῦ της κι' ἐναντίον ὅλων, ὅπως ἦσαν τὸ καθήκον της;

Ὁ Μπερνάρ εἶχε ἀπομείνει ἀποσβολωμένος μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἔκρηξιν τῆς ἀποκαλυπτικῆς μανίας, μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν καρδιά τῆς ζηλότυπης Βρετόνης...

— Ἐ κ ε ἰ ν η; ξανάπε. Ποιὰ ἐκείνη;

— Τίποτε, κύριε Μπερνάρ, τραύλισε ἡ Μαρινέττα. Δὲν ξέρω πειὰ τί λέω... Καταλαβαίνετε... κοντεύω νὰ τρελλαθῶ... Σίγουρα θὰ τοῦ συνέθε κανένα δυστύχημα...

— Θὰ τὸ ἤξεραν στὴν ἀστυνομία... Ἐκεῖ τηλεφώνησαν πρῶτα-πρῶτα ἀπ' τὴν Τράπεζα... καὶ ἡ ἀστυνομικὴ διέθυνσις ζήτησε πληροφορίες ἀπ' ὅλα τὰ τμήματα...

— Καὶ τί λένε στὴν Τράπεζα;

— Χμ... ψάχνουν... ροῦτάνε... δὲν ξέρω καὶ καλά. Ἐμένα μ' ἔστειλαν ἐδῶ, ἀφοῦ ἀπελπίστηκαν ἀπ' ὅλες τίς ἀντιμεριές, μὴ τυχὸν καὶ ἔξερετε οἱς τίποτε...

— Ἐπρεπε νὰ στείλουν πρῶτα-πρῶτα ἐδῶ... νὰ μὲ ἐδοποιήσουν...

— Βέβαια... μὰ αὐτοὶ οἱ κύριοι τῆς Τραπεζῆς εἶχαν τὴν

ἰδέα τους ἴσως... ὑποψιάζονται ἴσως αὐτὸ πού λέγατε πρὸ ὀλίγου... Ὁ Ἀρνόλντ ἦρθε τὸ πρωῒ ἀναστατωμένος στὴν Τράπεζα... Εἶχε ἀφήσει μάλιστα μερικά εἰκοσὸφραγα καὶ ἀμάξι πού τὸν ἔφερε... Ὁ ἀμαξῆς ξαναγύρισε γιὰ νὰ τὸν δώσῃ κ' εἶπε ἓνα σωρὸ πράγματα...

— Ἦρθε λοιπὸν τὸ πρωῒ μ' ἀμάξι;... Εἰσθε βέβαιος γι' αὐτό;

— Βέβαιότατος!... Τὸν εἶδα καὶ μόνος μου... Δὲν τὸ ξέρατε σεῖς;

— Ὁχι... δηλαδὴ ναί... Ναί! Ναί! Πῆρε ἀμάξι, γιὰ τὴν ἀργήσει.

Ἐλεγε τώρα ψέματα, προσπαθώντας νὰ τὸν δικαιολογήσῃ... Ὁ Μπερνάρ δὲν ἐπέμεινε περισσότερα...

— Λοιπὸν, κουράγιο, κυρία Ἀρνόλντ!... εἶπε τραβώντας τοὺς τὴν πόρτα... Μὲ περιμένουν στὴν Τράπεζα... Θὰ τοὺς πῶ ὅτι δὲν ἔξερετε καὶ σεῖς τίποτε... ὅτι δὲν ξαναγύρισε...

Κατέβηκε τὴ σκάλα κι' ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι μετρουσιζοντας:

— Τώρα πειὰ εἶναι ἡ σειρὰ τῆς Ἀστυνομίας. Ὡ! τὴν φτωχὴν γυναῖκα, τὴ φτωχὴν γυναῖκα!...

.....

Ὡ! τί νύχτα ντροπῆς, φρίκης καὶ μαρτυρίου πέρασε ἡ δυστυχισμένη Μαρινέττα!

Κυλοῦσε διαρκῶς σ' ἀπύθμενες ἀβυσσοῦς...

Καὶ αὐριο... Αὐτὸ τὸ αὐριο θάρχεταν τάχα πῶς τρομερὸ; φέρνοντας τὴν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ συζύγου της...

Ἀπὸ τὸ φτωχὸ μυαλό της περνοῦσε ἡ πνοὴ τῆς τρέλλας...

Λοιπὸν, τὸ ἔλεγε κάνει αὐτὸ ὁ σύζυγός της; Εἶχε κλέψει τὴν Τράπεζα;... Γιὰ μιά γυναῖκα... καὶ ποιά γυναῖκα!... Ὡ! ἦταν πειὰ νὰ μὴ πιστεῦν κανεὶς σὲ τίποτε, σὲ τίποτε ἀπολύτως!

— Καὶ τὴν κόρη του; Τὴ μικρὴ του Ρίτα... σκεπτόταν ἡ Μαρινέττα. Δὲν σκέφθηκε τὴν κόρη του;... Ὁχι, Θεέ μου!... Δὲν εἶναι δυνατόν... Ἐχω ἐφιάλτη... ὀνειρεύομαι... ἢ εἶμαι τρελλή, τρελλή!...

Ἡ αὐγὴ τὴν θῆκε καθισμένη ἢ μάλλον σαρμασμένη σὲ μιά καρέκλα, μὲ τὸ κεφάλι της σφιγμένο ἀνάμεσα στὰ χεῖρά της, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ πάτωμα, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ διαβάσῃ ἐκεῖ τὴν λύσιν τοῦ τρομεροῦ προβλήματος.

— Ὡ! τὴν καταραμένη!... Τὴν καταραμένη!...

Δὲν ἔλεγε πειὰ τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό... Καὶ θὰ ἔκανε κανεὶς μιά πράξι μεγάλου οἴκτου ἂν παρουσιαζόταν ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ τῆς ἔλεγε: «Ὁχι, ὁ Ζάν-Φρανσουά δὲν ἔκλειψε... Ὁ Ζάν-Φρανσουά δὲν ἔκλειψε...»

Ναί, αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ ἀπολύτρωσις, φριχτὴ, βέβαια, μὰ σίγουρη, θὰ ἦταν τὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου της μέσα στὰ δάκρυα... Ἡ κόρη της τοῦλάχιστον θὰ μποροῦσε εἶναι νὰ κλάψῃ μαζί της τὸν λατρευτὸ τους σκοτωμένο... τὸ θῦμα τῆς «Μαύρης»!... Θὰ τὸν ἐξεδικούντο!...

Μὰ ὄχι, ἦταν ἐνοχος: ὅλα τὸ ἔδειχναν αὐτό! Ἡ Μαργαρίτα τὸν εἶχε βάλει νὰ κλέψῃ καὶ εἰναι φύγει κατόπιν μαζί... Ἐξαφνὰ, ἀκούστηκαν τρία ζωηρὰ χτυπήματα στὴν πόρτα καὶ μιά φωνὴ ἐπιταχτική.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἀνοίχτε!

Ἡ Μαρινέττα σηκώθηκε σὰν αὐτόματο, ψιθύρισε: «Ἀ! ναί, εἰν' ἀλήθεια!...» καὶ, μηχανικά, πῆγε κι' ἀνοίξε...

Μέσα σὲ μιά στιγμή, τὸ μέτριο διαμέρισμα πλημμυρίστηκε ἀπὸ ἓνα σωρὸ ἀνθρώπους μὲ αὐστηρὸ καὶ καθύποπτο παρουσιαστικὸ, ἀπὸ ἀνθρώπους πού δὲν τὴν χαιρέτιναν καθόλου, — δικαστικούς καὶ ἀστυνομικούς.

Ἦρχε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἓνας ἀντιπρόσωπος τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας πού φαινόταν τόσο ἀγανακτισμένος, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν κλέψει τὴν προσωπικὴ του περιουσία, ὁ ἀνακριτὴς μὲ ἐρευνητικὸ βλέμμα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφα-

λείας μὲ τὸ γαλῆνιο ὕφος τοῦ ἀνθρώπου πού ἦταν συνηθισμένος σὲ τέτοια πράγματα, ὁ ἀστυνομὸς τῆς συνοικίας καὶ ἀρκετοὶ κατώτεροι δικαστικοὶ καὶ ἀστυνομικοί...

Καὶ ἡ ἀνάκρισις ἄρχισε, λεπτομερὴς, ἀπάνθρωπη, ἀδυσώπητη:

— Ὁ σύζυγός σας ἐξαφανίσθηκε μὲ τίς εἰσπράξεις του... Πρέπει νὰ ξέρετε πού εἶναι!...

— Ἐγώ, Θεέ μου!... Ὡ! ὄχι!... Ἀν' ἤξερα, θὰ ἦμουν ἐδῶ καὶ θὰ τὸν περίμενα;

— Ξέρετε τοῦλάχιστον μαζί μὲ ποιὸν ἔφυγε;

Ἡ Μαρινέττα κούνησε ἀρηθτικά τὸ κεφάλι της: δὲν ἔξερε τίποτε...

Ἀφῆστε τίς ἀρήσεις, ἐπέμεινε ὁ ἀνακριτὴς, τὰ ξέρουμε ὅλα... Ὁ σύζυγός σας σὰς ἀφῆσε χθὲς τὸ πρωῒ γιὰ νὰ συναντήσῃ μιά ἄλλη γυναῖκα, πολὺ μελαγχρινή, ὠραία καὶ νέα, δὲν εἶν' ἔτσι;... Τρέξατε μάλιστα ἐπὶ τοὺς γιὰ νὰ τοὺς κάνετε θέβαια μιά σκηνή, ἔ... Μὰ ἐκείνοι μῆκαν σ' ἓνα ἀμάξι μπροστὰ στὰ μάτια σας κι' ἔφυγαν... Γιατί ἀρνείσθε; Δὲν εἶν' ἀληθινὰ ὅλα αὐτά;

— Ὁχι, εἶναι ψέματα, ἀπάντησε ἡ Μαρινέττα προσπαθώντας νὰ δώσῃ σταθερὸ τόνο στὴ φωνή της. Εἶναι φλυαρίες τῆς θυρωροῦ...

— Δὲν μᾶς τὰ εἶπε μόνο ἡ θυρωρός... Τὰ θεβαίωσαν κι' ἓνα σωρὸ γείτονες πού τοὺς εἶδαν... Τὸ θεβαίωσε κι' ὁ ἀμαξῆς... Ξέρετε θέβαια τὴν ἀντίηχό σας... Τὸ καθῆκον σας εἶναι νὰ μιλήσετε, νὰ διαφωτίσετε τὴν ἀστυνομία, ἂν δὲν θέλετε νὰ κατηγορηθῆτε ὡς συνένοχος τοῦ συζύγου σας. Λοιπὸν, ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἢ... ἐρωμένη τοῦ συζύγου σας;

— Δὲν τὴν ξέρω καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς πιστέψω... Ὁ σύζυγός μου ἔπρεπε θῦμα δυστυχήματος ἢ ἐγκλήματος... Αὐτὸ εἶναι ὅλο! Αὐτὴ εἶναι ἡ πεποίθησί μου...

Καὶ ἡ Μαρινέττα δὲν ἀπάντησε σὲ καμμιὰ ἄλλη ἐρώτησι. Κλειστικὴ σὲ μιά ἀπόλυτη σιωπῇ, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν ἀποσπᾶσουν, οὔτε συμβουλές, οὔτε ἀπειλές.

Στὸ τέλος, ὁ ἀνακριτὴς βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ καμμιὰ διαφώτισιν ἀπ' αὐτὴν, ἔγνεψε στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀσφαλείας.

Κι' ἀμέσως ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα ἄρχισε σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες: οἱ ἀστυνομικοὶ ριχθῆκαν στὸ κρεββάτι, τραβήξαν τὰ σεντόνια καὶ τὰ σκεπάσματα, ξεκοιλίασαν τὰ στρώματα, ἀδείασαν τὰ ντουλάπια, ἀνοῖξαν τὰ συρτάρια καὶ τὰ μπαῦλα, τίναξαν τ' ἀσπρόρρουχα, ἐρεύνησαν παντοῦ.

Τίποτε δὲν τοὺς ἔφευγε. Τὰ χαρτιά κατασχέθηκαν καθὼς καὶ ἡ οἰκονομική.

Ὅταν ἐπῆραν τὰ χρήματα, ἡ δυστυχισμένη Μαρινέττα ἔβγαλε μιά κραυγὴ διαμαρτυρίας: — Μὰ εἶναι δικὰ μας αὐτὰ τὰ χρήματα... εἶναι ἡ προίκα τῆς κόρης μου.

— Εἶναι τῆς Τραπεζῆς! ἀπάντησε σκληρὰ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ μεγάλου πιστωτικοῦ ἰδρύματος.

Καὶ μὲ σιγανὴ φωνὴ πρόσθεσε:

— Μὰ εἶναι πολὺ λίγα μπρὸς στὸ ἑκατομμύριο πού ἔκλειψε ὁ Ἀρνόλντ.

.....

Ὅλα εἶχαν τελεωθῇ γιὰ τὴν ὥρα. Οἱ δικαστικοὶ κ' οἱ ἀστυνομικοὶ ἀποσύρθηκαν χωρὶς νὰ χαιρετήσουν πάλι. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Τραπεζῆς ἔφυγε τελευταίος, μανιαμένος καὶ ριχνώντας ἓνα κακὸ βλέμμα σ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα πού ἔμενε ἐκεῖ, ἀφῶν καὶ μόνη μέσα στὸ ἀναστατωμένο καὶ ρηγιαγμένο σπίτι της...

Καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε ὑποφέρει ἀρκετὰ ἡ μαρτυρία, σὰν νὰ μὴν εἶχε πιῇ ὅλα τὰ φαρμάκια, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πρὶν διασχίσῃ τὴν πόρτα, τῆς κατέφερε τὸ χαριστικὸ χτύπημα στὴν καρδιά:

... (Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

(Στή σειρά των δημοσιογραφικών αναμνήσεων, που έχουμε αρχίσει, των γνωστότερων Γάλλων δημοσιογράφων και συγγραφέων, δημοσιεύουμε σήμερα και το παρακάτω χαριτωμένο εὐθυμογράφημα του Κλεμάν Βωτέλ — του πασίγνωστου χρονογράφου της «Ματτέν» κι' έκλεκτου συγγραφέως πλήθους χιουμοριστικών έργων.)

«Ένας γιατρός φρενολόγος μου είπε μία μέρα:

— Μιά από τις πρώτες ερωτήσεις που κάνω στους επισκέπτες μου είναι καί τούτη: «Γράφετε στους δημοσιογράφους;» Έκείνοι που μου απαντούν «ναι», μου φαίνονται άμέσως πολύ επικίνδυνοι, από την πλευρά της πνευματικής των ισορροπίας.

— Πώς; Μιλάτε για τους «πιστούς αγνώστους», τους «παληούς συνδρομητές» των εφημερίδων...

— Δεν λέω πώς όλοι οι αλληλογράφοι των εφημερίδων είναι τρελλοί, αλλά παίρνω ως δεδομένο ότι το πλείστον των τρελλών στέλνουν γράμματα στους δημοσιογράφους! Για να πω την αλήθεια, αυτό το είχα παρατηρήσει κι' εγώ από πολύν καιρό.

Οι διάφοροι τρελλοί πάσχουν από μία γραφομανία, που πολλές φορές έχω υποστή, καθώς και οι συνάδελφοί μου φαντάζομαι, τὰ όχληρά της αποτελέσματα θάιναι πολλά γράμματα και μάλιστα από εκείνα που αποκαλύπτουν στους συγγραφείς μια διανοητική παράκρουση μικρή ή μεγάλη. Είναι γράμματα τέτοια, που επιπλέον άμέσως την μοιραία διάγνωση: είναι γραμμένα με μελάνια διαφορετικών χρωμάτων, είναι γεμάτα από κεφαλαία γράμματα, από λέξεις υπογραμμισμένες από περίεργα σχήματα... Η πρώτες φράσεις μπορεί να είναι γραμμένες περίφημα, μ' έναν λογικό εϊρμό, αλλά άμέσως έπειτα φαίνεται ή λόξα της τρέλλας, που παίρνει διαστάσεις όσο προχωρείς στο διάβασμα του γράμματος.

Περί τίνος πρόκειται; Ένας αγνώστης π. χ. θέλοντας να λύση το πρόβλημα της κυκλοφορίας, συμβουλεύει να κατασκάψουμε τὰ κεντρικά τουλεβάρτα, για να μη μπορούνε πειά να κυκλοφορούν τὰ διόφορα τροχοφόρα! Η ένας φανατικός ειρηνιστής με ό γνωστοποιεί ένα σχέδιο νομιμοφρονέστατο και συνταγματικό, για τις «Ηνωμένες Πολιτείες της Εύρώπης...» Η, ακόμα, ένας αυτοσχέδιος οικονομολόγος, μου ζητάει να εκθέσω στον Υπουργό των Οικονομικών μία θαυμάσια ιδέα του: Τό θαρομετρικό χαρτονόμισμα, που αλλάζει χρώμα και αξία, αναλόγως με τις καιρικές μεταβολές...

Αυτοί οι αλληλογράφοι, δεν είναι ανταγωνιστές των εὐθυμογράφων: Δεν άστειούνται καθόλου, και για ν' αποδείξουν πώς είναι πολύ σοβαροί, συνοδεύουν αυτές τις ατέλειωτες επιστολές, με τις αποδείξεις του ένοικίου των, με τό στρατιωκό τους άπολυτήριο και με τη φωτογραφία τους...

Πρέπει να σημειώσω πώς σε τρεις επιστολές τρελλών ή δυο τουλάχιστον προέρχονται από τρελλές γυναίκες... Όλες ή γυναίκες αγαπούν λίγο ν' αλληλογραφούν. Γράφουν ευχαρίστως μακροσκελέστατα γράμματα.

Επί τρία χρόνια λάβαινα καθημερινώς δυο γράμματα από μία κυρία, που μου εξιστορούσε τη ζωή της, μου έλεγε πώς καταλάβαινε τον έρωτα, μου ανέπτυσε ένα σχέδιο αναδιοργάνωσης της κοινωνίας, μου έμπιστευόταν τὰ μυστικά των συζυγικών της απολαύσεων κτλ... Δεν άπάντησα ποτέ σ' αυτήν την πεισματάρα όσο και άγνωστη αλληλογράφο μου. Κι' άπότομα, έπαψε να μου γράφει. Έλπιζω πώς θα γιατρεύθηκε...

Η μυστικές τρέλλες είναι ή πιο πολυάριθμες. Σας γράφουν πώς είναι προωρισμένες να παίξουν τον ρόλο της Ζάν ντ' Άρκ, αλλά όχι στο θέατρο γιατί θέλουν να σώσουν τη Γαλλία, ακόμα κι' αν... δεν είναι έντελώς παρθένες... Η σωτηρία της Γαλλίας, είναι πραγματικά, ή πιο έπιμονη ιδέα των περισσότερων μονομανών. Οι τρελλοί έ-

χουνε συχνά τέτοιαν άξίωση... Δυστυχισμένη Γαλλία!

Ο παγκόσμιος πόλεμος συνετάραξε άσφαλώς πολλούς ανθρώπους. Πολλά μυαλά θολώσανε από τό θέαμα αυτής της φρικτής καταστροφής. Και όλοι οι τρελλοί, όλες ή τρελλές γράφουνε στους δημοσιογράφους!

Λένε πώς ή τρέλλα είναι μεταδοτική... Εύτυχως, όχι μέσω της αλληλογραφίας, γιατί τότε όλοι έμεις οι δημοσιογράφοι, θα είμαστε χαμένοι...

Στην πραγματικότητα, αυτές τις επιστολές που συχνά είναι περισσότερο λυπητερές παρά γελοίες, δεν είναι κανέναν αναγκασμένος να τις διάβαση.

Άλλά δεν υπάρχουνε μονάχα τρελλοί που γράφουν επιστολές: υπάρχουν έπίσης και τρελλοί που θέλουν να σάς δούν, να σάς μιλήσουν, να σάς αναπτύξουν τη μεγαλοφυΐα τους ιδέα...

Ένας κύριος πολύ καλός, σάς στέλνει την κάρτα του: «Αρχιμήδης Μπιγκορνέλ, πολιτικός μηχανικός, υπάλληλος της δημοσίας Εκπαιδεύσεως».

Και βλέπετε πώς έχει ακόμα προσθέσει στην κάρτα του, για να σάς γνωρίση τον σκοπό της επισκέψεώς του: πώς πρόκειται για μία «πρόβλεψη εν δυνάμει πρὸς ὁσονδήποτε».

— Άς περάση, λέτε, στόν κλητήρα του γραφείου σας.

Ο κ. Μπιγκορνέλ παρουσιάζει άξιοπρεπέστατα. Έχει τό ύφος ενός έντιμου άστού και είναι λίγο συνεσταλμένος...

— Κύριε, τόν ρωτάτε, περί τίνος πρόκειται;

Με φωνή γλυκειά, ο άνθρωπάκος σάς άπαντά:

— Με ξέρετε;

— Καθόλου!

— Έλάτε τώρα, με γνωρίζετε;

— Όχι δά, καθόλου!

— Μιλάτε για μένα κάθε ιέρα μέσα στα έθραπα σας.

— Τί ιδέα! Δεν σμειώσα ποτέ τ' όνομά σας.

— Φυσικά... Είσατε πολύ έπιφυλακτικός. Μά ξέρω ν' ανακαλύπτω τί κρύβεται κάτω από κάθε γραμμή, κύριε!

Και ξαφνικά, ο κ. Μπιγκορνέλ, νίεται θηριώδης, άπειλητικός:

— Ξέρετε τό μυστικό της οικογενείας μου και διασκεδάζετε νελοισιοπώτας με με τὰ άγενέστατα έθραπα σας... ΑΙ κύριε, φτάνει πειά! Τό πράγμα έχει παρατραβήξει! Ηρθα εδώ, για να σάς εξασφαλίσω σάν ένα κακοποιό ζωο... Θα σάς σκοτώσω!

Είναι ένας τρελλός και μάλιστα από τους πιο έπικινδυνους. Έτοιμάζεται να τραβήξη από την τσέπη του ένα πιστόλι και... Τί να κάνης;

Έχω θρεβθί σε μία τέτοια τρομαχτική θέσι. Και σέφθηκα άμέσως: «Πάει πειά... Θα δεχθώ δυο ή τρεις σφαίρες στο πεισί μου. Θα μου κάνουν ίσως μία ώρα κηδείας και ο δολοφόνος μου, αναγνωριζόμενος ως άνευθυνος, θα υποβληθί σε θεραπεία στο φίλου μου φρενολόγου Ρουμπίνοβιτς. Είναι άστείο!»

Σ' αυτές τις περιστάσεις, είναι καταπληκτικό τί περνάει από τη φαντασία σας. Και με πόση ταχύτητα τρέχει!

Σκέφθηκα π. χ. να ριχτώ στόν κ. Αρχιμήδη Μπιγκορνέλ, να τόν άναποδογυρίσω (δεν φαίνονταν και πολύ δυνατός) να τόν άφοπλίσω, κλπ... Άλλά ήταν άδύνατο να πάξω αυτήν την κινηματογραφική σκηνή. Ένα πλατύ γραφείο με χώριζε από τόν «τιμωρό» μου: Έπρεπε να κάνω όλον τόν γύρο του γραφείου, για να τόν φθάσω. Η άπότομη έπίθεσι, ήτανε λοιπόν άδύνατη...

Τότε, με κείνη την παράδοξη ψυχραιμία που δείχνουμε στίς πιο... έξωφρενικές περιπτώσεις, ρώτησα τόν έπικίνδυνο επισκέπτη μου:

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Ο Κλεμάν Βωτέλ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΤΗΣ CLAUDE YVENNE

Έκείνη ήταν δεκαέξι χρονών, εγώ λίγο περισσότερο από δεκαπέντε. Όπως κάθε χρόνο, οι γονείς μας είχαν νοικιάσει κοντά στα Φοντενεμπλώ, μίαν έπαυλη, όπου περνούσαμε, όλοι μαζί, τους μήνες του καλοκαιριού. Η μητέρα μας δεν δειχνανε καμμία άνησυχία, για την οικειότητα που είχαν αναπτυχθί ανάμεσά μας. Μιλώντας για μās, λέγανε πάντα «τά παιδιά», όπως την εποχή, που, εκείνη κοριτσάκι με άναστατωμένα μαλλιά κι' εγώ παιδί με κοντά παντελόνια, τρέχαμε κάτω από τὰ μεγάλα δέντρα του δάσους.

Όσο για την Μικρούλα και για μένα —τους δυο ένδιαφερομένους— είμαστε τρίτα ξαδέλφια και φίλοι από την παιδική μας ηλικία.

Φιλία της παιδικής ηλικίας! Η αλήθεια μ' αναγκάζει να πω, πώς αυτή ή φιλία ήταν γεμάτη από άγριους καυγάδες, από μαλώματα, κι' από μάχες ακόμα!

Η Ντενίς —που την φώναζαν όλοι Μικρούλα, έπειδή ήταν μικροκαμωμένη— ήτανε πιο ένοχλητική. ή πιο διαβολική απ' όλα τὰ μικρά κοριτσάκια του κόσμου. Άληθινό ζιζάνιο! Την καταπληκτική φαντασία της, τη φοβερή ζωηρότητά της, την εὐθυμία της και την άκατανίκητη χάρη της την άγγελική —δλ' αυτά μαζί τὰ έθασε στην ύπηρεσία μίας ανεξάντλητης μοχηρίας. Καί, φυσικάτα, έκμεταλλεύομενη τους τίτλους μου, το μεγάλο ξαδέλφου και τού παλιού φίλου, μ' έπαιρνε συχνότερα για στόχο της.

Όσο για μένα, που ήμουν χαλαρότερος μάλλον ειρηνικός, δεν θυμώμαι να είχα άνθεξει στά πειράγματά της περισσότερο από δέκα λεπτά. Έτσι, ανάμεσά μας, έπικρατούσε σχεδόν ένας συνεχής πόλεμος.

Άσφαλώς δεν δημιουργούνται μ' αυτό τόν τρόπο οι δυνατόι δεσμοί!

Μία καλοκαιρινή μέρα, μίαν από κείνες τις ώρες μέρες, που όλα γύρω είναι φως και άρώματα, ή Μικρούλα ήρθε να ψαρουλέψη στο δωμάτιο, όπου μ' ένα ύφος έμπνευμένο, έγραφα κάτι τι, που έμοιαζε με ποίημα.

Ένας ποιντικός γλυστρώντας από τη μισάνοιχτη πόρτα, έκανε περισσότερο θόρυβο από την ξαδέλφη μου. Έν τούτοις μάντεψα την παρουσία της και θέλησα να κρύψω διαστικά τό έργο μου κάτω από ένα στυπόχαρτο.

Έκείνη ύπνωσιμένη, προχώρησε μ' άθρομβα θήματα, αλλά πρόφτασα και της έφραξα τό δρόμο, συγκρατώντας την με δύναμι. Καθώς την κρατούσα έτσι άκίνητη, ή Μικρούλα φώναζε προστακτικά:

— Τί έγραφε, Ζάν; Δείξε μου τό, δείξε μου τό, άμέσως!

— Δεν είναι για τὰ κοριτσάκια, της άποκρίθηκα άυστηρά.

— Άλήθεια, δεν θέλεις να μου τό δείξης; Καλά, λοιπόν, αυτό θά τό δούμε!

Κι' άπότομα, μου έξέφυγε από τὰ χέρια, άνακάτεψε πυρετωδώς τὰ χαρτιά που σκέπαζαν τό γραφείο μου και άρπάξε τό μοιαίο φύλλο, όπου είχα γράψει τό ποίημά μου.

Μόλις τού έρριξε μία ματιά, ξέσπασε σε δυνατά κοροϊδευτικά γέλια.

— Ο κύριος γράφει στίχους, λοιπόν!... στίχους άπειθυνομένους σε μία «γυναίκα» με μάτια «φλογερά»!... Τὰ συγχαρητήριά μου, αγαπητέ μου! Μά πείσ' μου, ποιά είναι αυτή ή ώραία σου;

Τὰ έρευνητικά μάτια της άνακαλύψανε γρήγορα μία φωτογραφία τοποθετημένη σε μία γωνία του γραφείου μου. Έσκυψε τασηλινικά.

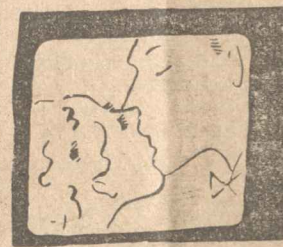
Να την ή ώραία σου!... φώναξε. Δεν είναι έτσι, Ζάν;... Άς την κυττάσουμε καλύτερα... Χούμ! Δεν είναι περίφημη, ξέρεις...

Την διέκυψα θυμωμένος:

— Σώρα, λοιπόν, δεν ξέρεις τί λές!

— Αί ώστε έτσι; Δεν ξέρω τί λέω...

Ε, λοιπόν, εσύ είσαι ένας περίφημος θλάκας αν την θρίσκης ώραία! Έξ' άλλου έχει μάτιακουκουβάγιας... ή μύτη της είναι στραβά... κι' ακόμα έχει ένα ύφος ήλιθιο...

θιο...

Έδω είναι ανάγκη να εξηγήσω πώς ή ώραία μου ήτανε μία από εκείνες τις φημισμένες ήθοποιούς που τὰ φανταχτερά θέλγητρά τους ξεγελούν εύκολα ένα χαμίνι δεκαοχτώ χρονών, όπως ήμουνά τότε. Από ένός μηνός, που την είχα δει κατά τύχην σε μία παράσταση, έγραφα ποιήματα έξωφρενικά, ατελείωτα, που άπαριθμούσαν τὰ θέληγτρα της «ώραίας μου». Καί επί ώρες ολόκληρες είχα όνειροπολήσει μπροστά σ' αυτή τη φωτογραφία, που τό ζωηρό βλέμμα της Μικρούλας, την ανέλυε τούτη τη στιγμή λεπτομερώς, δίχως οίκτο, μά όχι —άλλοιμονο!— και δίχως δικαιοσύνη!

Την διέκυψα με θιασίτητα:

— Μικρούλα, σου άπαγορεύω ν' ασχολήσαι μ' αυτό τό πρόσωπο!

— Μου τό άπαγορεύεις; Καλά, λοιπόν, να, κύταξε!

Μία πυρετώδης χειρονομία του μικρού θυμωμένου χεριού της... και ή φωτογραφία της ώραίας μου σωριάστηκε χαμω στο πάτωμα.

Έξω φρενών, έκανα ένα θήμα πρὸς την ξαδέλφη μου.

— Σήκωσέ την!

— Ποτέ!

— Άρνείσαι;

Δεν μου άποκρίθηκε τίποτα, μά μου έρριξε μία ματιά προκλητική. Έσφίξα τις γροθιές μου, έτοιμος να την άρπάξω από τὰ μαλλιά, Άλλά, πριν προφτάσω να κάνω τίποτα τό τρυφερό χεράκι της Μικρούλας σηκώθηκε και μου άστραψε μία στο πρόσωπό μου με δύναμι.

Έμεινα γιά μία στιγμή άκίνητος. Άν άφηνά τόν έσυτό μου ελεύθερο στη θηριώδη έπιθυμία που με κατέλαβε, ν' άπαντήσω με τόν ίδιο τρόπο, ή φιλονεικία μας θα τελείωνε χωρίς άμφιβολία, όπως και τόσες άλλες φορές, μ' ένα θάρραρο γρονθοκόπημα. Άλλά σιγkraτήθηκα και της είπα μονάχα, με σφιγμένα τὰ δόντια:

— Πήγαινε από δω, σε μισώ!

Τό πρόσωπο της ξαδέλφης μου, που ήτανε συνήθως τόσο ζωηρό, έγινε ξαφνικά σοβαρό και χλωμό —με μία χλωμάδα τρομαχτική.

Αυτό με σάστισε. Συγκινήθηκα θαθεία, θαύτατα.

— Μικρούλα, φώναζε άναστατωμένος, δεν είναι αλήθεια... Σ' αγαπώ!

Άμέσως τὰ μάγουλά της ξανάγιναν ρόδινα. Γέλια και με κύτταξε παράξενα με τὰ παιδικά της μάτια.

— Άλήθεια; είπε. Κι' ή φωνή της έτρεμε. Άλήθεια; Καλά, λοιπόν, κι' εγώ έπίσης... κι' εγώ... σ' αγαπώ!

Μερικά λεπτά άργότερα, ή Μικρούλα ξέσκιζε, μ' ένα εὐτυχισμένο και θριαμβευτικό χαμόγελο, τη φωτογραφία της πρώην ώραίας μου.

Κι' έτσι έγιναν οι έρωάδες μας και ζούμε σήμερα εὐτυχισμένοι.

CLAUDE YVENNE

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Για τόν Γαμπρόνέζο, ή τρωότερη ύποχρεώσις του, είναι ο σεβασμός πρὸς τήν μνήμη των προγόνων του.

Κάποτε, εγώ έπρόκειτο να βαφτίσω ένα Γαμπρόνέζο, τόν όποιο προσηλυτίσασα στο Χριστιανισμό, είτε στους Ιεραποστόλους:

— Μου είπατε πώς όταν με βαφτίσετε, θα έσφαλίσω τήν είσοδό μου στόν Παράδεισο, δεν μου είπατε όμως κι' αν θά θρω έκεί τους προγόνους μου;

— Άλλά αυτό δεν τό ξέρουμε, τού άπορώθηκα οι Ιεραποστόλοι.

— Τότε, άφού δεν μπορείτε να με πείσετε ότι θά θρω τούς προγόνους μου στόν Παράδεισο σας, δεν βαφτίζομαι κι' εγώ.

Και δεν βαφτίστηκε.

από πριν... Θά είναι γεμάτη αγανάκτησι...

— Καλέ μου φίλε, αποκρίθηκε ο βασιλεύς, είσαι αγαθός κι' ευγενικός νέος, κ' η καρδιά σου μιλάει πάντοτε πριν σκεφθώ το κεφάλι. Άκουσε: πριν σου πω την γνώμη μου για την δική και την καταδίκη της Μαρίας Στουάρτ, θά σοι πω την γνώμη του κόσμου μετά δυο τρείς αιώνες...

Ο βασιλεύς ήταν τόσο γαλήνιος, ώστε ο Μπαθολέ τον κούτταξε έκπληκτος.

— Μετά δυο-τρείς αιώνες, εξακολούθησε ο Έρρίκος Δ', θά παρουσιαστούν ιστορικοί, οι οποίοι θά γράψουν θιβλία μ' αυτόν τον τίτλο: «Ιστορία της ζωής και των ατυχημάτων της Μαρίας Στουάρτ, θύματος της φρικτής αντίζήλου της βασιλείας της Άγγλιας Έλισσάβετ».

Το θιβλίο αυτό, οι γιαγιάδες θά το διαβάζουν στις έγγονές τους, τὰ παιδιά θά το μαθαίνουν ότι σχολεία κι' όταν θά γίνονται άντρες θά λένε άδισταχτα, όταν θά τους ρωτάνε:

— «Η Μαρία Στουάρτ ήταν ή πιό ευγενής, ή πιό δυστυχής και πιό έναρτη βασιλίσσα. Είχε την άτυχία νά ζή συγχρόνως μ' ένα τέρας άκαρδο και άσπλαγγνο πού τό έλεγαν Έλισσάβετ, μιάς έσπεμμένης κακούργου, άχαλίωτης στο μίσος της, γεμάτης κακίας κ' ύποκρισίας ή όποια, άφου την παρέδωσε σέ δικαστάς πουλημένους και διεφθαρμένους, την παρέδωκε κατόπιν στον δήμιο...»

Αυτή θά είναι, παιδί μου, ή ιδέα του κόσμου μετά τρείς αιώνες. Και έξερεις γιατί; Γιατί κανείς απ' όσους θά διηγούνται την ιστορία αυτή, δεν θά τολμήση νά πη:

— «Η βασιλίσσα αυτή, πού άνωμαζόταν Μαρία Στουάρτ, θαύλεισε επί είκοσι χρόνια και ή βασιλεία της ήταν μιά μακρυά κι' άτελείωτη σειρά ταραχών συμφορών και σκανδάλων. Ως βασιλίσσα καταπίεσε τον λαό της, ως σύζυγος πρόδωσε τον σύζυγό της κι' έκανε σύζυγο τον δολοφόνο του. Δειχθηκε άχάριστη σ' όσους την ύπηρέτησαν, έγκατέλειψε άνανδρα τους φίλους της και άφησε τους όπαδούς της ν' άλληλοσφαχτούν.»

— Η τιμωρία της Στουάρτ ήταν τρομερή και σκληρή, πολύ σκληρή μάλιστα τό παραδέχομαι... Κανέναν ίσως στον κόσμο δεν έχει τό δικαίωμα νά θανατώνη τους όμοίους του, αλλά, όπως μου είπε, την τελευταία στιγμή ή Έλισσάβετ έξέχασε τό μίσος της και την συγχώρεσε... Και όμως ό μεταγενέστεροι δεν θά τό λάθουν αυτό ύπ' όψη τους... Ο Θεός τιμώρησε την γυναίκα αυτή και τιμωρό της έβλεπε τον ίδιο τον Μπόθουελ, τον συνένοχό της, τό άπαίσιο τέρας, στο όποιο θυσίασε διαδοχικά την τιμή της ως βασιλίσσης και γυναικός και τὰ ευγενικά έκείνα αίσθήματα της έπικεικίας και της αγαθότητος, τὰ όποια πρέπει νά έχουν πάντα στα θάθη της καρδιάς τους οι βασιλείς για νά είναι πάντα πατέρες τών λαών τους.

— Δυστυχισμένη Έκτορ! ψιθύρισε ο Γκοντράν. Ποία γυναίκα άγάπησες!

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο βασιλεύς απευθυνόμενος προς τον Μπαθολέ, τί άπόγιναν ο θεός σου, ο Έκτωρ και ή Τρέλμπυ ή ζητιάνα;

— Α! ή παραφροσύνη του είναι θλιβερό πράγμα, αλλά λιγώτερο σκληρό παρά άν είχε τό μυαλό του. Δεν υποφέρει πεία...

— Όταν φθάσαμε στο Καίσι, ο θεός μου Γκοντράν κι' εγώ προσπαθήσαμε νά θρούμε κάποιο άσυλο για τον ευγενή αυτόν τρελλό, ο όποιος φαντάζεται πως είναι βασιλεύς της Σκωτίας κι' εύτυχισμένος σύζυγος της Στουάρτ. Ανακαλύψαμε μιά μικρή κοιλάδα μεταξύ του Μόν και του Ναμούρ κοντά στην όχθη ένός ποταμιού, ένα μέρος ήσυχο και άγνωστο, όπου κατοικούν ψαράδες και χωρικοί. Αγωράσαμε έκεί ένα σπίτι κοντά στην όχθη του ποταμιού και έγκαταστήσαμε τον Έκτορα και την Τρέλμπυ την τρελλή...

— Η κατοήθης αυτή γυναίκα, ή ζητιάνα, την όποια τό τρομερό της μίσος έναντιον της βασιλείας άδελφής της κ' ίσως κ' ή δυστυχία, την έκαναν νά δεχθή τις προτάσεις του λόρδου Μπόθουελ και νά παξη τόσο άτιμο ρόλο, ή Τρέλμπυ λοιπόν αυτή διατηρούσε ακόμα μερικά ίχνη ανθρώπινω αίσθημάτων και κυριευμένη από τύψεις, αίσθανθηκε οίκτο για την δυστυχία του Έκτορος. Θά μπορούσαμε νά την σκοτώσουμε και όμως της χάρισαμε τη ζωή. Η έπιείκειά μας την συγκίνησε και πέφτοντας στα πόδια μας, μές ζήτησε συγγνώμη.

— Έγώ τότε της είπα:

— Ο άνθρωπος αυτός, του όποιου συντρίψατε και την τελευταία έλπίδα, σκοτώνοντας την γυναίκα πού αγαπού-

σε, ο άνθρωπος αυτός τρελλάθηκε. Νομίζει πως είσαστε ή Μαρία Στουάρτ και θά τό πιστεύη αυτό, όσο κρατάει ή τρέλλα του. Αν θέλης λοιπόν νά σάς συγχωρέσουμε, πρέπει νά άντικαταστήσετε γι' αυτόν την Μαρία Στουάρτ και νά τον αγαπήσετε.

— Δέχομαι, άπάντησε ή Τρέλμπυ και θά φροντίζω γι' αυτόν τόσο, θά τον αγαπήσω τόσο, ώστε χωρίς άλλο ο Θεός θά εύδοκήση νά με συγχωρέση.

— Η Τρέλμπυ είχε ζήσει επί πέντε χρόνια τη ζωή μιάς ξεπεσμένης γυναίκας, μιά ζωή γεμάτη άθλιότητα κι' άκαλασίες. Μά ή καρδιά μιάς τέτοιας γυναίκας κλείνει συχνά άπειρη τρυφερότητα... Η Τρέλμπυ λοιπόν άρχισε ν' αγαπήη τον Έκτορα, γοητευμένη από την ιδέα, ότι έκείνη αγαπούσε είκοσι δόκκληρα χρόνια. Πήρε τον ρόλο της στα σοθάρια, φαντάσθηκε ότι ήταν πραγματικά ή Μαρία Στουάρτ και τον περιέβαλε με όλη της τη στοργή. Τον περιποιείτα τρυφερά και τον άφήνει στην πλάνη του. Κατάρθωσε νά τον κάνη νά πιστέψη ότι έχουν παντρευθί κι' όταν έκείνος τη ρωτάη, γιατί άντι νά έαναγορεύσουν στο Έδιμβούργο και ν' άνέβουν στον θρόνο κατοικούν άσημ και καί μόνοι στην μακρυνή έκείνη κοιλάδα, τό άπαντάει:

— Έπειδή, αγαπημένε μου, όταν βασιλεύη κανείς, δεν έχει καιρό ν' αγαπά... Η φροντίδες της πολιτικής δεν άφήνουν ήσυχία στον Έρωτα. Οι ύπηκοοί μου νομίζουν ότι ταξιδεύουμε στις πρωτεύουσες της Εύρώπης. Άς τους άφήσουμε στην πλάνη τους και άς ζούμε εύτυχισμένοι...

— Έκεί, άφήσαμε τον Έκτορα και την Τρέλμπυ. Η Τρέλμπυ θά μάς πληροφορή κάθε μήνα για τό άγαπημένο μας τρελλό, ο όποιος, άς έλλπισουμε, δεν θ' άνακτήση ποτέ τό λογικό του.

— Η συνομιλία του βασιλέως και τών καλεσμένων του παρατάθηκε δυο δόκκληρες ώρες. Είχε άρχισει πεία νά χαράζει...

— Άρκετὰ είπαμε για τις ιδιωτικές μας ύποθέσεις, είπε ο βασιλεύς. Νά, ξεμερώνει και μετά μιά ώρα θά έχουμε σπουδαία έργασία... Μπαθολέ, άν νυσάξης, κοιμήσου την ώρα αυτή...

— Κατά την ήμέρα της μάχης δεν έπιτρέπεται ο ύπνος, αποκρίθηκε ο Μπαθολέ. Όταν θά μπούμε στο Παρίσι, ή Μεγαλειότης σας θά διατάξη νά μου δώσουν ένα ώραίο δωμάτιο στο Λουβρό, όπου θά κοιμηθώ είκοσιτέσσερες ώρες συνεχώς...

— Θά σοι δώσω τό δωμάτιο, πού είχε άλλοτε ή βασιλίσσα Μαργαρίτα, άπάντησε ο βασιλεύς.

— Ο Μπαθολέ σκίρτησε.

— Τώρα πού του μίλησα για τόν Έρωτά του, σκέφθηκε ο βασιλεύς, είμαι θέβαιος ότι δεν θά κοιμηθί άπάνω στο άλογό του.

ΚΕ'

— Ήταν λαμπρό και μεγαλοπρεπές τό θέαμα τών δυο έκείνων στρατών, οι όποιοι, με την άνατολή του ήλιου, παρατασσόντουσαν για μάχη.

Τά βασιλικά στρατεύματα κατείχαν τὰ θόρεια μέρη της κοιλάδος, και οι έχθροί τὰ μεσημέρινα.

Ο στρατός του δουκός έλαμπε από τους πολυτίμους λίθους και από τις χρυσοποικίλες πανοπλίες τών ίπποτών του, ενώ άπεναντίας ο βασιλικός στρατός ύστερούσε πολύ στην πολυτέλεια και στον αριθμό.

Ο βασιλεύς είχε ίππεύσει από τὰ χαράματα και διέτρεχε τις γραμμές τών στρατιωτών του άσπετης, όνοντας διαταγές για την μάχη και λέγοντας ένθαρρυντικά λόγια.

Κοντά ίππευαν ο Μπαθολέ, ο Γκοντράν και ο στρατάρχης Μπιράν, ο όποιος είχε την άρχηγία τών λοχαγών.

Κατά τις έφτά ή ώρα, ο στρατός του δουκός ξεκίνησε για νά έπιτεθί. Ο Έρρίκος 4ος περίμενε νά φθάση στη μέση της κοιλάδος. Τότε άνέπτυξε τὰ τάγματά του, έπειτα διέταξε νά σημάνη «έφοδος» και δίνοντας ο ίδιος τό σύνθημα, ώρμησε σαν κεραυνός κατά του έχθρου.

Γύρω από τον βασιλέα είχαν συναθροισθί διακόσιοι με τριακόσιοι ευγενείς δοκιμασμένης άξίας, οι πού έπλεκτο του στρατεύματος, οι όποιοι ήσαν άποφασισμένοι νά νικήσουν ή νά πεθάνουν...

Τη στιγμή πού ξεκινούσαν ο Έρρίκος Δ' γύρισε προς αυτούς πού τον άκολουθούσαν και τους φώναξε:

— Παιδιά μου, θέλετε κεί κάτω, στην παράταξη τών έχθρων, τους ίππους έκείνους, τών όποιων τὰ όπλα λάμπουν από χρυσάφι και άσημι κ' οι όποιοι έχουν στις περικεφαλίες τους κόκκινα φτερά... Είναι οι Ισπανοί! Σ'

αυτούς μήν κάνετε χάρι!... Δεν είναι Γάλλοι!... Δεν είναι φανταικοί πού άποπλανήθηκαν... αλλά μισοφόροι, τους όποιους πρέπει νά διώξουμε κακήν κακώς!

Η σύγκρουσις τών δυο στρατών ήταν όρμητική. Οι βασιλικοί ρίχτηκαν με την τυφλή όρμη του άετού πού ρίγεται από τὰ ύψη έναντιον της λείας. Ο βασιλεύς και οι ευγενείς του πρό πάντων ύπήρξαν θαυμασίοι. Ωρμησαν καλπάζοντας κατά τών Ισπανών και ρίχτηκαν με τόση όρμη έναντιον του μετώπου του έχθρικού στρατού, ώστε αυτός άναγκάστηκε νά ύποχωρήση.

Συγχρόνως οι στρατιώτες του δουκός της Μαγιέννης, είτε για λόγους στρατηγικούς, είτε από ξαφνικό τρόμο, άνοιξαν τις γραμμές τους δεξιά κι' άριστερά, αφήνοντας ένα κενό διάστημα ανάμεσα στο όποιο πέρασαν σαν άνεμοστρόβιλος ο Έρρίκος Δ' κ' οι ευγενείς του, άποχωρίζομενοι έτσι από τον ύπόλοιπο στρατό, ενώ οι έχθροί συμπικνωόντουσαν άργά έναντιον τους.

Οι Ισπανοί τότε, οι όποιοι στην άρχή είχαν ύποχωρήσει, στάθηκαν και παρατάχτηκαν. Μιά μάχη τρομερή και φοβική άρχισε τότε, μιά μάχη χωρίς οίκτο κι' από τις δυο ανατάξεις...

Ο βασιλεύς πολεμούσε στην πρώτη γραμμή και τό λευκό φτερό της περικεφαλίας του έδέσποζε τών άλλων και χρησίμευε σαν σημαία σέ όσους ήσαν συγκεντρωμένοι γύρω του.

Ο άρχηγός τών Ισπανών, ένας άνδρας ύψηλός, πολεμούσε σαν λιοντάρι, ένθαρρύνοντας τους στρατιώτες του με τις φωνές του και τις χειρονομίες του.

Αντίθετα προς τους Ισπανούς ευγενείς, πού φορούσαν λαμπρές πανοπλίες και τών όποιων ή περικεφαλίες ήσαν έπίρρους, αυτός φορούσε έναν άπλο θώρακα, χωρίς κοσμήματα, μαύρο μανδύα και περικεφαλαία με μαύρο φτερό.

Από την πρώτη στιγμή της συγκρούσεως, ο άνθρωπος αυτός κι' ο βασιλεύς κούτταξαν ο ένας τον άλλο και διεσταύρωσαν τὰ σπαθιά τους.

Η σύγκρουσις τους ήταν τρομερή και θά έλεγε κανείς, ότι τους δυο αυτούς ανθρώπους τους χώριζε μίσος άδυσώπητο. Ήσαν και οι δυο δυνατοί, έδειχναν την περιφρόνησι προς τον θάνατο και χειρίζοντουσαν τὰ θωρεία σπαθιά της έποχής έκείνης με την ίδια έπιτηδεύτητα κι' εύκολία.

Η πάλη ήταν σύντομη και ήρωική. Τό σπαθί του Ισπανού πληγωσε τον βασιλέα εις τον ώμο και τό σπαθί του βασιλέως έσχισε την προσωπίδα του αντίπαλόν του, ή όπσια έπεσε κάτω αφήνοντας τό πρό σπό το άκάλυπτο.

Τότε ο Μπαθολέ κι' ο Γκοντράν, οι όποιοι δεν άπομακρυνόντουσαν ούτε στιγμή από τον βασιλέα, άνεγνώρισαν στον Ισπανό άρχηγό τον Δόν Παέθ, κι' έβγαλαν μιά κραυγή.

Πραγματικά, ήταν ο δόν Παέθ, ο όποιος είχε γίνει άξιοματικός του Ισπανικού στρατού, αυτός πού ήταν άλλότε βασιλεύς και άρχιστοάτης.

— Θεέ μου!... Άδελφέ μου!... φώναξαν διαδοχικά ο Γκοντράν κι' ο Μπαθολέ...

Ο δόν Παέθ άναγνώρισε τη φωνή τους, γιατί δεν μπορούσε νά τους άναγνωρίση κάτω από τις περικεφαλίες τους, και είτε γελώντας περιφρονητικά:

— Α! Α! και σύ, Γκοντράν, λιποτάκτησε, παρατάχτας άνανδρα την ύπόθεσί μας κι' έσπευσε νά δηλώσης ύποταγή στους καταπιεστές πού γένους μας, και σύ λησώνησε ότι σέ μάς άνήκει ο θρόνος της Βρετάννης κ' άνεγνώρισε κύριο τον θανάσιμο

έχθρό μας;

— Είσαι άνόητος! είπε ο Γκοντράν.

— Άνόητος είσαι σύ! άπάντησε ο δόν Παέθ. Άνόητος και άνανδρος!

Αναμετρώντας κατόπιν με τό θλέμμα του τον βασιλέα, ο όποιος είχε χαμηλώσει τό σπαθί του ευγενικά, του φώναξε:

— Μεγαλειότατε, φοράτε στέμμα στο κεφάλι σας, αλλά κι' εγώ έπ'ηρα μόνος μου τους τίτλους τών προγόνων μου, άφου δεν θέλησε νά τους πάρη ο νόμιμος κληρονόμος τους. Είμαι ο δουξ της Βρετάννης, ο άπόγονος τών Ντρέ, ο έχθρός της Γαλλίας και του βασιλέως της. Είμαστε λοιπόν ίσοι και μπορούμε νά διασταυρώσουμε τὰ σπαθιά μας. Δεν πιστεύω νά σταθούμε μιά και άρχίσουμε...

— Μολονότι, του άπάντησε μ' άξιοπρέπεια ο βασιλεύς, δεν άναγνώριζω ούτε τό δουκάτο σας, ούτε την Ιούλητά σας μαζί μου, έν τούτους παραδέχομαι την άνδρεία σας στο πεδίο της μάχης και είμαι πάντοτε στάς διαταγές σας. Άλλά φορέσετε πρώτα την περικεφαλαία σας γιατί δεν μπορώ νά μονομαχήσω με αντίπαλο άκάλυπτο.

Η μάχη είχε διακοπή κ' οι Γάλλοι κ' οι Ισπανοί εύπατρίδα είχαν σταθί σέ άπόστασι από τους δυο άνδρες πού έπρόκειτο νά μονομαχήσουν.

Σ' ένα νεύμα του βασιλέως, ο Μπαθολέ άφίππευσε και παίρνοντας την περικεφαλαία από κάτω την έδωσε στον δόν Παέθ.

Άλλά ο δόν Παέθ την απέκρουσε περιφρονητικά, λέγοντας στον βασιλέα:

— Είσθε πληγωμένος, Μεγαλειότατε, ενώ εγώ δεν είμαι. Αν μείνω λοιπόν χωρίς κράνος είμαστε ίσόπαλοι.

— Όχι! φώναξε ο Έρρίκος Δ'. Πάρτε την περικεφαλαία σας! Άλλοιως δεν δέχομαι νά μονομαχήσω

— Μήπως φοβηθήκατε; ρώτησε ειρωνικά ο άγέρωχος δόν Παέθ.

Η φράσις αυτή έκανε τον βασιλέα νά κοκκινίση. Όλη ή περηφάνεια της ράτσας του φάνηκε στο πρόσωπό του και τὰ μάτια του έλαμψαν.

— Έμπρός, λοιπόν! φώναξε, θά θρώ κανένα άλλο μέρος νά σάς πληγώσω, έκτός από τό άκάλυπτο. Στο έργον, κύριε!...

Έτσι ήμονομαχία ξανάρχισε μπροστά στον Μπαθολέ και στον Γκοντράν πού την παρακολουθούσαν καταπληκτοι, άνάμεσα στα δυο στρατεύματα πού στεκόντουσαν άκίνητα.

Σέ κάποια στιγμή, τό σπαθί του βασιλέως χτύπησε τό άλογο του δόν Παέθ, τό όποιον σαρύαστηκε κατά γη, παρασύροντας και τον άνάθετή του.

Ο δόν Παέθ, όμως, άπότητος πάντοτε, σηκώθηκε άνίμως και παρουσιάστηκε προκλητικά μπρος στον αντίπαλό του κρατώντας τό σπαθί του και τό έγχειρίδιό του, χωρίς νά λαβαίνη ύπ' όψη του, ότι μειονεκτούσε του έφιππου βασιλέως, πεζός καθώς ήταν.

Ο βασιλεύς δεν θέλησε νά έπαφελήη της εύνοιας έκείνης της τύχης και άφιππεύοντας κι' έκείνος, θρέθηκε αντιμετώπις με τον δόν Παέθ.

Όταν ο δόν Παέθ πέταξε ο έγχειρίδιό του, ο βασιλεύς έκανε τό ίδιο.

Έτσι ή άγρια μεσαιωνική πάλη μεταμορφώθηκε σέ κανονική μονομαχία ευγενών.

Άλλά και της μονομαχίας ή τύχη δειχθηκε εύνοική στον βασιλέα.

Η όρμη τούλωνε τον δόν Παέθ, ενώ ο Έρρίκος Δ' είχε άνακτήσει όλη την ψυχραιμία του. (Άκολουθεί)

ΛΙΑΝ
ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Τό άριστούργημα του Άγγλου συγγραφέως **HERVEY ALLEN**

“ANTONIO ANTBERΣO,”
(«ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ»)

Τό περίφημο μυθιστόρημα πού πούληθηκε σ' έκατομμύρια αντίτυπων κι' από τό όποιο βγήκε ή όμώνυμη κινματογραφική ταινία, πού άνέδειξε τον **EPPOA ΦΛΥΝ** και την **ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΑ-ΛΑΝ**.

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ «ANTONIO ANTBERΣO»:

«Ο Άντόνιο Άντβέρσο» είναι ένα μυθιστόρημα καταπληκτικό...»

ΡΑΜΟΝ ΦΕΡΝΑΝΤΕΖ, «Μαρίνιαν», «Ο Άντόνιο Άντβέρσο» με συναρπάσε τόσο, ώστε δυο νύχτες δεν κοιμήθηκε καθόλου για νά τον διαβάσω δόκκληρα».

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ, «Καντίνα».

Η Λουίτζι, εκείνο το πρωί, ξύπνησε ξαφνικά από το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Ήταν η Λάουρα. Η φωνή της ήταν σιγανή, γεμάτη αγωνία. Βιαστικά του έδωσε ραντεβού για το απόγευμα σ' εκείνο το εξοχικό κέντρο που εύρισκαν ένα ασφαλές καταφύγιο τα ερωτικά ζευγαράκια.

— Θά σου εξηγήσω... εξακολούθησε η Λάουρα. Μά δεν μπορώ από το τηλεφώνον. Φρόντισε μόνο να είσαι εκεί πέρα στις πέντε...

Τι είχε συμβεί; Η Λάουρα μιλούσε με φόβο, λες και κάποιος κρυφάκουγε πίσω από την πόρτα της. Ο άνδρας της; Μά δεν ήταν δυνατόν! Ο Πάολο θριασκόταν με τον θίασό του στο "Αμβούργο", όπως έγραφαν ή εφημερίδες, ύστερ' από την θριαμβευτική επιτυχία του «Αμλετ» στο Βερολίνο. Από το "Αμβούργο" μάλιστα ο θίασος θα συνέχιζε την περιοδεία του στην Δανία και στην Ολλανδία. Μά τότε λοιπόν τί είχε πάθει η Λάουρα;

Η φίλη του άργησε λίγο το απόγευμα. Κι' όταν έφθασε ήταν όλη, ταραγμένη, νευρική με μία παράξενη έκφραση στο πρόσωπο. Καθώς κάθισε δίπλα του κουρασμένη, του φάνηκε πως μία άλλη γυναίκα, μία ξένη, θριασκόταν εκείνη την ώρα κοντά του.

— Πές μου λοιπόν... έκανε.

— Είναι έδω!

— Ποιάς;

— Ο άνδρας μου!

— Μά τότε ήρθε;

— Χθές το βράδυ, με το αεροπλάνο. Τον βρήκα στο σπίτι, όταν γύρισα από σένα. Τά ξέρει όλα!

— Ξέρει ότι είμαι εγώ;

— Όχι, δεν ξέρει ότι είσαι εσύ. Μά έχει την πεποίθηση, ότι δεν τον αγαπάς πια, όπως μου είπες. Κι' όπως είναι ζηλιάρης, παράτησε τον θίασο στο "Αμβούργο" και πήρε το πρώτο αεροπλάνο. "Α! Τι νύχτα που πέρασα! "Ός τα εξημερώματα με θασάνιζε με τις ερωτήσεις του. Μά εγώ βρήκα την δύναμη ν' ανθέξω σ' αυτό μαρτύριο. Κι' ανθεξα γι' αυτόν κι' όχι για μένα. Ο Πάολο με λατρεύει. Έχει μαζί του ένα πιστόλι. Τό είδα με τα μάτια μου στο συρτάρι του κοιμοδίνου του. Κι' όχι για να με σκοτώσει. "Όχι! Μ' αγαπάει τόσο πολύ! Ίσως για να σκοτωθώ, αν μάθω τίποτε...

— Τι θέλεις λοιπόν να γίνω;

— Να πάψουμε να θλεπώμαστε για λίγον καιρό. Αυτό ακριβώς ήρθα να σου πω. Δεν μπορώ να σ' αφήσω για πάντα, να σε χάσω, μά πρέπει, για λίγον καιρό, να χωρισθούμε. Του είπα ότι θα πάω μαζί του στο "Αμβούργο". Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Έπρεπε να τον καθυποχάσω...

— Και δεν φοβήθηκες που ήρθες έδω;

— Του είπα, ότι θα πήγαινα στον γιατρό μου, για τα νεύρα μου. Κι' αλήθεια, πέρασα από τον γιατρό και γι' αυτό άργησα. Από του γιατρού του τηλεφώνησα ότι θα νόριζα στο σπίτι στις έξη...

— Μά τότε πρέπει να φεύγεις!

— Είναι κιόλας έξη ή ώρα;

— Είναι έξη παρά δυο λεπτά...

— Δεν πειράζει. Έχουμε συνεννοηθώ να του τηλεφωνήσω στις έξη ακριβώς, για να μου πη που θά τον συναντήσω, γιατί θέλει να δειπνήσουμε έξω απόψε...

Κ' η Λάουρα τον κύτταξε μία στιγμή, σιωπηλή. "Επειτα

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΝΤΟΝΑΟΥΝΤ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

φώνο. Η φωνή του ήταν παράξενη, θρανή. Μαύο είπες γρήγορα-γρήγορα, πως είχε πάρει την απόφαση να σου δώσει την ελευθερία μου... Κι' άξαφνα, άκουσα έναν πυροβολισμό και τον γδομπο του σώματος που έπεσε στο πάτωμα. Θεέ μου! Νά τ' ακούσω όλα αυτά και να μην μπορώ να τον βοηθήσω άμέσως. "Ελα, έλα! Πάμε γρήγορα!...

Κι' αλήθεια, στο σπίτι, βρήκαν τον Πάολο καταματωμένο επάνω στο κρεβάτι. Το πιστόλι ήταν αναγνώριτο στο κρεβάτι...

— Πάολο! στέναξε η Λάουρα δίχως να του μιλήσει να πλησιάσει τον νεκρό. Πάολο! Μά γιατί το έκανες αυτό;... Γιατί;

Κι' έπεσε κλαίγοντας, σε μία πολυθρόνα. Ο Λουίτζι είχε τρέξει να τηλεφωνήσει σ' έναν γιατρό με το άλλο τηλέφωνο που θριασκόταν στο σαλόνι.

— Δεν έπρεπε! εξακολούθησε να λέει η Λάουρα με λυγμούς. Τώρα ακριβώς ξαναγυρίζα κοντά σου. Ήμουν μόλι δική σου, όπως άλλοτε. Έίχα καταλάβει την τρέλα μου!... Μόνο εσύ μ' αγαπήσες αλήθεια, μόνο εσύ! Τώρα κατάλαβα ότι σ' αγαπούσα κι' εγώ, πάντα, μ' ένα έαυτο κι' άκατανίκητο αίσθημα. Γιατί δεν μου έδωσες τον καιρό να ξαναγυρίσω κοντά σου να σου πω...

— Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε στο κατώφλι της πόρτας ο Λουίτζι.

— Ο γιατρός έρχεται άμέσως...

— Η Λάουρα μ' ένα πήδημα βρέθηκε όρθια και του έγραψε τον δρόμο.

— Δεν θέλω να πατήσης μέσα σ' αυτό το δωμάτιο! Έξω!

— Εξω από δω! Και να μη σε ξαναδώ ποτέ πια!

— Μά ήρθα μόνο για να σου πω...

— Ναί, κατάλαβα. Θάρρη ο γιατρός. Σ' ευχαριστώ. Δεν μπορείς πια να κάνεις τίποτε για μένα. "Όλα τελείωσαν μεταξύ μας. "Όλα! Φεύγα! Φεύγα από αυτό το σπίτι! μεταξύ μας.

Ο Λουίτζι έσκυψε το κεφάλι και την άφησε μόνη.

Εκείνη τη στιγμή τότε, ακούστηκε ένας καγχασμός που πάγωσε το αίμα της μέσα στις φλέβες.

— Ήταν ο Πάολο! Είχε σηκωθεί από το κρεβάτι χαμ-

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ισμογέλασε με πίκρα.

— Στενοχώριες, έ;

— Δεν θρίσκεις;

— Έ, θέβαια. Μά είσαι τόσο ψυχρός, σαν να είσαι έχθρός μου. Δεν λες τίποτε για να με βοηθήσεις.

— Είμαι λογικός, αγαπητή μου...

— "Α, ναί! Αυτό θρίσκεις να πής: ότι είσαι λογικός!

— Μά για να αποφύγω με το σκάνδαλο, είναι προτιμότερο...

— Νά χωρίσουμε! Το έρω!

Είσαι τόσο εγωιστής!

— Άφησέ με λοιπόν να μιλήσω!

— Έμπρός, μιλήσε! Μά είναι περιττό. Κατάλαβα τα πραγματικά αίσθημά σου από τη στάση σου, από την τρομακτική απάθειά σου. Δεν θέλω να μιλώ πια τίποτε. Άλλως τε είναι έξη ή ώρα. Πρέπει να τηλεφωνήσω...

Κ' η Λάουρα σηκώθηκε και μπήκε στον τηλεφωνικό θάλαμο που ήταν δίπλα στο ταμείο.

— Επειτα από λίγο, γύρισε κατάχλωμη.

— Σκοτώθηκε! ψιθύρισε.

— Αλήθεια; έκανε σιστιμένος ο Λουίτζι.

— Έλα μαζί μου! το έ-

πε η Λάουρα. Πρέπει να τρέξουμε... Νά πάρουμε ένα ταξί!

— Μά πως το έμαθες;

— Ήταν ο ίδιος στο τηλέ-

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ ΑΡΠΕΝ ΩΓΚΥΣΤΕΝ

ΤΟ Σεμπλόν - "Ορίαν ξεκίνησε με άρκετο θόρυβο. Η Ίρην, σκυμμένη από το παράθυρο του διαμερίσματος της αποχαιρετούσε τους δικούς της που είχαν έρθει στον σταθμό, για να την προπέμψουν και στέκοντας στο πλατφόρμ την χαιρετούσαν κουνώντας τα χέρια ή τ' αμνητήλιά τους. "Όταν πειρά χάθηκε ο σταθμός από τα μάτια της, η Ίρην κάθισε στη θέσι της, έβγαλε από την τσάντα της ένα γράμμα, το άνοιξε και διάβασε:

«... Και τώρα που όλα διαρθρώθηκαν, τώρα που κανένα σύννεφο δεν ακάει πια τη ζωή σου, τώρα που θρήκεις τον εαυτό σου, σε αποχαιρετώ! Με άνεπατο ψυχικό πόνο φεύγω από τη ζωή σου...»

Σε άγασμα μ' όλη την δύναμη της ψυχής μου. Για χάρη σου έκανα ότι μπορούσα. Σε πόνεσα όσο κανείς...

Προσπάθησα να σου μεταδώσω τη μεγάλη για σένα αγάπη μου, όμως χωρίς να το πετύχω

«Είχα πιστέψει, πως χαρίζοντάς σου ότι πιο πολύτιμο είχα — την σκέψη μου, όλη μου την σκέψη, — για αντάλλαγμα είχα τη δική σου. Γελάστηκα! Τόσο το χειρότερο για μένα... Το λέω με όλη μου τη θλίψη και η θλίψη μου αυτή είναι ακόμα πιο δύσκολη, γιατί μου την δίνεις εσύ, έσύ που για μένα ήσουν...»

«Φεύγω και φεύγω για πάντα απ' τη ζωή σου, άφρο στάθηκε για σένα σάν όργανο των καπριτίων σου... Φεύγω με την ψυχή πλημμυρισμένη από ανέκφραστη λύπη, από απέραντη πίκρα, πίκρα που εά μου μείνη αιώνα, θά με συνοδεύει σ' όλη μου τη ζωή...»

«Όταν τελείωσε το διάβασμα η Ίρην εάπλωσε π... αναπαυτικά στη θέσι της, ακούμπησε το κεφάλι της προς τα πίσω και, μισοκλείνοντας τα μάτια, άφησε τη σκέψη της να φτερουγίζει στα παλιά. "Ετσι συγκεντρωμένη στον εαυτό της αναπολούσε το παρελθόν.

Στην αρχή σαν να μην την βοηθούσε το μνημονικό της, δεν κατώρθωνε να θυμηθώ τί ακριβώς την άπασχολούσε. Μά σιγά - σιγά ξεκαθάρισε το πράγμα στο μυαλό της. Ναί, τώρα θυμάται: Λίγη ώρα πριν είχαν μαζευτεί στον σταθμό οι συγγενείς και φίλοι της για να την κατευσώσουν.

Ήταν εκεί η μητέρα της, η αδελφή της, ο γαμπρός της, η αδελφή και μερικές φίλες της, που σ' όλων την όψη ήταν ζωγραφισμένη η λύπη για την άναχώρησή της...

Το ξαφνικό σταμάτημα του τρένου την τράνταξε και την έκανε ν' άνοιξη τα μάτια της. Τότε είδε μπροστά της άπάνω στο τραπέζι ένα μπουκέτο κιτρινα τριαντάφυλλα. Και θυμήθηκε. Άλλά, ναί. Στο σταθμό είχε έρθει κι' ο Θεόφιλος, ο οποίος είχε φέρει το μπουκέτο και άφήνοντάς το στο διαμέρισμά της, είχε έρθει την ευκαιρία να της δώσει και το γράμμα που πρό όλίγον διάβασε και που το κρατούσε ακόμα άνοητο στο χέρι της...

Ανασηκώθηκε και το εξαπολάσσε με προσοχή, προσπαθώντας να μη καλά στο νόημα. "Όταν το τελείωσε, παραδόθηκε πά- λι στους ρεμβασμούς της. Στι φαντασία της ξεκαθάριζε τώρα η θλιμμένη μορφή του Θεόφιλου, την

ώρα που την αποχαιρετούσε, αποθέτοντας ένα ευλαβικό και κάπως δειλό φίλημα στα δάχτυλά της. Τον έβλεπε τώρα, την ώρα που ξεκινούσε το τρένο χλωμό και πονεμένο, με την άπογοήτευσί χαραγμένη βαθειά στη μορφή του, ενώ τα δνειροπόλα μάτια του είχαν πάρει μία άχρωμη έκφραση...

Ο νοός της πέταξε μακριά, στην ημέρα που γνωρισθόταν, πριν δυο χρόνια. Αναλογίστηκε όσα συνέβησαν σ' αυτό διάστημα αυτό των δυο ετών: Την προθυμία του Θεόφιλου να κάνει ό,τι μπορούσε για την καλλιτέρευσί της θέσεως του συζύγου της, και την πιο ευγενική χειρονομία του να δώσει δυο φορές το αίμα του για να σωθώ το άρρωστο παιδί της...

Θυμώταν καθαρά ότι από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, τους είχε ενώσει μία άμοιβαία συμπάθεια, που δεν άργησε να μεταβληθώ σε ισχυρότατο ερωτικό αίσθημα. Στο διάστημα των δυο ετών η Ίρην είχε ξανάρθει πολλές φορές στο Παρίσι και κάθε φορά εύρισκε τον τρόπο να μείνη όσο περισσότερο μπορούσε κοντά σ' αυτό Θεόφιλο.

Όμως τώρα, την τελευταία φορά που θριασκόταν στο Παρίσι, τα πράγματα είχαν αλλάξει. Είχε φύγει από την έπαρχία της ντροπιασμένη, διαγμένη απ' τον άντρα της, που την είχε δ' όστις κρίσιμες ώρες της άρρώστειας του παιδιού τους — της μικρής τους "Ελσας — στην άγκαλιά ενός γείτονά τους!... Η άγανάκτησι του συζύγου της ήταν μεγαλειότερη, γιατί η Ίρην τον πρόδιδε σε μία στιγμή, που κάθε άλλο αίσθημα έπρεπε να υποχωρήσει μπροστά στην μητρική στοργή, σε μία στιγμή που το άμοιρο κοριτσάκι τους πάλευε με τον χάρο!... Και την έδιωξε κακήν κακώς.

Στις δύσκολες αυτές στιγμές ο Θεόφιλος, αν και τραυματισμένος θαρεία στο αίσθημά του, δεν δίστασε να τειθώ στην διάθεσί της και να μεσολαβήσει κοντά στον άπατημένο σύζυγο — πρ-δω μένος κι' αυτός απ' την ίδια γυναίκα — να την συγχωρήσει το τυλάχιστον, άφου δεν μπορούσε να τον πείσει για την άσωότητά της! Και η επίμονη μεσολάβησι του Θεόφιλου είχε καρποφορήσει.

Ναί, ναί, έτσι ήταν τα πράγματα. Τα έβλεπε τώρα η Ίρην μπροστά της ζωντανά. Και τώρα συμπληρωμένη με τον άντρα της, ξαναγύριζε κοντά του.

Εξέτασε πολλή ώρα τα γεγονότα των τελευταίων ημερών. Στην άρχή είχε κρύψει την αλήθεια απ' τον Θεόφιλο, μά σε λίγο είχε άναγκασθώ με την πίεσι των πραγμάτων να πω όμολογήσει το σφάλμα της και να ζητήσει την συγγνώμη του, δηλώνοντας μετάνοια. Κι' εκείνος ευγενικάτα όχι λιονάχα την είχε συγχωρήσει, μά και πρόθυμα είχε άναλάβει να μεσολαβήσει στον σύζυγό της. Όμως σ' όλη αυτή το διάστημα της είχε φερ-θώ σαν ένας τέλειος ζένος άνθρωπος. Δεν δοκίμασε κανένα του χάρο, δεν άκουσε μία τρυφερή λέξι του. Είχε κατορθώσει να μείνη άσυγκίνητος απ' τα

θέλητρά της...

Όλες αυτές ή λεπτομέρειες ξετυλίχθηκαν στη φαντασία της σαν κινηματογραφική ταινία. Ξανάζησε νοερά όλα τα παρελθόν, όλα τα περιστατικά των δύο τελευταίων ετών και ιδιαίτερα εκείνα που άφορούσαν τις ένοχες σχέσεις της με τον γείτονα της, έξ αιτίας των οποίων είχε εξευτελισθεί, είχε ταπεινωθεί τόσο μπροστά στον σύζυγό της, όσο και στον Θεόφιλο. Ένοιωσε ένα συναίσθημα που έμοιαζε την ντροπή, ένοιωσε ένα θάρος να πιέζει την ψυχή της!... Κατέκρινε τον εαυτό της, την ελαφρότητά της, την άδυναμία της! Άηδίαζε τον εαυτό της όσο θυμόταν ότι ριχθηκε στην άγκαλιά του πρώτου που έτυχε μπροστά της την ώρα που κινδύνευε το φτωχό της το παιδάκι... Ένοιωσε δυνατές τύψεις στην συνείδησή της και σχεδόν επίστευε πως ελκρινά είχε μετανοιώσει. Προσπαθούσε να σκεφθεί έναν τρόπο για να ξαναποκτήσει την έκτιμησή του άντρός της και την αγάπη του Θεοφίλου.

Αλήθεια πως είχε παρυσυρθεί στο θάραθρο αυτό για μια στιγμή τρέλλα, για μια στιγμή ήδονης; Μάταια προσπαθούσε να βρει μια δικαιολογία για την πράξη, που την ντροπίασε και την κατέβαλε τόσο χαμηλά μπρος στα μάτια δυο ανθρώπων που την αγαπούσαν κι' απ' τους οποίους τον ένα αγαπούσε — έτσι ενόμιζε τουλάχιστον — και τον άλλο ωφείλει να τον έκτιμά και να τον σέβεται! Ναι, ήταν άδικαιολόγητη, ήταν άσυγχώρητη ή ταπεινή αυτή πράξη της... Κι' ωστόσο την είχαν συγχωρήσει κι' οι δυο, ενώ αυτή φέρθηκε τόσο χυδαία απέναντί τους!... Ήταν αξιοκατάκριτη, βέβαια! Μά θα προσπαθούσε να επανορθώσει το σφάλμα της, θα στεκόταν στο εξής άφωτισμένη σύζυγος και πιστή φίλη για να εξιλεωθεί. Σαν άνθρωπος κι' αυτή είχε πέσει σε ένα αμάρτημα.

Ωστόσο αυτό θάσταζε λίγες στιγμές μονάχα. Τίναξε το κορμί της και έκανε ένα μορφασμό αδιαφορίας. Είχε θυμηθεί τις ήδονικές ώρες, που πέρασε στην άγκαλιά του γείτονα της και ένοιωθε ένα ρίγος ήδονικό στην ανάμνησή τους... Στα χείλη της άνησε ένα χαμόγελο υπερτάτης ευχαρίστησης ως και ένοιωθε απεριόρητη χαρά, που θα τον αντίκριζε σε λίγες ώρες. Άνυπομονούσε τώρα να φθάσει μια ώρα αργότερα στην επαρχία της. Δεν θα δυσκολευόταν να βρει τρόπο να ριχθεί ξανά στην άγκαλιά του!

Έρριξε μια ματιά στον καθρέφτη της και χαμογέλασε με φιλαρέσκεια. Σηκώθηκε κατόπιν, έσκισε το γράμμα του Θεοφίλου, που το κρατούσε κομματάκια και τα σκόρπισε απ' το παράθυρο του τράινου στον αέρα.

— Είμαι μια άθλια!... ψιθύρισε. Αυτό έλειψε! Λίγο ακόμα και θάκλαιγα τον χαμό ενός... αδιωχμένου αίσθημα!

— Όσο για τον άντρα μου, αν δεν του άρεση να κάνει την βόλτα του... Χά, χά χά...

Και το γέλιο της αντήχησε μέσα στην γαλήνη της νύχτας σαν ήχος διαβολικής σειρήνας...

ARPIN AUGUSTIN

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΩ ΧΑ'ΙΝΕ)

"Εκλαψα ψές με πίκρα στ' όνειρό μου νεκρός πώς ήμουν είχα όνειρευτή. Ξύπνησα και τὰ δάκρυά μου ακόμη στά μάγουλά μου τρέχαν, ποταμοί. "Εκλαψα ψές με πίκρα στ' όνειρό μου πώς μ' άφησες τάχα είχα όνειρευτή. Ξύπνησα τότε τρομαγμένος κι' οι λυγμοί μου πιότερο τότε γίναν δυνατοί!

"Εκλαψα ψές με πίκρα στ' όνειρό μου πώς μ' αγαπούσες είχα όνειρευτή. Ξύπνησα και τὰ δάκρυά μου ακόμα κυλούσανε. νλυκειά μου, πιο πολύ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Το κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΛΑΔΕΡΕΣ ΜΕ ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ

Η γέμισις για τις ντομάτες αυτές γίνεται με τὰ κάτωθι υλικά: Κόβουν ανάλογα κολοκυθάκια φέτες μικρές φυλλές. Επίσης φυλλές φέτες κόβουν μισή δόσι απ' ότι είναι τὰ κολοκυθάκια. Καθώς και ένα φλυτζάνι ρύζι, αναλογία για 10—12 ντομάτες. Μαϊντανό, αλατοπίπερο, λίγο δυόσμο και ένα μισο φλυτζάνι λάδι.

Ξανθίζουν τὰ κρεμμύδια με τὸ λάδι και τὰ σβύνουν με τὰ ζουμιά των ντοματών. Τις ψήγες τους τις χρησιμοποιούν για άλλο φαγητό ή για σαλάτα. Έχουν κομμένα τὰ κολοκυθάκια φέτες και τὰ προσθέτουν να θράσουν, επίσης αλατοπίπερο, μαϊντανό και δυόσμο. Άφου μισοθράσουν τὰ κολοκυθάκια ρίχνουν και τὸ ρύζι, πλυμένο να μισοψηθεί και αυτό και τότε γεμίζουν τις ντομάτες τις οποίες έχουν όλα τοπιπερώσει μέσα από λί... και τις πασπαλίζουν με λίγη γαλέττα για να απορροφήσουν τὰ υγρά των ντοματών. Ψήνονται σε δυνατό φούρνο έως μισή ώρα. Η ίδια γέμισις μπορεί να γίνει και με κόκκινη κολοκύθα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΦΟΥΡΝΟΥ ΛΑΔΕΡΕΣ

Μετρίου μεγέθους μελιτζάνες, τις σχίζουν στη μέση εις δυο κομμάτια και τις τηγανίζουν με λάδι μόνον από τὸ μέσα μέρος απ' έξω από τὴ φλούδα μένουν ἀπηγανιστες. Άφου τηγανισθούν, τις άραδιάζουν στο ταψί και με τὸ κουτάλι πιέζουν λίγο την ψίχα τους, ώστε να γίνουν σαν θαρκάκια. Τις αλατοπιπερώνουν και τις γεμίζουν με την εξής γέμισις:

Ξανθίζουν με άρκετὸ λάδι άρκετὰ κρεμμύδια, φέτες φυλλές κομμένες και άφου ξανθίσουν καλά, προσθέτουν άρκετές επίσης ντομάτες φέτες μικρές μαϊντανό άρκετὸ, λίγο δυόσμο, αλατοπίπερο και λιγάκι ζάχαρι. Σκεπάζουν την κατσαρόλα και αφήνουν να σιγοβράσουν χωρίς να τις άνακατεύουν για να μη λυώσουν εντελώς ή ντομάτες και άφου μισοθράσουν τὰ κρεμμύδια, θγάζουν από τὴ φωτιά την κατσαρόλα και ρίχνουν ανάλογη γαλέττα φυλλή, ώστε να γίνει μια γέμιση πυκνή. Γεμίζουν τότε τις μελιτζάνες, τους θάζουν από πάνω δυο — τρεις φετίτσες ντομάτα σαν καπάκια, τις αλατοπιπερώνουν, τις περιχύνουν με λίγο λάδι και ψήνονται σε μέτριο φούρνο ως τρία τέταρτα της ώρας.

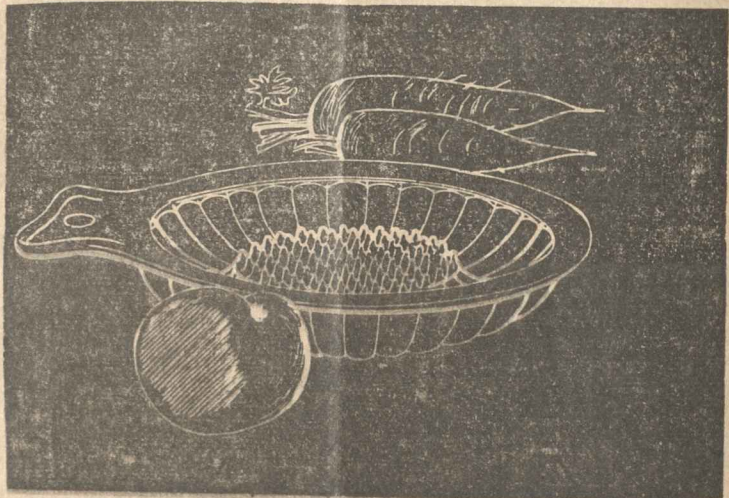
ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΚΟΤΟΛΕΤΤΕΣ

Διαλέγουν κανονικὸν μεγέθους μελιτζάνες, ώστε ή φέτες των να θγαίνουν τεργιαστές, ώστε ή μία φέτα με την άλλη να κλείνουν σαν σάντουιτς.

Τηγανίζουν ανάλογες φέτες με λάδι ή θούτυρο, ή και λίπος χωρίς να ξεροτηγανίζονται και τις γεμίζουν λίγο ντομάτα έτοιμασμένη, όπως για μουσακά και στον όποιο προσθέτουν ακόμη λίγο τυρί τριμμένο και λίγη γαλέττα για να σφίξει καλά. Τις γεμίζουν όπως κάνουν τὰ σάντουιτς και κολλούν τις δυο φέτες μαζί. Κατόπιν δέ τις κάνουν, πινέ με αούγό χτυπητό και γαλέττα, όπως τις κοτολέττες και τις τηγανίζουν σε μπόλικο λάδι ή λίπος σε πολύ δυνατή φωτιά, τόσο, όσο άρκει για να πάρουν ένα χρυσό χρωματισμό απ' έξω.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Συνιστώμεν εις τὰς άναγνώστριάς μας τὸ έργοσάστιον 'Ελευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗ-ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, δόδς Μητροπόλεως 14 σ. Αθήναι.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Ροσσίνι ως μουσικός κι' ως... μάγειρος. Ο Άλφρέδος ντε Μυσσέ κι' η άγγειοπλαστική. Η Γεωργία Σάνδη τραγουδίστρια σ' ένα «σίρκο»! Η μανία του Καζανόβα. Ο Άλέξανδρος Δουμάς τραγουδιστής.... κλπ. κλπ.

ΟΙ οι μεγάλοι συγγραφείς κι' οι παγκοσμίου φήμης άνθρωποι είχαν τις αδυναμίες τους. Κι' αυτές ή αδυναμίες των είναι τόσο περίεργες που, μά την αλήθεια, άξίζει τὸν κόπο να σὰς τις αναφέρουμε: Ο Ροσσίνιος Ροσσίνι, παραδείγματος χάριν, θά γινονταν επίσης διάσημος μάγειρας. Στη μαγειρική είχε ιδιαίτερη προτίμηση. Όλες δέ τις ώρες της αναπαύσεώς του, τις περνούσε στην κουζίνα του φτιάχνοντας διάφορα όρεκτικά φαγητά. Επίσης κάθε φορά που έδινε ένα μεγαλοπρεπές γεύμα στο σπίτι του είχε την ευχαρίστηση πάντα να έτοιμάζει αυτός όλες τις έκλεκτες λιχουδιές. Η μαγειρική ήταν για τον Ροσσίνι ένα άληθινὸ πάθος και πολλές φορές μετανοούσε που δεν είχε γίνει ένας καλὸς έστιάτορας!...

Ο Άλφρέδος ντε Μυσσέ πάλιν, ο αίσθηματικός και τόσο τρυφερός ποιητής, σὸν κήπο του σπιτιού του είχε μια έντελως δική του γωνιά, στην οποία άπηγορεύετο να τὸν ενοχλήση κανείς. Έλεγαν ότι ο ποιητής έγραφε εκεί πέρα τὰ ποιήματά του. Ωστόσο αὐτὴ δὲν ήταν ή αλήθεια. Εκείνη ή γωνιά του κήπου του Μυσσέ, ήταν ένα ατελιέ άγγειοπλαστικής. Κι' ο ειδικός ποιητής της Γαλλίας περνούσε ένα σωρό ώρες εκεί μέσα φτιάχνοντας διάφορα άγγεία και στολίζοντας τα με πολύ γούστο. Έννοείται ότι μετά τὸν θάνατο του ποιητοῦ αὐτὰ τὰ έργα των χειρὸν του πουλήθηκαν πολὺ άκριβότερα από τὰ βιβλία του!

Η Γεωργία Σάνδη, την οποία ο άστατος αὐτὸς ποιητής είχε έγκαταλείψει, άφου έδοκίμασε μαζί της όλες τις τρυφερότητες και τις συγκινήσεις ενός μεγάλου έρωτος, μετά την άτυχία της αὐτὴ κυριεύθηκε από την εξής φοβερή μανία: Πήγαινε κάθε θράδυ σ' ένα ιπποδρόμιο του Παρισιού ντυμένη άνδρικά και με ψευδώνυμο, τραγουδούσε ένα σωρό σατυρικά για τὸν έρωτα τραγουδιστή. Έκανε δέ επίσης φοβερή κατάρχη αλκοόλ, που ὕψηξε και ή κατάρχη της.

Μά πιο περίεργη ήταν ή μανία που κυρίεψε τὸν μεγαλειότερο δὸν Ζουάν της Ιστορίας τὸν περίφημο Καζανόβα. Οπως είναι γνωστὸ αὐτὸς ο φοβερός λάτρης της γυναικείας άμορφιάς, άφου δοκίμασε χίλιες δυο έρωτικές περιπέτειες κουρασμένες πια από την περιπετειώδη ζωή του, δέχθηκε την φιλοξενία ενός πλούσιου μαγυάρου κι' έγινε βιβλιοθήκαρος του. Εκεί έγραψε επίσης τὰ άπομνημονεύματά του. Ωστόσο αὐτὸ δὲν ήταν τὸ μοναδικὸ πάθος του. Ο Καζανόβας ήταν άριστοτέχνης όρολογιοποιός. Και σ' ὅλο τὸ διάστημα της αίσθηματικής καριέρας του είχε διορθώσει άπειρα ρολόγια των διαφόρων φιληνάδων του. Κι' αὐτὸ τὸ έπάγγελμα τοῦ ρολογιᾶ εξακολουθούσε να τὸν έξασκή ως τις τελευταίες μέρες της ζωής του. Είχε φτιάξει επίσης ένα ρολόι δικής του έπινοήσεως, τὸ όποιο θρίσκειται σήμερα στο μουσείο της Πράγας και τὸ όποιο είναι γνωστὸ με τὸ ὄνομα «τὸ ρολόι τοῦ Καζανόβα».

Ο Άλέξανδρος Δουμάς πατήρ, επίσης είχε άληθινή ψύχωση με τὸ τραγούδι. Διωργάνωνε δέ συγκεντρώσεις στο

μέγαρό του για να διασκεδάξη τὸς φίλους του με τὸ τραγούδι του. Τόσο δέ ήταν τὸ πάθος του για τὸ τραγούδι ὥστε όταν μια φορά τὸν ρώτησαν τί θά προτιμούσε να ήταν συγγραφεὺς ή τραγουδιστής, δὲν δίστασε ν' ἀπαντήσει με ειλκρινείας:

— Τραγουδιστής, φίλοι μου, γιατί τὸ τραγούδι είναι ή χαρά της ζωής μου.

Ο Γκασπάρε Σποντίνι, επίσης, ένας από τὸς διασημότερους Ἰταλοὺς μουσικούς, που είχε θριαμβώσει σ' ὅλη την Εὐρώπη, είχε την μανία να θεωρῇ τὸν εαυτό του έναν από τὸς καλλίτερος ρήτορες. Γι' αὐτὸ κάθε φορά που εὕρισκε την ευκαιρία, τραβούσε κι' από έναν «δεκάρικο» λόγο σὸς φίλους του άραδιάζοντας ένα σωρό άνοησίες, πράγμα που διασκεδάζε εξαιρετικά τὸς άκροατὰς του. Αὐτὴ όμως ή ρητορική μανία του πολλές φορές τὸν είχε στοιχίσει ένα σωρό άπογοητεύσεις σαν την ακόλουθη:

Πριν από κάθε μουσική επίδειξί του ο Σποντίνι έδωγαζε πάντα έναν άρλουμποειδῆ λόγο. Έτσι και στην πρώτη εμφάνισί του στο Παρίσι άργισε να άναπτύσσει στο κατάπληκτο κοινὸ των φίλων της μουσικῆς ένα σωρό άσχετα πράγματα. Ο κόσμος φυσικά νόμισε ότι ο Σποντίνι ή τὸν κορόιδευε ή είχε τρελ λαθή. Γι' αὐτὸ άρχισε να τὸν σφυρίζη και σιγά-σιγά να εγκαταλείπει την αἴθουσα. Μά ο Σποντίνι παρέμεινε άσυγκίνητος. Τελείωσε πρώτα την ρητορική του επίδειξη και κατόπιν ἰφωσιώθηκε στην έρημνεία των ὀργων του!...

Ο Βάγνερ μάλιστα έχοντας ὅπ' ὅψι του αὐτὴν την φοβερή μανία τοῦ Σποντίνι, έλεγε γι' αὐτόν:

— Τὸ να δειπνήσῃ κανείς στο σπίτι τοῦ Σποντίνι είναι σαν να περάσῃ ένα θράδυ στην Κόλασι! Ο άληθινὸς αὐτὸς νομίζει ότι θέλει να σὲ κάνει να θγάλης τὸ φαί που σὲ έχει τὰσει.

Διαρκῶς θγάζει λόγους, πότε για τὸ κρασί, πότε για τὸν έρωτα, πότε για τὸν ὕπνο και πότε για τὰ... κομμάτια τοῦ πουκάμισου του. Ο Σποντίνι βγειμὰ άπαίσια φωνήνκαστρινύθου που σὲ πειράζει στὰ νύερα, γιατί είναι γεμάτη παραφωνίες. Έτσι σὲ κάνει ν' άναγκάστῃς και να νοιώθῃς την έπιθυμία να τὸν σκοτώσῃς!... Έπειτα τὰ γεύματά τοῦ Σποντίνι διαρκούν πάντα δέκα ώρες. Και σ' αὐτὸ ὅλο τὸ μακρὸ χρονικὸ διάστημα ο Σποντίνι εὕρισκε χίλιες φορές την ευκαιρία να μὰς κάνει ν' άδειάσουμε τὸ στομάχι μας με τις θεωρίες του περί ρητορικῆς...

Ο Γκλόκ πάλι, ο μεγάλος μουσικός κι' ο δάσκαλος της Μαρίας Άντουανέτας, στην Αὐλή της Γαλλίας είχε δημιουργήσει άπειρους έχθρους εξ' άφορμῆς της εὐνοίας, που απέλαμβανε από την γοητευτική μαθητριά του. Για την έκτιμησι που έτρεφε ή Μαρία Άντουανέτα πρὸς αὐτόν τὸν διάσημο μουσικὸ οι Ιστορικοί, αναφέρουν άπειρα πράγματα, μὰ χαρακτηριστικὸ είναι τὸ ότι ο Γκλόκ δὲν είχε χάσει εξ' αιτίας της Μαρίας Άντουανέτας την καρδιά του, αλλά και αὐτὸ ακόμη τὸ μυαλό του!... Τόσο δυνατὸς δέ (Συνέχεια στὴ σελ. 58)

Ο ΆΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

λεπτυνθή και είχαν γίνει διαφανή, ή μύτη του, θαρρείς, είχε πεταχθεί πιά έξω και τὰ χέρια του, σάν ανάσθητα έκρέμονταν άψυχα πρὸς τὰ κάτω.

Για μία στιγμή άνοιξε τὰ ματάκια του. Ή δὴ τῆς μητέρας του πού ἦταν πικραμένη, πήρε μία γλυκεῖά έκφρασι καὶ θίασε τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ νὰ φανῇ χαμογελαστή. Μά ὅταν ξανά έκλεισε τὸ μικρὸ τὰ μάτια του, ἡ ὄψη ἐκείνης πήρε πάλι τὴν θλιμμένη τῆς έκφρασι. Κι' ἔνευε τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὦμο τῆς σάν γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Μάνα καὶ παιδί μοῦ ἔκαναν τόσο θαθεῖα ἐντύπωσι, ὅστε ἄρχισα νὰ ἐνδιαφέρωμαι καὶ νὰ πάσχω μαζί τους.

Συνέπεσε νὰ κατεβούμε στὴν ἴδια στάσι, ὅπου καὶ ἐτυλίχθηκε τὸ ἀνατριχιαστικὸ δράμα, με καταιπληκτικὴ ταχύτητα, προτοῦ νὰ προλάβω νὰ καταλάβω τί συνέβαινε.

Τὸ παιδί, μόλις κατέβηκε ἀπ' τὸ τράμ, ζωντανεμένο ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη δύναμι, ἔφευγε ἀπ' τὰ χέρια τῆς μητέρας του καὶ ὥρμησε σάν σίφουνας γιὰ νὰ περάσῃ σὶὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο.

Μά μόλις ἔκανε λίγα βήματα, θρόβηκε κάτω ἀπὸ τίς ρόδες ἑνὸς αὐτοκινήτου πού κατέβαινε με ὀλιγώδη ταχύτητα !

Οὕτε ἡ δύστυχη μητέρα, οὕτε ἐγὼ πού ἤμου διπλά τῆς ἀντιληφθήκαμε ἐγκύριως γιὰ νὰ προλάβουμε τὸ δυστύχημα. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε, μαζεῦτηκε κόσμος, ἡ συγκοινωνία διεκόπη. Στὸ μεταξύ ἔφθασε κ' ἡ ἀστυνομία.

Ὡστόσο θέλοντας νὰ βοηθήσω τὴν κακὸτυχη μητέρα, τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησα κοντὰ στὸ παιδί τῆς. Ὅταν φθάσαμε, ἔφευγε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ρίχθηκε κάτω ἀπ' τίς ρόδες, πάνω στὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ, πού τὸ ἔβγαζαν ἐκείνη τὴν στιγμή αἰμόφυρτο κι' ἀναισθητό.

Ἐσκυψα καὶ με τὴν θοήθεια μερικῶν τῶν σήκωσα καὶ δείχνοντάς τῆς τὸ ζωντανὸ ἀκόμα παιδί τῆς, προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω:

— Κουράγιο ! τῆς εἶπα, κυττάχτε, τὸ παιδί σας ζῇ εὐτυχῶς καὶ τὸ τραῦμα του εἶναι ἐπιδόλιο, δόξα τῷ Θεῷ...

Ἡ γυναίκα στεκόταν σάν ἀποθλασμένη. Κύτταξε τὸ παιδί τῆς, περιέφερε τὸ ἄχρωμο θλέμμα τῆς δλόγυρα καὶ ἔαφνικά ἔξοπαρε σὲ ἕνα σπαραχτικὸ γέλιο!

Κατόπιν σὰν νὰ συνῆλθε, γύρισε, με κύτταξε με ἕνα θλέμμα γεμάτὸ μῖσος καὶ μοῦ εἶπε με ἄγρια φωνή:

— Νὰ πεθάνῃ τὸ παιδί μου; Καὶ θέβαια δὲν περρίχτει... θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος... θὰ γίνῃ βασιλεὺς τὸ παιδί μου...

Στὴν ὄψι τοῦ ἀραιοῦ πεῖα κόσμου ζωγραφίστηκε ἕνα ἐδὼς τρόμου ἀνάμικτο με θαυτάτο οἶκτο. Ἡ κακὸτυχη μητέρα ἔπιασε με τὰ νευρικά τῆς χέρια τὸ πέττο μου καὶ τραντάζοντάς με με δύναμι θρυγῆθηκε με φωνή, πού δὲν μπορούσε νὰ ἔχῃ σχέση με ἀνθρώπινη:

— Για ξαναπές το, νὰ δῶ!... Πέθανε, εἶπες;... Εἶπες πὼς θὰ πεθάνῃ; Για ξαναπές το! Μά τὸν Θεὸ σκίζω τὸ στόμα σου στὰ δυό!... Κατάλαβες ;

— Ὅχι φίλη μου, τῆς εἶπα με φωνὴ νηπιμένη ἀπὸ συγκίνησι. Εἶπα πὼς τὸ παιδί σας ζῇ. Νά, κυττάτε, ἔχετε τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τὸ πάρῃ στὸ Νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ θὰ τοῦ δέσουν τὰ τραύματα καὶ θὰ γίνῃ οὐτόμα καλὸ!

Χαλάρωσε τὰ χέρια τῆς, λύγισαν τὰ γόνατά τῆς καὶ σαρρίστηκε μᾶλλον, παρά κάθισε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Πῆρε τὸ κεφάλι τῆς ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς καὶ ἀδιάφορη γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, μονολογοῦσε:

— Τώρα πεῖα τελεώσαν ὅλα. Νά, παιδάκι μου χρυσό, δὲν θὰ μείνῃς τὸ κρεββάτι. Θὰ τρῶς ἀγνά, παιδάκια καὶ θὰ παίξεις στὴν αὐλὴ τὴν μπάλλα σου...

Ἡ ἄμοιρη εἶχε τρελλαθῇ ἐντελῶς. Γέλουσε, ἔκλαιγε, μονολογοῦσε, κουνούσε ρυθμικά τὰ πόδια τῆς. Κι' ἐνὸς τὸ αὐτοκίνητο τοῦ σταθμοῦ πρώτων βοηθειῶν ἔπαυσε τὸ τραυματισμένο παιδί γιὰ τὸ νοσοκομεῖο, οἱ ἀστυνομικοὶ παρέλασαν τὴν τρελλή, τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ φρενοκομεῖο!...

ΜΟΥΑΖΕΖ Τ. ΜΠΕΡΚΑΝΤ

Πολλές τραγικές ιστορίες ακουσα στη ζωή μου, είδα και παρακολούθησα από κοντά πολλά δράματα, δοκίμασα είδων - είδων συγκινήσεις. Ἐπολέμησα, ἔζησα ὅλην τὴν φρίκη τοῦ πολέμου, παραστάθηκαν στίς ἀγωνιώδεις στιγμές ἀγαπημένων μου προσώπων, ἄλλους παρακολούθησα ὡς τὴν χειρουργικὴ αἰθουσα καὶ πολλὰ προσφιλῇ μου πρόσωπα συνώδευσα ὡς τὴν τελευταία τους κατοικία. Μά κανένα δὲν με συγκλόνισε σάν αὐτὸ πού θὰ σὰς διηγηθῶ.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχα ἀνέβει στὸ τράμ. Ἦταν μιὰ ζεστὴ πνιγρὴ μέρα. Τὸ τράμ, ὅπως πάντα, ἦταν γεμάτο καὶ μιὰ δυνατὴ ἀποφορὰ ἰδρωμένης σάρκας ἔκαινε πιά πνιγρὴ τὴν ἀτμόσφαιρα. Εἶχα σταθῇ τυχερῇ, γιὰτὶ σπάνια βρίσκει κανεὶς θέσι νὰ καθῆσῃ στὰ τράμ. Εἶχα θρῆ μιὰ θέσι, δίπλα σὲ μιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ, ντυμένη φτωχικά, ἀλλὰ καθαρώτατα. Στὴν ἀγκαλιά τῆς κρατοῦσε ξαπλωμένο τὸ παιδί τῆς — ἕνα ἀγοράκι γλυκὸ, χλωμὸ καὶ ὡμορφὸ 5-6 ἐτῶν. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σοῦ πῇ κανένας, γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι τὸ παιδάκι ἦταν ἀρρωστό. Εἶχε τυλίξει τὰ ἀδύναμα καὶ κοκκαλιάρικα χερὰκια του στὸν λαϊμὸ τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία κάθε τόσο τοῦ χαίδευε τὸ κεφάλι, τὰ μαλλιά καὶ τοὺς ὤμους του.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸ ἄκουσα νὰ μιλάει στὴ μητέρα του με μιὰ ἀσθενικὴ, μισόσβυστη φωνή:

— Μαμάκα, μοῦ ἐπιτρέπει πειὰ ὁ γιατρός νὰ παίξω μπάλα στὴν αὐλὴ ;

— Ὅχι, παιδάκι μου, θὰ μείνῃς ἀκόμα λίγες μέρες στὸ κρεββάτι. Θὰ τρῶς ἀγνά καὶ μπριζόλες, θὰ γίνῃς καλὰ καὶ ὕστερα θὰ παίξεις...

Τὸ μικράκι ἔγειρε παραπονεμένα τὸ κεφάλι του καὶ σάπασε. Ἡ μητέρα του τὸ κύτταξε μ' ἕνα θλέμμα ἀπερίγραπτης γλύκας, χαίδευε ἀπαλά - ἀπαλά τὰ μάγουλά του καὶ τὸ φίλησε στὰ μαλλιά.

Πρόσεξα τὴν μητέρα. Τὸ πρόσωπό τῆς ἔδειχνε μιὰ θαθεῖα θλίψι. Τὰ μάτια τῆς με ἀφάνταστη στοργὴ εἶχαν καρφωθῇ στὸ παιδί τῆς. Εἶχε συγκεντρωθῇ τόσο πολὺ στὸν ἑαυτὸ τῆς, εἶχε ἀφρσιωθῇ τόσο πολὺ στὸ παιδί τῆς, ὥστε οὕτε μιὰ φορὰ δὲν γύρισε τὸ κεφάλι νὰ δῇ δλόγυρά τῆς.

Τὸ ἀρρωστό παιδί άνοιξε ξανά τὰ μάτια του, κύτταξε τὴν μητέρα του καὶ εἶπε:

— Κουράσθηκα, μαμά.

Ἐκεῖνη τὸ ἔαπλωσε πιά ἀναπαυτικά ἀπάνω στὸ ἄλλο τῆς μπράτσο.

Τώρα ἔδλεπα τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ. Τὰ μάτια του εἶχαν χωθῇ θαθεῖα στίς λακκοῦδες τους, τὰ βλέφαρα εἶχαν

ΤΗΣ ΜΟΥΑΖΕΖ ΤΑΧΣΙΝ ΜΠΕΡΚΑΝΤ

ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια ἀπ τὸ προηγούμενο)

— Νὰ σταθῇς νὰ σὲ ζωγραφίσῃ ! Νὰ ποζάρῃς ! Μά αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀγαπημένη μου Δέα, εἶπε ὁ καλλιτέχνης

με ζωρότην. Δὲν εἶσαι ἄρκετὰ δυνατὴ καὶ ἡ πὸ ζ α κουράζει...

— Καὶ θὰ με πληρώσῃ γι' αὐτὸ, ἔξακολούθησε ἡ μικρούλα χωρὶς νὰ λάθῃ ὅπ' ὄψι τῆς τὴν παρατήρησι τοῦ πατέρας τῆς. Καὶ τότε θὰ μπορέσω νὰ σὰς ἀγοράσω ὅποιο βιβλίο θέλετε...

— Νά, ψιθύρισε ὁ γλύπτης. Νά, ἀλήθεια... Τότε θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε τὴν ἔκδοσι τοῦ Ἀσέτ, τοῦ «Ἀνθρώπου πρὶν γελᾶν». Ἀφοῦ λοιπὸν εἶν' ἔτσι, μπορεῖς νὰ ποζάρῃς.

Ἡ Δέα γύρισε ἄλλοι τὸ κεφάλι τῆς, χαμογελῶντας ἔλαφρα.

Ὁ καὶμένος ὁ πατέρας ! σκέφθηκε. Μπορεῖ νὰ τὸν κἀνὴ κανεὶς ὅτι θέλει γιὰ ἕνα βιβλίο τοῦ Βίκτορος Οὐγκώ;

— Ἀλλὰ — ἔξακολούθησε με φωνὴ δυνατὴ καὶ ἱκευτικὴ, χαϊδεύοντας με τὰ μικρὰ χέρια τῆς τὰ μακρυὰ καὶ ἰσχνὰ χέρια τοῦ πατέρα τῆς. Θὰ ἤθελα νὰ ἐπιτρέψετε σ' αὐτὸν τὸν κύριο νάρθη ἔδω καὶ νὰ δῇ τὰ ὠραία γ κ ρ ο ὕ π σας... Ἰσως ἀγοράσῃ ἕνα - δυὸ κι' ἔτσι θὰ κερδίσουμε με μίαν πολλὰ περισσότερα ἀπ' ὅτι κερδίζουμε ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀγαλμάκια. Πέστε μου πατέρα μου, θέλετε νάρθη νὰ τὰ δῇ...

— Νάρθη ἔδω ! Σ' αὐτὸ τὸ παληόσπιτο ! Σ' αὐτὴν τὴν τράνχη, ὅπου θάφθηκα ζωντανός ! Νάρθη ἕνας ξένος ἔδω ! Νὰ δῇ πόσο φτωχὸς καὶ ἄθλιος εἶμαι !... Τί λές, Δέα μου !... Σὲ κανένα δὲν ἀνοίξα ὡς τώρα τὴν πόρτα μου... Καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴν ἀνοίξω σ' αὐτὸν τὸν ἀγνωστό !

Καὶ ὁ καλλιτέχνης κύτταξε γύρω του ἀνήσυχος σάν νὰ φοβόταν μήπως παρουσιαστῇ ἔξαφνα κανένας ξένος.

— Ἀφοῦ δὲν θέλετε, πατέρα, δὲν θάρθῃ, ἀπάντησε ἡ Δέα με γλυκύτητα. Θὰ τοῦ πᾶω ἐγὼ τ' ἀγαλμάκια σας, τὰ κροῦπ κι' ὅτι θέλετε... Μὴν ἀνησυχεῖτε... Θὰ τὰ κρατᾶ με μεγάλη προσοχὴ καὶ δὲν θὰ πάθουν τίποτε... ἔ

— Νά, αὐτὸ γίνεται... Νὰ τὰ πάρῃς καὶ νὰ τοῦ τὰ πᾶς... Τώρα ἐγὼ θὰ δουλέψω, γιὰτὶ θέλω ν' ἀποτελειώσω κάτι...

Καὶ με νευρικότητα, ἔφτιαξε τὴ λάμπα, ἔβαλε ἀπάνω τὸ ἀμπαζούρ, πήρε τὸ κερί καὶ τὰ λεπτὰ ἐργαλεῖα πού τοῦ γασιαζόντουσαν γιὰ τὴ δουλειά του, καὶ κάθισε μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἀφοῦ προηγουμένως προσάρμωσε ἕνα φακὸ στὸ μάτι του.

Ἦταν ἄντρας ψηλὸς κι' ὠραίος, παρ' ὅλη τὴν ἐξάντησι πού τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ ἀρρώστειά του.

Τὰ χαρακτηριστικά του φανέρωναν μεγάλῃ ἀντιληψὴ κ' οἱ τρόποι του ἦταν λεπτοὶ κι' ἐυγενικοί.

Ἐνὸς ἔπλωσε τὸ κερί με μεγάλῃ τέχνῃ κι' ἐπιδειξιότητα, ἡ Δέα σκυμμένη πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, τὸν παρακολουθοῦσε στὴ δουλειά με

πρόσωπο πού ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ θαυμασμό

Εἶχε πειὰ νυχτώσει.

Σὲ λίγο ἡ μικρούλα σηκώθηκε κι' ἔκλεισε ἀθόρυβα τὰ παντζούρια. Ἐπειτα μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα τῆς, τοῦ ἑτοίμασε τὸ κρεββάτι, ταχτοποίησε τὴν κουνουπιέρα, ἔβαλε μιὰ μπουτίλια νερὸ σ' ἕνα τραπέζάκι πλάι στὸ κρεββάτι καὶ τελείωσε ὅλες τίς προετοιμασίες γιὰ τὸν νυχτερινὸ ὕπνο...

— Ὁ καὶμένος ὁ πατέρας, ἔλεγε μόνῃ τῆς, ἐνῶ πηγαινοερχόταν στὸ δωμάτιο σάν ἀληθινὴ νοικοκυρά, ἐλπίζω ἀπὸψε νὰ κοιμηθῇ καλλίτερα... Δὲν θὰ τὸν ἀκούσω τὴν νύχτα νὰ στενάξῃ καὶ νὰ κὸδῃ βόλτες, ὅπως χθές... Καὶ πρέπει νὰ τοῦ πᾶω χωρὶς ἄλλο τὰ βιβλία πού θέλει... Θὰ χαρῇ πολὺ, πολὺ...

Κατόπιν ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ὁ πατέρας τῆς, τὸν καληνύχτισε, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε με ὕψος ἀνήσυχο.

— Νὰ μὴν ἀγρυπνήσετε πολὺ, πατέρα μου... Σὰς παρακαλῶ... Αὐτὸ σὰς θάφτει... Νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῇτε...

— Εἶσαι καλὸ κορίτσι, Δέα, εἶπε ὁ καλλιτέχνης ἀφηρημένος, ἀνταποδίδοντας ὅμως τὰ χάδια τῆς κόρης του. Εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι. Πῆγαινε τώρα νὰ κοιμηθῇς καὶ μὴν ἀνησυχεῖς νὰ μένα... Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐργασθῶ... Ἰσως ἀργότερα νὰ κοιμηθῶ...

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ὥρες, ἐνῶ ἡ Δέα κοιμῶταν πειὰ με τὸ γαλήνιο καὶ θαυτὸ ὕπνο τῶν παιδιῶν, ὁ πατέρας τῆς μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς σιγά-σιγά...

Ἐρρίξε ἕνα τρυφερὸ θλέμμα στὸ νυκτὸ ἀγγελικὸ τῆς πρόσωπο καὶ κύτταξε με συμπάθεια τὸν Χόμο, ὁ ὁποῖος κοιμῶταν κι' αὐτὸς ἔξαπλωμένος στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ τῆς.

Ἐπειτα μπῆκε στὸ δικὸ του δωμάτιο, πήρε τὸ καπέλλο του, πού ἦταν πρασινισμένο ἀπὸ τὴ μακροχρόνιο χρῆσι καὶ εἶχε πλατὺ πένθος γύρω, τὸ φόρεσε καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, θῆκε στὸν δρόμο πού τὸν ἔλουσε τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ποῦ νὰ πῆγαινε τάχα ;

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ τοῦ ΠΑΤΕΡ ΙΩΣΗΦ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁ Φίλιππος ροδοκόκκινος καὶ δροσερός, ἔπειτα ἀπὸ τὸν μακρὸ νυχτερινὸ ὕπνο, ἔβηγε θιαστικά στὸ σπῆτι τοῦ Πάτερ Ιωσήφ.

Βρίσκει τὸν ἀγαθὸ Πάτερ καθεσμένο μπροστὰ στὰ βιβλία του. Εἶχε προγευμασιεὶ κίολας, γιὰτὶ τὸ φλυτζάνι του ἦταν ἀδειασθὲν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Ἡ θεία Ἀντωνία μοῦ εἶπε πὼς δὲν θὰ σὰς προφθάσω ! φώναξε ὡρὰ ὁ Φίλιππος μπαίνοντας μέσα. Δὲν ἐμπήσα χωρὶς σήμερα...

— Ὅχι, παιδί μου, ἔρχεσαι στὴν ὥρα σου... Τὸ ρολοὶ μόλις σήμανε ἔξη, ἀπάντησε ὁ Πάτερ - Ιωσήφ κλεινώντας τὸ βιβλίο πού διάβαζε. Εἶμαι εὐχαριστημένος γιὰτὶ εἶσαι ἀκριβὴς τὴν ὥρα σου... Ἐτοί θὰ τελειώσουμε γρήγορα γιὰ νὰ προφθάσω νὰ πᾶω στίς εἰς ἐς σὴν Ἀρχιεπισκοπή, ὅπου με προσκάλεσε ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος... Δὲν μπορέσα νὰ κοιμηθῶ ὅλην τὴν νύχτα, γιὰτὶ συλλογιζόμουν

τί νά μέ θέλη τάχα... Σηκώθηκα πριν νά φέξη κ' είδα κι' έπαθα ώς ότου νά μου φέρη τό γάλα μου αύτός ό μικρός τεμπέλης, ό Τζίνου...

Ένώ ό Πάτερ - Ίωσήφ μιλούσε, ή φωνή του πού ήταν συνήθως σιγανή και ήρεμη, είχε πάρει έναν άσυνήθιστο ζωηρό τόνο.

Συγχρόνως ό Φίλιππος έψαχνε μέ τό θέλημα γύρω του μέσα στό μικρό δωμάτιο, σάν νά ζητούσε κάτι. Τέλος, μη θέλοντας αυτό πού έλπιζε νά δη, ρώτησε μέ ένδιαφέρον:

— Πού είναι, Πάτερ - Ίωσήφ, τά άσπρα σας ποντικάκια; Δέν τά βλέπω πουθενά...

— Τά «παιδιά» μου; ρώτησε ό Ιερωμένος. "Αί σήμερα τό πρωί ήταν τόσο άταχτα κι' άνυπάκουα, ώστε άναγκάστηκα νά τά θάλω φυλακή... Ή Μπαμπακένια κυλίστηκε άπάνω στη σκόνη των θιβλιών μου κ' ή Χιονένια λερώθηκε μέ τόν καφέ... "Αί ή θεότρελλή! "Αντί νά πάρη ήσυχα-ήσυχα, όπως κάνει πάντα, τή ζαχαρί της μέ τά ποδαράκια της, θούτζε δη... φαντάσου!... μέσα στό φυλλάκι και θύγηκε μέ τήν άσπρη της γούνα σέ κακά χάλια, καταμουσκεμένη, καταλερωμένη... "Ακούς εκεί κατάστασις! Είδαν πώς είχαν δουλειά τά «παληόπαιδα» και νόμισαν ότι θά τάφηναν νά κάνουν ό,τι τους άρέσει... Μά έννοια σου!... Τά συγύρισα, όπως τους άξιζε...

— Μά πού είναι, Πάτερ - Ίωσήφ; Δέν μπορώ νά τά δώ μία στιγμή, πριν άπ' τό μάθημα; ρώτησε ό Φίλιππος ίκετευτικά.

— Τά έχω κλειδώσει μέσα στόν μπουφέ. "Όταν είναι άταχτα τά θάζω τιμωρία και τά κλείνω μέσα στό σκοτάδι της φυλακής. Νά σου πώ όμως τήν αλήθεια; Μου φαίνεται πώς φταίω κι' εγώ λίγο γιά τήν κακή διαγωγή τους... Τά έχω παραχαϊδέψει. Και δέν θέλω νά υποφέρουν τά δυστυχισμένα ζωαράκια τή στιγμή πού είμ' εγώ έννοχος...

Και σκύβοντας στό αυτί του Φιλίππου, ό Πάτερ - Ίωσήφ ψιθύρισε σιγά - σιγά:

— Αυτό πού θά σου πώ, δέν θέλω νά τό μάθη κανένας άλλος έκτός από σένα: Έμαθα τά «παιδιά» μου νά χορεύουν!

— Τά μάθατε νά χορεύουν! φώναξε ό Φίλιππος μέ χαρά. "Ω! Πάτερ - Ίωσήφ, τί ώραία πού θά είναι!... Σας παρακαλώ, δάλτε τά νά χορέψουν νά τά ιδώ κι' εγώ...

— "Όχι! "Όχι! Αυτό δέν γίνεται, παιδί μου! Δέν είναι δυνατόν!...

Και ό άγαθός κληρικός κύτταξε γύρω του άνήσυχα, σάν νά φοβόταν μήπως τους άκουγε κανείς.

"Επειτα έπρόσθεσε:

— Δέν μπορούν νά χορέψουν χωρίς μουσική... κι' εγώ δέν μπορώ νά παίξω φλάουτο τήν ήμέρα μέ άνοιχτά παράθυρα...

— Παίξετε φλάουτο, Πάτερ - Ίωσήφ; ρώτησε ό Φίλιππος γεμάτος χαρά. Πόσο θά ήθελα νά τά δώ νά χορεύουν, ενώ έσείς θά παίξετε φλάουτο!

— Ναί, είναι πολύ διασκεδαστικό! Νά ήξερες πόσο ευχαριστιέμαι, όταν τους παίζω και χορεύουν. Μου φαίνεται πώς ξαναγινομαι παιδί σάν έμένα και ξαναγυρίζω στό σχολείο, γιατί εκεί μ' έμαθαν νά παίζω φλάουτο.

— Αλήθεια; ρώτησε ό Φίλιππος μέ θαυό στεναγμό.

— Ναί. Αλλά, όταν έγιναν κληρικός άναγκάστηκα νά τό αφήσω...

— Γιατί;

— Γιατί μέ τό νά γίνω κληρικός, αναλάμβανα υποχρεώσεις και καθήκοντα, τά όποια δέν μου άφηναν καιρό γιά άσχολίες, ή όποιες δέν είχαν άλλο σκοπό από τή διασκέδασι μου... Άγαπούσα τόσο πολύ τή μουσική, ώστε άν δέν τήν άφηνα, ύπήρχε κίνδυνος νά μ' άπασχολή τίς ώρες, τίς όποιες έπρεπε νά χρησιμοποιήσω γιά τό καλό των άλλων ανθρώπων... Με καταλαβαίνεις, παιδί μου;

— Ναί, ψιθύρισε ό Φίλιππος, μά...

Ό Πάτερ - Ίωσήφ όμως δέν τόν άφησε ν' άποτελειώση τή φράσι του κ' εξακολούθησε:

— Πριν από πολλά χρόνια τό φλάουτό μου βρισκόταν κλεισμένο στη θήκη του, από τό όποιο δέν τό είχα θγάλει ποτέ. Τώρα πια όμως είμαι γέρος, ή άσυχλίες μου περιωρίστηκαν άναγκαστικά κ' ή ζωή μου έγινε πιό ήσυχη... "Ετσι μου μένει αρκετός καιρός διαθέσιμος. Ξαναπήρα λοιπόν τό φλάουτό μου...

Κι' ενώ τό χλωμό κι' αδύνατο πρόσωπό του κόκκινιζε έλαφρά, ό γέρος ιερέας εξακολούθησε:

— Σοό τό έξομολογούσαι μέ ντροπή μου, ότι τό ξαναπήρα μέ πολύ μεγάλη ευχαρίστησι. Άγαπάω τώρα τή

μουσική περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και τό περίεργο είναι ότι θυμάμαι ακόμα όλους τους παλιούς σκοπούς πού έπαιζα, όταν ήμουν δεκαπέντε χρόνων... "Ετσι, μέ τό φλάουτο, γύμνασα τά παιδιά μου και τά έμαθα νά χορεύουν...

»"Ακου, Φίλιππε... "Εσύ είσαι καλό κι' έξυπνο, παιδί, μέ αισθήματα και δέν θά ξαναπής σέ κανένα ό,τι σου είπα... Θά σού πώ μάλιστα και κάτι άλλο... Φοβάμαι μήπως ό "Αρχιεπίσκοπος έμαθε τίποτε γιά τό φλάουτο... και μέ κάλεσε γιά νά μου κάνη παρατήρησις... Γι' αυτό δέν έκλεισα μάτι δη τήν νύχτα... "Αν συμβαίη αυτό, τί νά τό πώ;... Πώς νά δικαιολογηθώ;

Και ό άγαθός ιερέας έφερε τό χέρι του στό μέτωπό του σκεπτικός και άνήσυχος.

— "Ω, Πάτερ - Ίωσήφ! φώναξε τό παιδάκι. Είσατε τόσο καλός, τόσο πρόθυμος, ώστε ό Πανιερώτατος δέν θά σας μαλλώση ποτέ γιά ένα τόσο άσημαντό πράγμα...

— Έλπίζω, έλπίζω... Αλλά και άνησυχώ πάντα... Ό Πανιερώτατος μπορεί νά έμαθε τίποτε και νά ύπέθεσε ότι παραμελώ τά καθήκοντά μου. Και όμως εγώ φροντίζω νά τά κάνω όλα, νά μήν παραμελώ τίποτε και δέν παύω φλάουτο παρά μόνο τήν νύχτα μέ παράθυρα κατάκλιστα ή τό πρωί, πριν θή ό ήλιος, όταν ακόμα όλοι οι γείτονες κοιμούνται...

— "Αν δέν σάς άκουσε λοιπόν κανείς, παρατήρησε λογικώτατα ό Φίλιππος, πώς είναι δυνατόν νά τό έμαθε ό Πανιερώτατος; Γι' αυτό δέν πρέπει νά σας άνησυχή αυτή ή ιδέα...

— Θά ιδούμε... Θά δούμε... Τώρα μου φαίνεται ότι αρκετά τιμωρήθηκαν τά «Παιδιά» μου... Θά τό θάλω λίγο νά τά δής πριν άρχίσουμε τό μάθημα... Τώρα θά είναι πολύ φρόνιμα.

"Αφού είπε τά λόγια αυτά ό Πάτερ - Ίωσήφ πήγε στό διπλανό δωμάτιο και σέ λίγο ξαναγύρισε κρατώντας ένα μικρό κλουθί από σύρμα, μέσα στό όποιο ύπήρχαν αρκετά άσπρα ποντικάκια. "Όταν τό έβαλε άπάνω στό τραπέζι, τά ζωαράκια άρχισαν νά τρέχουν πολύ ζωηρά από τή μία άκρη του κλουθιού στην άλλη, μέ τ' αυτιά τους βρθια και μέ μάτια κατακόκκινα πού άστραφταν σάν ρουμπίνια.

— Κυτάχτε! Κυτάχτε! φώναξε ό Φίλιππος μέ θαυμασμό. Παίζουμε!...

— Τά πονηρά! είπε κι' ό Πάτερ - Ίωσήφ μέ τόνο πού δέν έδειχνε λιγώτερο θαυσμό. Δέν σωφρονίστηκαν καθόλου στη φυλακή.

"Εξαφνα ένα ποντικάκι πήρε μία μικροσκοπική σκούπα, καμωμένη επίτηδες από τίς τρίχες ενός πινέλλου κι' άρχισε νά σκουπίζει γρήγορα τό κλουθί, σπρώχνοντας τους συντρόφους του δεξιά κι' άριστερά. "Αφού τελείωσε μέ πολλή εύσυνειδησία τήν νοικοκυριστική αυτή δουλειά, έβαλε τή σκούπα άπάνω στόν ώμο του και τρέχοντας μέ τά πιασινά του πόδια μόνο, πήγε και τήν άφησε στη γωνία του κλουθιού.

— Ή Μπαμπακένια είναι πολύ διασκεδαστική σήμερα! είπε ό Φίλιππος. "Ω! νά κ' ή Χιονένια μέ τό λερωμένο της φόρεμα!... Πόσο φαίνεται λυπημένη... Τώρα, Πάτερ - Ίωσήφ, κάνέτε τους γυμνάσις... μία στιγμή, μία στιγμή μόνο... Είναι τόσος καιρός πού δέν τάχω δη νά κάνουν γυμνάσις...

Ό Πάτερ - Ίωσήφ δέν μπόρεσε ν' άντισταθί στον περασμό κι' άποφάσισε νά έπιδείξη όλα τά χαρίσματα των παιδιών του. Έκάθισε λοιπόν μπροστά στό τραπέζι και μέ φωνή καθαρά, άρχισε νά δινή διάφορα παραγγέλματα. — "Επ' δεξιά!... "Επ' άριστερά!... "Εμπρός!...

Τά ποντικάκια πού στεκόντουσαν στά πιασινά τους πόδια, έκτελούσαν τάς κινήσεις πού διαταζόντουσαν νά κάνουν μέ σοβαρότητα και ακρίβεια.

Φανταζόμαστε εύκολα τά έπιφωνήματα του θαυμασμού του Φιλίππου:

— "Ω! τί ώμορφα πού είναι! Τί έξυπνα! Τί θαυμάσια! Έλεγε όλοένα.

Έν τώ μεταξύ ή ώρα περνούσε, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν ούτε αύτός, ούτε ό Πάτερ - Ίωσήφ.

"Όταν τελείωσαν κάποτε τά γυμνάσια, ό άγαθός κληρικός, άφού κύτταξε πρώτα προς τήν πόρτα και τό παράθυρο, άρχισε νά σφυρίζη σιγά-σιγά ένα παλιό θάλο.

"Αμέσως τότε ή Μπαμπακένια, ή Χιονένια και τ' άλλα ποντικάκια άρχισαν νά χορεύουν.

Η άσπερίος χορός!...

Ό Φίλιππος είχε ξεκαρδιστή στά γέλια! ("Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΧΩΡΙΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Μία πρωτότυπη έρευνα γιά τά «ιδανικά» των «αστέρων πριν γίνουν ήθοποιοί κινηματογράφου.]

Ό Ουάλλας Μπέρρυ

παλιά ζωή της Μαϊύ Γουέστ, της σημερινής «βασιλίσσας του σέξ-άππλ», ό Μπρέσσαμ μάς αποκαλύπτει τώρα ότι ή Μαϊύ Γουέστ είχε άποφασίσει μία έποχή νά γίνη ή πιό δυνατή γυναίκα του κόσμου! Με άλλα λόγια, ή Μαϊύ Γουέστ έτοιμαζόταν νά καταρρίψη τό παγκόσμιο γυναικείο πρωτάθλημα στην άρσι θαρών!

Ή Μαϊύ Γουέστ, ως γνωστόν, είχε δύσκολα παιδικά χρόνια. Σέ ηλικία όχτώ χρόνων έφυγε από ένα όρφανοτροφείο όπου τήν είχαν έμπιστευθή οι γονείς της κι' άρχισε νά κερδίξη τή ζωή της τραγουδώντας άφελή παληά τραγούδια στους δρόμους, καιστά κέντρα της Νέας Υόρκης.

Κατόπιν, εξακολούθησε νά κερδίξη τή ζωή της ως μοδίστρα, χωρίς ωστόσο νά εξαταλείψη τήν «καλλιτεχνική» καριέρα της. Κι' έτσι, ενώ τήν ήμέρα δούλευε σ' ένα μοδιστρόδικο, τό θράδυ τραγουδούσε πάλι στά καμπаре του Μπρονγουαί. "Εκείνη όμως τήν έποχή, ή Μαϊύ Γουέστ ήταν μία γερή και χειροδύναμη κοπέλλα. Μία ήμέρα λοιπόν, μέ μία εραφική άπόφασι, παράτησε τό μοδιστρόδικο και έφυγε από τή Νέα Υόρκη μ' ένα ίπποδρόμιο γιά νά γίνη διάσημη και πιό δυνατή γυναίκα του κόσμου. Στο ίπποδρόμιο αυτό λοιπόν έργαζόταν ως ένα φαινόμενο, ως «γυναίκα - Ηρακλής», προκαλώντας τόν θαυμασμό των θεατών, γιατί κατάφερε νά σηκώνη μέ τήν δύναμη των χεριών της σωστά 200 κιλά!

Ή Μαϊύ Γουέστ μάλιστα έλάμβανε μέρος στους γυναικείους άγώνες των διαφόρων Πολιτειών, από τίς όποιες περνούσε μέ τό ίπποδρόμιο της και κέρδιζε πάντα τό πρώτο θραβείο στην άρσι θαρών. "Ετσι, θά κατατούσε άσφαλώς τό παγκόσμιο πρωτάθλημα, άν μιά ήμέρα ό διευθυντής ενός εύθιμου νυχτερινού κέντρου του Μπρόντγουαί, ένας «μπυρλέσκ», δέν τήν έπειθό ότι είχε μία έξαιρετική ώμη

φιά κι' ότι θά κέρδιζε πολύ περισσότερα δολάρια ως «βασιλίσσα του σέξ - άππλ» παρά ως πρωταθλήτρια του κόσμου στά θάρη. "Επειδή δέ ή Μαϊύ Γουέστ, πού είχε γνωρίσει τήν πιό μαύρη δυστυχία κατά τά παιδικά της χρόνια, ένδιαφερόταν περισσότερο γιά τά δολάρια παρά γιά τήν δόξα, εγκατέλειψε τόν Μάρτη του 1920 τό ίπποδρόμιο και προσελήφθη στόν θιασο ενός «μπυρλέσκ», όπου δέν έκανε τίποτε άλλο παρά νά παρουσιάζεται στους θεατές ντυμένη μέ θαρειές γούνες και νά θγαίνη σέ λίγο από τήν σκηνή μέ τήν περιβολή της... Εύας! Τά θεάματα αυτού του είδους ξετρελλαίνουν κυριολεκτικώς τους Άμερικανούς, ή δέ Μαϊύ Γουέστ από τό 1920 ως τό 1925 ήταν τό μεγαλύτερο «αστέρι» του «μπυρλέσκ» στό εύθυμο Μπρόντγουαί. "Από τό Μπροντγουαί, κατόπιν, πήγε στό Χόλλυγουντ γιά νά γίνη «αστέρας» του κινηματογράφου. "Όπως βλέπετε, λοιπόν, ή Μαϊύ Γουέστ, άν δέν έφευγε από τό ίπποδρόμιο, θά ήταν σήμερα πρωταθλήτρια του κόσμου στην άρσι θαρών!

Μά κι' ό Ουάλλας Μπέρρυ, πού θεωρείται σήμερα ως ένας από τους μεγαλύτερους δραματικούς ήθοποιούς του κόσμου, λίγο έλειψε νά μείνη σ' όλη του τή ζωή άφωσιωμένος σ' ένα πολύ παράξενο έπάγγελμα: στό έπάγγελμα του «Κορνάκ»!

Ξέρετε τώρα τί δουλειά κάνει ένας «κορνάκ»; "Απλούστατα, περιποιείται τους έλέφαντας!

Ό Ουάλλας Μπέρρυ, γιός ενός αστυφύλακος, άγαπούσε από πολύ μικρός τίς περιπέτειες. Μία ήμέρα πήγε σ' ένα ίπποδρόμιο πού είχε είκοσι έλέφαντας. "Εκείνη τή στιγμή δέν είχε πια καμμία άλλη έπιθυμία παρά νά πλησιάση αυτά τά πελώρια ζώα, νά ζήση κοντά τους! Κι' έτσι, εγκατέλειψε τήν οικογένειά του και ακολουθήσε τό ίπποδρόμιο, γιά νά άφοσιωθή στους «είκοσι μεγάλους φίλους του».

"Επ'ι χρόνια λοιπόν, ό Ουάλλας Μπέρρυ ως «κορνάκ» έλεφάντων δέν έκανε τίποτε άλλο παρά νά περιποιήται αυτά τά πελώρια παχύδερμα, νά τά λούζη, νά άφθονα νερό και νά τά παρουσιάζη στο κοινό του ίπποδρομίου. Κ' ή αλήθεια είναι ότι οι έλέφαντες τόν άκουγαν σάν μικρά παιδιά και τόν άγαπούσαν μέ μία άφοσίωσι πού προσενούσε κατάπληξη! Τό μέλλον λοιπόν δέν άνησυχούσε διόλου τόν Ουάλλας Μπέρρυ. Ήταν ευχάριστος, μένος από τά κέρδη του και θά έμενε σ' όλη του τή ζωή «κορνάκ» έλεφάντων, άν μιά ήμέρα, σέ ηλικία είκοσι χρόνων δέν τού ήταν μοιραίο νά συναντήση στά παράσκήνια ενός μισζίκ - γκόλ μία μικρούλα «κορίτσι» πού τήν έλεγαν Γκλόρια Σβάτσον.

Ό Ουάλλας Μπέρρυ έρωτεύθηκε παράφορα αυτήν τήν άσημαντή ήθοποιό κ' ύστερ' από λίγον καιρό τήν παντρεύθηκε. Μά δέν στάθηκε τυχερός στόν γάμο του. Ή Γκλόρια τόν βασάνιζε κι' έτσι, μία ήμέρα, ό Ουάλλας Μπέρρυ τήν παράτησε κι' άρχισε πάλι μία τυ...

(Συνέχεια στή σελίδα 58)

Ή Μαϊύ Γουέστ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ ΕΜΠΟΡΑΚΟΣ

Ήτανε δέκα ή δώδεκα χρόνων περίπου. Ξέσκεπτο χειμώνα — καλοκαίρι, έσερνε τὰ πέδιλά του στὰ ζαχαροπλαστεία, στὰ καφενεία, στίς ταβέρνες, παντού, όπου έβλεπε συγκεντρωμένους μερικούς ανθρώπους, κρατώντας μιά λαμαρίνα, στήν οποία ήσαν σκορπισμένα μερικά γλυκίσματα και ζαχαρένια κουλουράκια. Από τή γκρίζα ποδιά του, φαινότανε πώς ήταν μαθητής. Αυτό φαινότανε πιο πιθανό, γιατί τόν χειμώνα δέν έμφανίζονταν, παρά μονάχα τὸ βράδυ.

Τὸ πρόσωπό του ήτανε γλυκὸ καὶ γελαστό. Μὲ μιά χειρονομία έδειχνε στοὺς πελάτες τὴ λαμαρίνα του. Σπάνια πρόσθετε καὶ μερικές λέξεις: «Μιά δεκάρα μονάχα... Πάρτε κάτι !...» παρακαλούσε. Ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν καὶ τὰ τσουγγρίσματα τῶν ποτηριῶν έπνιγαν συχνότερα αὐτὴν τὴν αὐθάτη φωνούλα. Μὰ ἡ φυσιογνωμία του ήτανε τόσο ἀξιοθρήνητη καὶ συγχρόνως τόσο συμπαθητική, ὥστε ἀρκοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ κανεὶς, γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν' ἀγοράσῃ μερικά γλυκίσματα, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ λίγες δεκάρες. Ἀλλὰ δέν δεχόταν ἐλεημοσύνη... «Δέν παίρνω τὰ λεφτά σου, ἀν δέν πάρῃς τὰ γλυκά μου» έλεγε. Καὶ διάβαζες τότε στὸ πρόσωπο τοῦ μικρούλη λίγη ἀξιοπρέπεια, λίγη περηφάνεια πληγωμένη...

Καὶ γλυστρουσε δίχως θόρυβο, ἀποφεύγοντας τὰ γκαρσόνια πού δέν ἀγαποῦνε καὶ τόσο τοὺς μικροπωλητάς, γιὰτὶ ἀνησυχούνε τοὺς πελάτες.

Ήξερα τὴν οἰκογένειάν του. Ἀπαρτιζόταν ἀπὸ ἓναν πατέρα, πηγαδᾶ, μιά μητέρα μαραμένη, ντυμένη μὲ κουρέλια, μιά πρωτότοκὴ κόρη, δακτυλογράφο σὲ μιά Τράπεζα καὶ πολλὰ παιδιά, πού πήγαιναν ἀκόμα στὸ σχολεῖο. Ἐνᾶ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά ήταν ὁ Πέτρος. Ἦρθε μιά μέρα νὰ ἐγκατασταθοῦνε στὸ ὑπόγειο ἑνὸς σπιτιοῦ, πού τὸ πᾶναι πάτωμά του τὸ κρατοῦσα ἐγὼ μαζί μὲ μερικούς φίλους μου. Τίς πρώτες μέρες εἶχαμε ἀνησυχήσει μὲ τὴ σκέψιν τοῦ θορύβου πού θάκαναν ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιά. Πέντε παιδιά, σκεφόμεστε, εἶναι χειρότερα ἀπὸ ἱσάριθμα ραδιόφωνα. Ἀλλὰ εὐτυχῶς οἱ φόβοι μας διαλύθηκαν γρήγορα. Ἦσαν ἰδεώδη παιδιά. Μόλις γύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, μαζεύνονταν σ' ἓνα δωμάτιο καὶ μελετοῦσαν τὰ μαθήματά τους κάτω ἀπὸ τὸ φῶς μιάς λάμπας 25 κηρίων. Κατεβαίνοντας τὴ σκάλα τ' ἀκούγαμε ν' ἀπαγγέλλουν τίς φράσεις καὶ ἀπὸ τὴ μισάνοιχτὴ πόρτα τοῦ ὑπογείου τὰ βλέπαμε γονατισμένα κατὰ γῆς νὰ γράφουνε σὲ ξεσκισμένα τετράδια.

Ὁ Πέτρος, ὁ πωλητής τῶν ζαχαρένιων κουλουριῶν ήταν ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά, οὔτε τὸ μεγαλύτερο, οὔτε τὸ μικρότερο, ἓνα ἀπὸ τὰ μεσαία. Μόλις γύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο έπαιρνε τὴ λαμαρίνα του καὶ εξαφανιζόταν στὴ γωνία τοῦ πῶ κοντινοῦ δρόμου, ὅχι δίχως νὰ ρίξῃ μιά ζηλότυπη ματιά στ' ἀδελφάκια του, πού παίζανε μέσα στὸν κήπο.

Εἶχα ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς οἰκογενείας. Ἐμαθα ἀμέσως πὼς καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιά επίσης, πουλούσανε γλυκίσματα ἢ ζαχαρένια κουλουράκια στοὺς δρόμους, ἀλλὰ μονάχα τίς Κυριακές.

Τὰ Σαββατόβραδα μιά πυρετώδης ζωηρότης βασιλεῦε μέσα στὸ ὑπόγειο.

Κατέβηκε κι' ἐξήτασε τὸν μικρούλη

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ ἀδελφή, τὰ παιδιά, ὅλοι ήσαν ἀπασχολημένοι στὸ φτιάξιμο τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν ζαχαρένιων κουλουριῶν. Οἱ μικρούληδες ἐμποράκοι φεύγανε νωρίς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ καὶ ξαναγύριζαν ἀργά, πάλι ἀργά, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι του καὶ κάθε ἐλπίδα πωλήσεως εἶχε χαθῇ.

Ὁ πατέρας, ὅπως εἶπα, ήτανε πηγαδᾶς. Ἀλλὰ ἡ δουλειές του δέν φαινότουσαν νὰ πηγαίνουν περιφρημα. Δέν κέρδιζε σχεδὸν τίποτα καὶ φαινόταν νὰ ξεδεῖσῃ τὴν ταβέρνα τὰ λίγα λεφτά πού έθγαζε.

Ἐνα βράδυ, ἡ μητέρα ήρθε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα μας. — Κύριοι, μᾶς εἶπε, ὁ μικρούλης μου Πέτρος εἶναι πάλι ἀρρώστος. Δέν μπορεῖτε νὰ μοῦ θρῖτε ἓναν γιατρό; Ὁ καλὸς Θεὸς θὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ.

Κατὰ σύμπτωσιν ἓνας νέος γιατρός, φίλος μας, ήταν ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι μας. Ἐσπευσε πρόθυμα στὸν ἀρρώστο καὶ ἐξήτασε προσεχτικὰ τὸν μικρούλη — τοῦ ήτανε ξαπλωμένος σ' ἓνα ἀθλιο στρώμα. Γύρω ἀπὸ τὸν Πέτρο, ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια σχημάτιζεν ἓναν κύκλο. Ὅλοι εἶχαν ἀνήσυχον ὄψος, προσέχοντας τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ.

Ὁ πατέρας δέν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Ἡ μητέρα μᾶς ἐξήγησε τὴν αἰτία τῆς ἀρρώστειας τοῦ μικρούλη: Πρὶν ἀπὸ τέσσερες ἢ πέντε μέρες, μᾶς εἶπε, ὁ Πετράκης γύρισε ἀργά στὸ σπίτι. Ἦτανε χλωμός ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὰ παιδιά του τρέμανε. Κάθισε στὴν ἀκρὴ τῆς φωτιᾶς κι' ἔφαγε λίγο. Παρατήρησα πὼς ήταν λυπημένος, τὰ μάτια του γέμιζαν δάκρυα, πού τὰ σκούπιζε κρυφά. «Ἐχεις μιά λύπη, Πέτρο, τοῦ εἶπα.

— Δέν εἶναι τίποτα, μαμὰ, μοῦ ἀποκρίθηκε, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ταβάνι — εἶμαι μονάχα λίγο κουρασμένος. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ ἀπὸ τότε δέν ξανασηκώθηκε. Τὴν νύχτα μιλάει δυνατὰ στὸν ὄπιο του... «Μὲ ποῖο δικαίωμα μὲ χτύπησες, τὸν ἀκούσα νὰ λέῃ, δέν σοὶ ζήτησα τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ κείνο πού μοῦ χρωστοῦσες !»

Ὁ γιατρός εἶχε τελειώσει τὴν ἐξέτασιν του.

— Δέν εἶναι τίποτε, εἶπε, μιά μικρὴ βρογχίτις. Μὰ χρειάζεται νὰ τὸν περριποιηθῇ πολὺ.

Κατάλαβα πὼς δέν ήταν αὐτὴ ἡ ἀληθινή του γνώμη. Πραγματικά, μόλις φύγαμε μᾶς ἐξήγησε πὼς τὸ παιδί εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ μιά βαρεὴ πνευμονία καὶ πὼς ήτανε δύσκολο νὰ γλυτώσῃ, ἀν δέν τοῦ ἔκαναν μεγαλεῖστες περιποιήσεις. Στίς ἐπίμονες παρακλήσεις, πού τοῦ κάναμε, μᾶς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ φρόντιζε νὰ τοῦ θρῇ ἓνα κρεβάτι στὸ νοσοκομεῖο.

Ἐκείνη τὴν νύχτα ἔμεινα πολλὴν ὥρα ἀγρυπνῶς, συλλογίζόμενος τὸν μικρούλη ἀρρώστο. Δέν μπορούσα νὰ ξεχάσω τὴν μορφή τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ, ξαπλωμένου στὸ φτωχικὸ του στοῶμα, μὲ τὰ λυπημένα καὶ φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ ματάκια του νὰ κυττάζουν τὴ λαμαρίνα του, πού εἶχε ἐγκαταλειφθῇ σὲ μιά γωνία. Κατὰ τίς τρεῖς ἢ ὥρα, σηκώθηκα γιὰ νὰ πάω νὰ τὸ δῶ. Ἡ μητέρα του, καθισμένη στὸ πλάι του, διάβαζε μὲ χαμηλὴ φωνὴ τὰ Εὐαγγέλια.

Τὰ μάτια τοῦ ἀρρώστου ήταν πάντα ἀνοιχτά, ἀλλὰ ἀπλανῇ.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 58)

ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΣ ΦΡΑΝΚΤΕ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ AUGUSTE GERMAIN

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(Γνήσιοι Παρισινοί, Ἐκεῖνος, ὑπάλληλος σὲ μιά Τράπεζα, Ἐκείνη, κακεὶν σ' ἓνα μεγάλο οἶκο ραπτικής, μπόρεσαν, χάρις σὲ μιά δεκάμερη ἀδεια, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Παρίσι, πρῶτα πού δέν τοὺς εἶχε συβῇ ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Καὶ τώρα νὰ τους στὸ κρεβάτι ἑνὸς δωματίου παιδοχείου, σ' ἓνα μικρὸ χωριό, ὅπου ήρθαν νὰ παραθερίσουν.)

ΕΚΕΙΝΗ (ἀναπαύοντας τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι). — Εἶμαι κουρασμένη... Τί ὥρα εἶναι ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μεσάνυχτα.

ΕΚΕΙΝΗ. — Εἶναι ἀργά γιὰ τὴν ἐξοχή.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Διάβολε ! Ἐμένεες νὰ κάνουμε ἓναν περπάτο μὲ τὸ φεγγάρι...

ΕΚΕΙΝΗ (κλείνοντας τοῦ τὰ χεῖλη μὲ τὰ χέρια της). — Κακέ !... Λυπάσαι γιὰ τὸν περπάτο ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀγκαλιάζοντας τὴν). — Προτιμῶ περισσότερο τοὺς σταθμούς πού κάναμε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Θὰ κοιμηθῶμε πολὺ καλὰ τώρα, ἔ; Δέν ὑπάρχουν οὔτε τράμ, οὔτε αὐτοκίνητα, νὰ θορυβοῦν στὸν δρόμο... Τί τραγία πού εἶναι !... Θὰ νομίζε κανεὶς πὼς ἐρισκόμαστε στὰ πρόθυρα τοῦ Ἀδῆ... Περιμένει τὸν Θάνατο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐλα, ἀγαπημένη μου, κοιμήσου τώρα...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, μὰ δέν βρίσκεις παράξενη αὐτὴ τὴ μεγάλη σιωπὴ; Δέν ἀκούγεται μὴτ' ἓνα πουλάκι νὰ τραγουδῇ...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δέν εἶναι ἡ κατάλληλη ὥρα...

ΕΚΕΙΝΗ. — Θάθελα νὰ πῶ: «Οὔτε φύλλο δέν κινεῖται, μήτε δέντρο δέν θροεῖ...» Πούφ ! Ἐκατὸ κιλά σιωπῆς, πού σου βαθαίνουν τὸ κεφάλι... Εἶμαι ἀποθλακωμένη... (Σφιγγεται στὴν ἀγκαλιά του). — Καληνύχτα, μικρούλη μου... Μ' ἀγαπᾷς;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πάντα... Μπορῶ νὰ σθῶσω τὸ κερί ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι.

(Κλείνουν τὰ μάτια τους. Ὁ θόρυβος ἀρχίζει νὰ τοὺς λικνίσῃ γλυκά-γλυκά... Ὡστόσο, δέν ἔχουνε κοιμηθῇ ὁλότελα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὸν κήπο τοῦ παιδοχείου ἀκούγεται ἓνα τραγοῦδι, τὸ τραγοῦδι ἑνὸς πουλιοῦ, μὲ δυνατὲς τρίλλιες, ἐθῆμο καὶ διαπεραστικό.)

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ νευριασμένη). — Ἀκούς ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναι.

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί τραγουδεῖ ἔτσι ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐνα ἀηδόνι.

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί ἀτελειωτὴ φλυαρία !

(Βυθίζεται στὸ κρεβάτι, θουλώνει τ' αὐτιά της μὲ τὰ δάχτυλά της, κοινοῦνται μὲ τὸ σεντόνι, ἀλλὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ ὑπερχοῦ πουλιοῦ δυνάμει ὁλοένα καὶ περισσότερο.)

ΕΚΕΙΝΗ (πετάγεται ξαφνικά). — Ἀ ! ὅχι, εἶναι ἀνυπόφορο !

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολὺ νευριασμένος, ἀλλὰ μὴ θέλοντας νὰ φωνῇ). — Πῶς ! Εἶναι τὸ ἀηδόνι, ὁ μουσικὸς τῶν νυχτῶν, τὸ ἀγαπημένο πουλὶ τῶν θεῶν !... Πρὸ ὀλίγου λυπώσουνα γιὰτὶ δέν ἀκούγες κανένα πουλάκι νὰ κελαδεῇ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, μὰ τότε δέν κοιμώμουνα... ἐνῶ τώρα ! (Κάθεται σὲ μιά καρέκλα.) Ὁ ! ὅχι, ἀκούσέ το !

(Τὸ ἀηδόνι συνεχίζει τίς τρίλλιες του.)

ΕΚΕΙΝΗ. — Σὰ νὰ ξεσκίζονται τ' αὐτιά μου ἀπὸ σφυ-

ριζιές !

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἐλα ! Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς !

(Ξαναπέφτουν στὸ κρεβάτι καὶ κοινοῦνται μὲ τὰ σεντόνια, γυρίζοντας ὁ ἓνας στὸν ἄλλο τὴ ράχι. Δέκα λεπτά ἀργότερα.)

ΕΚΕΙΝΗ (ἀναπηδώντας). — Ὁ ! ὦ ! ὦ !... Δέν ὑπάρχει κανένα μέσο νὰ σταματήσῃ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (βαρυστημένα). — Ἀκούς ἀκόμα ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Καὶ σὺ ; Δέν ἀκούς ἐσὺ ; Θὰ μὲ κάνῃς νὰ πιστέψω πὼς κουφάθηκες !... (Ἀκούγονται νέες δυνατώτερες τρίλλιες τοῦ ἀηδονιοῦ.) Θάλεγα κανεὶς πὼς τὸ κάνει ἐπίτηδες... (Μιμουμένη τὸ ἀηδόνι.) Κουϊκ, κουϊκ καὶ τιτιτί... καὶ τρού τρού λά λά !... Ἀναψε τὸ κερί... Δέν θὰ κοιμηθῶ καθόλου, ἐνῶς αὐτὸς ὁ σπουργίτης σφυρίζει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀνάθοντας τὸ κερί). — Δέν εἶναι σπουργίτης, ἀλλὰ ἀηδόνι... Καὶ δὲν σφυρίζει... τραγουδεῖ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Προσάχ ! Σώπα... Θὰ θροῦμε ἐπὶ τέλους μιά στιγμὴ ἀναπαύσεως σ' αὐτὴν τὴν καταραμένη ἐξοχή... Ναι, σώπα ! (Σὲ λίγο.) Ἀ ! σοῦτ, νὰ, ξαναρχίσε ! Ἀγαπημένε μου νάθερες πόσο εἶμαι νευριασμένη... Ἀσε μὲ νὰ σηκωθῶ, γιὰτὶ θὰ μοῦ ἔρθῃ νευρική κρίσις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ πῶς νευριασμένος, μὰ προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ). — Μείνε στὸ κρεβάτι, αὐτὸ θὰ σὲ ησυχάσῃ.

(Ἀλλὰ τὸ ἀηδόνι ἐξακολουθεῖ νὰ τραγοῦδᾷ τόσο δυνατὰ, ὥς δέν τραγοῦδῃ ποτὲ πάλι...)

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεβάτι). — Ὁ ! ἀνὰ τὸ λέγεται ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς !... Ἐνα πιστόλι, δέν ἔχεις ἓνα πιστόλι, ἓνα τουφέκι, ἓνα κανόνι, γιὰ νὰ πάω νὰ τὸ σκοτώσω ; (Πηγαίνοντεχα ἐξοπλιστὴ μέσα στὸ δωμάτιο.) Νὰ ποῦ καταστήσαμε τώρα... Τί ὥρα εἶναι ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δωδεκάμισι.

ΕΚΕΙΝΗ. — Δωδεκάμισι !... Καὶ πόσην ὥρα θὰ τραγουδᾷ ἀκόμα αὐτὸ τὸ καταραμένο πουλ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δέν ἔξω τίποτα... Στὰ θεῖλιά σου ἔχω διαβάσει, λένε πὼς τ' ἀηδόνια κελαδεοῦνε ὡς τίς τρεῖς τὸ πρωτ.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ὁρᾶ ! Ἀρχίζει πάλι νὰ θηματίζῃ στὸ δωμάτιο ! Δέν θὰ μπορέσουμε πια νὰ κοιμηθῶμε, ἔ; Τοῦλάχιστον μέχρις οὔτου σωπάσῃ...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ζήτησέ του το.

ΕΚΕΙΝΗ. — Εὐτυχῶς ἔχω μαζί μου μιά τράπουλα, πού τὴν κρατοῦσα γιὰ τὸν ἀσπρόδρομο... Θέλεις νὰ παίξουμε ἓνα πικέτο ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (δισταχώντας). — Διάβολε !...

ΕΚΕΙΝΗ. — Κοιμάται κανεὶς μιά χαρὰ στὴν ἐξοχή !...

(Κάθονται μπρός σ' ένα τραπέζι, ανακατεύουν τα χαρτιά και αρχίζουν να παίζουν, ενώ στην αργύρη ανταύγεια της σελήνης, το άηδον, χαρούμενα και ειρωνικό, εξακολουθεί το τραγούδι του. 'Επί τέλους, σιγά-σιγά, το τραγούδι ξεμυχά, σβύνει, σταματά.)

ΕΚΕΙΝΗ. — Τέλειωσε το τέρας...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τό ελπίζω...
ΕΚΕΙΝΗ. — Θέλεις να ξαναπέσουμε;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εύχαρίστως... Είναι τρεις ή ώρα...
Νυστάζω τόσο πολύ, ώστε έχω αποθλακωθώ...

(Αποκοιμούνται. Ονειρεύονται πώς βρίσκονται σ' έναν τόπο ήσυχο, όπου βασιλεύει η ήρεμία, η σιωπή, η σιγαλιά. Ξαφνικά πετάγονται από τόν ύπνο τους.)

ΕΚΕΙΝΗ. — 'Ακουξ άκόμα;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναι, τώρα τραγουδάει ο κόκκορας!

(Απ' όλες τις μεριές ακούγονται όξότατα «κουκουρίκου». Από δεξιά, αριστερά, μπρός και πίσω, από παντού τέλος, διάφορα κοκκάρια αρχίζουν να φωνάζουν δυνατά και γίνεται ένα σωστό πανδαιμόνιο, που γεμίζει τη σιγαλιά της εξοχής. Σχεδόν άμέσως, στο κονσέρτο αυτό των κοκκοριών, παίρνουν μέρος και τα σκυλιά. Γαυγίσματα και κουκουρίκου, όλα αυτά ανακατεύονται και κάνουν ένα άληθινό πανδαιμόνιο.)

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Εφασεν η αύγή...
Πόσην ώρα έχουμε κοιμηθί;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σχεδόν μία ώρα.

ΕΚΕΙΝΗ. — Μία ώρα μωνάχα!... Και τα κοκκάρια ξυπνήσανε... και τα σκυλιά ούρλιάζουν!... 'Ιδεώδης ήσυχία... 'Ηρθαμε σ' ένα μέρος με ιδεώδη ήσυχία... 'Α! ήταν ώραία η ιδέα σου νάρθουμε στην έξοχή!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεν ήταν δική μου ιδέα...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μήπως ήταν δική μου ιδέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Ακριβώς.

ΕΚΕΙΝΗ. — "Ω! Πώς μπορείς να λες τέτοια ψέματα;

(Είναι τόσο πολύ κουρασμένοι, ώστε δεν μπορούν ούτε να μολλώσουν, και ξαναπέφτουν στο κρεβάτι. Άλλά μόλις ξανάρχισαν ν' αποκοιμούνται, ακούνε στο πανδοχείο πόρτες να χτυπούν, θαραιά όήματα να ταραίζουν το πάτωμα πάνω απ' τα κεφάλια τους. Ακούγονται φωνές: «Είσαστε έτοιμοι; Είναι πέντε ή ώρα!» Είναι οι διάφοροι έκδρομοί που σηκώνονται, εφαρμόζοντας το άξιωμα πώς η έξοχή άξίζει το πρῶτο. Παπούτσι τρίζουνε, αντηχούν θήματα... Ένας όηπρέτης χτυπάει τις πόρτες, για να ξυπνήση τους καθυστερημένους.)

ΕΚΕΙΝΗ. — Θεέ μου! Ποῦ έχουμε πέσει;... Στους άγρίους!... Τους ακούω να χορεύουν τους έξωφρενικούς χορούς των!... (Μία πόρτα άνοίγεται και ξανακλείνει με δύναμη.) Μπούμ! (Μία άλλη πόρτα ξανακλείνει.) Μπούμ!... Ρίχνουνε κανονιές!... Δεν υπάρχει άμφιβολία, ρίχνουνε κανονιές!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Ισως νάρχεται ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας...

ΕΚΕΙΝΗ. — "Εχεις κουράγιο ν' άστειεύεσαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Ω! Όχι... Μά αν έθλεπα τόν Πρόεδρο να έφθανε αυτή τη στιγμή, θα ήμουν ικανός να τού κάνω κακό!

(Μισήν ώρα άργότερα, οι έκδρομοί έχουν φύγει. 'Η πόρτες δεν χτυπούν πια. Έκείνος και Εκείνη έλπιζούν πώς θα μπόρουν επί τέλους να κοιμηθούν μερικές ώρες, όταν ξαφνικά άναπηδούν τρομαγμένοι.)

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Ω! αυτή τη φορά, ο θόρυβος είναι πολύ δυνατός!

ΕΚΕΙΝΗ. — "Ενα σιδηρουργείο, είναι δίπλα μας ένα σιδηρουργείο!

(Ακούγονται σφυριά να χτυπούν σ' ένα άμόνι. "Ενα παιδί τραγουδάει χαρούμενα, οδηγώντας τις άγέλεδες στη θοσκή. Στις καινούργιες αυτές κραυγές, τα κοκκάρια και τα σκυλιά άνακατεύουν τις δικές των.)

ΕΚΕΙΝΗ. — Αυτό πια είναι το τέλος!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ποῦ πέσαμε, Θεέ μου!... 'Εδῶ είναι σωστή ζούγκλα!... Δεν μπορούμε να κοιμηθούμε πια... (Χτυπάει νευρικά το κουδούνι.) Πρέπει να φύγουμε... πρέπει να φύγουμε... ("Ερχεται ένας όηπρέτης.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον όηπρέτη). — Τί ώρα φεύγει το πρώτο τρένο για τὸ Παρίσι;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Σέ είκοσι λεπτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σωθήκαμε, σωθήκαμε! (Σ' εκείνη.) Ντύσου γρήγορα να φύγουμε.

ΕΚΕΙΝΗ. — "Ηταν καιρός πια... (Σέ λίγο.) Ξέρεις άγαπημένε μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τι;

ΕΚΕΙΝΗ. — 'Η έσροχή είναι για τούς... θάλακες!

AUGUSTE GERMAIN

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Ο ταγματάρχης Ρόμπερτ Χάσλατ, ο οποίος έθεωρείτο ο καλλίτερος κυνηγός της Άγγλιας, είχε ένα τέλος τρομερά δραματικό.

Ο διάσημος κυνηγός ενώ κυνηγούσε στα βάση της Ζυγούρ των Ινδιών, ξαφνικά θρήθηκε αντιμετώπις με μία πελώρια τίγρη. Ο Χάσλατ έριξε δυο σφαίρες έναντιον του θηρίου, το οποίο όμως τραυματίστηκε μόνον ελαφρά. Πριν προλάβη ο Χάσλατ να χρησιμοποιήση το άλλο όπλο του, το θηρίο που είχε εξαγριωθεί, ώρμησε σαν θολίδα άπάνω του και κυριολεκτικά τον κατασπάραξε και τον έφαγε άσπου να φθάσουν οι σύντροφοί του!...

ΟΠΟΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΛΕΙ...

"Ενα παιδί όχτώ χρονών, ο Ουάλτερ Στάντελ, αγαπούσε μέχρι μανίας τα συγκινητικά μυθιστορήματα.

Μία μέρα θυγέκε από το σπίτι του κι άγόρασε το τελευταίο τεύχος ενός μυθιστορήματος. Στόν δρόμο, ενώ γυρνούσε στο σπίτι του το τεύχος έπεσε απ' τα χέρια του και ο μικρός έσκυψε για να το σηκώση. Γλύστρησε όμως κι έπεσε τη στιγμή που περνούσε ένα αυτοκίνητο με άστροπία ταχύτητα. Ο άωφέρ άν και φέναρε άπότομα, όσσοο το αυτοκίνητο πέρασε πάνω άπ' το άτυχο παιδί και το μετέβαλε σε πολτό!

ΠΩΣ ΕΙΣΕΠΡΑΤΤΟΝΤΟ ΟΙ ΦΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Στά παλιά χρόνια το ύπουργείο των Οικονομικών της Κίνας δεν έδινε άποδείξεις για την είσπραξι των φόρων στους πολιτας.

Όταν ένας Κινέζος πλήρωνε τούς φόρους του, ο ταμίας αντί να του δώση άπόδειξη, θούλωνε το μπράτσο του φορολογουμένου. Στόν δρόμο, όταν τον ζητούσε ο Δημόσιος Εισπράκτης, ο πολίτης ήταν όποχρεωμένος να δείξη το θουλωμένο μπράτσο του.

Αν συνζίνε και είχε εξαλειφθή η σφαγή στο πέρασμα του χρόνου, ο πολίτης ξανα ξαναπλήρωνε τόν φόρο.

ΣΥΛΛΟΓΗ... ΣΚΥΛΙΩΝ!

Μία νεαρή Άγγλίδα, η μίς Νόρα Λέοναρντ άσολείται με την συλλογή σκυλιών! "Ως την ώρα οι τρόφιμοί της έφθασαν τούς 211, με κίνδυνο να διπλασιασθούν σε λίγον καιρό!

γιες αυτές κραυγές, τα κοκκάρια και τα σκυλιά άνακατεύουν τις δικές των.)

ΕΚΕΙΝΗ. — Αυτό πια είναι το τέλος!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ποῦ πέσαμε, Θεέ μου!... 'Εδῶ είναι σωστή ζούγκλα!... Δεν μπορούμε να κοιμηθούμε πια... (Χτυπάει νευρικά το κουδούνι.) Πρέπει να φύγουμε... πρέπει να φύγουμε... ("Ερχεται ένας όηπρέτης.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (στον όηπρέτη). — Τί ώρα φεύγει το πρώτο τρένο για τὸ Παρίσι;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Σέ είκοσι λεπτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σωθήκαμε, σωθήκαμε! (Σ' εκείνη.) Ντύσου γρήγορα να φύγουμε.

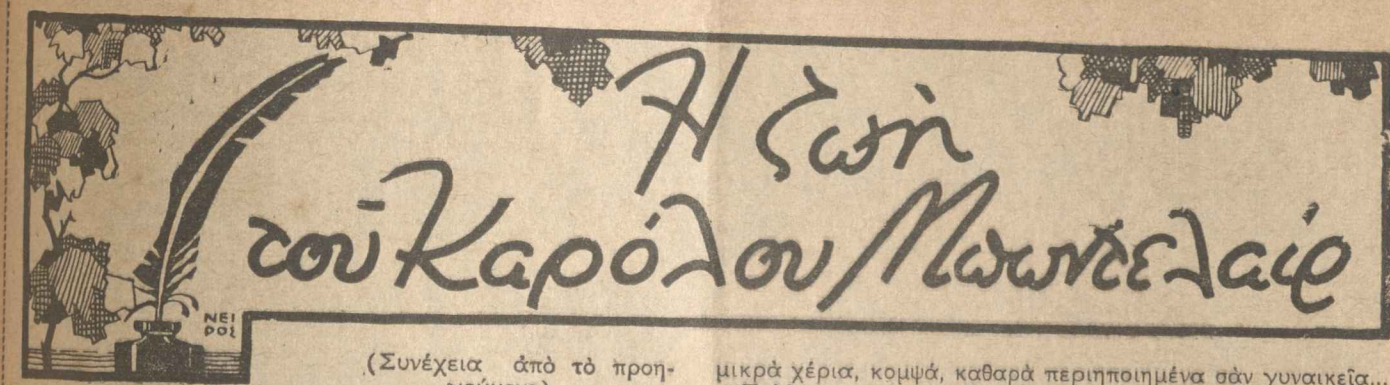
ΕΚΕΙΝΗ. — "Ηταν καιρός πια... (Σέ λίγο.) Ξέρεις άγαπημένε μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τι;

ΕΚΕΙΝΗ. — 'Η έσροχή είναι για τούς... θάλακες!

AUGUSTE GERMAIN

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο.)

Το δικαστήριο απέκρουσε την κατηγορία της προσβολής έναντιον της θρησκείας και παραδόθηκε την προσβολή των δημοσίων ήθων. Διέταξε την άπάλειψιν έξη έπιληψίμων ποιημάτων απ' τη συλλογή και επέβαλε πρόστιμο τριακοσίων φράγκων στόν ποιητή και στους τυπογράφους διακοσίων.

Μολοντί η καταδίκη αυτή ευνόησε το πούλημα του θιθλίου του, ο Μπωντελαίρ διαμαρτυρότανε πάντοτε έναντιον της.

Μία μέρα, ο Άσσελινώ, θλέποντας την άγανάκτησί του, τόν ρώτησε:

— Περιμένετε λοιπόν ν' άθωωθήτε;

— Ν' άθωωθώ μόνο; φώναξε ο ποιητής των «Ανθέων του Κακού». Περιμένα να έπανορθώσουν την προσβολή που έκαναν στην ύπόληψί μου.

Μά αυτό που τον έρέθιζε περισσότερο απ' όλα ήταν ότι ο Εισαγγελεύς Πινάρ είχε κατηγορήσει τα ποιήματά του ως «ρεαλιστικά».

Την κομική νότα στη δίκη την έδωσε ο συμβολαιογράφος Άνσέλ, ο έπίτροπος του Μπωντελαίρ, ο οποίος είχε πάει πρώτος και καλλίτερος να την παρακολουθήση. Με την μανία, που είχε ν' άνακατεύεται σε όλα και να κάνει παντού γνωριμίες, πήγαινε από όμιλο σε όμιλο, κάνοντας έρωτήσεις, διατυπώνοντας τις ιδέες του, πίνοντας σχεδόν δια της θίας κουθέντα με τούς φίλους του ποιητού.

Οι τελευταίοι ρωτούσαν άπορώντας τόν Μπωντελαίρ πώς ήταν ο ήλικιωμένος αυτός κύριος με τ' άσπρα μαλλιά που ενδιαφερόταν τόσο γι' αυτόν.

Ο ποιητής, εξωργισμένος από την παρουσία του Άνσέλ, στενοχωρημένος από αυτές τις ένδειξεις του ένδιαφέροντος του που φαινότουσαν άδιάκριτες και χωρίς γούστο, φοβούμενος τρομερά μήπως ο έπίτροπός του τόν γελοιοποιήση, δεν έπαυε, καθ' όλη την διάρκεια της δίκης να ρίχνη άγρια θλέμματα στόν συμβολαιογράφο.

Μά εκείνος ξεγελιώταν ως προς την άληθινή σημασία αυτών των θλεμμάτων, τά έπαιρνε για ένδειξεις σημασίας και τού άπαντούσε από μακριά με χαμόγελα και με μυστηριώδεις γκριμάτσες.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

I

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΑΗΔΙΑ

Νά το θυνόντωρο έφτασε των ιδεών... (Κ.Μ.)

Ο Μπωντελαίρ της έποχής εκείνης είναι όπως τόν παριστάνει μία χαλκογραφία που είναι η πιο γνωστή απ' όλες του τις προσωπογραφίες: πρόσωπο έντελώς ξυρισμένο, μαλλιά κοντά, αντί για ρούχο ένα είδος μπλούζας άπλοχάσης μά κομφοκομένης, με γρασθάτα μεγάλη, αλλά άμενέη, όπως μόνο οι δανδηδες ξέρουν να δένουν τη γρασθάτα τους!

Οι άδελφοί Γκονκούρ που τόν είδαν ντυμένο έτσι ένα θράδυ, είπαν:

— Μά αυτή είναι τουαλέττα μελλοθανάτου!

Έκείνο το θράδυ όμως ο ποιητής δεν φορούσε τη γρασθάτα του.

Ο Έμιλ ντέ Μολέν, ο οποίος γνώρισε τόν Μπωντελαίρ κατά την περίοδο εκείνη της ζωής του, λέει ότι είχε πολύ

μικρά χέρια, κομψά, καθαρά περιποιημένα σαν γυναικεία...

Πολλοί, κατά την ίδια έποχή, τόν έπωνομάζανε «ο παπας», γιατί είχε στούς τρόπους του και την εμφάνισί του κάτι το ιερατικό. Γι' αυτό κι' ο Κατούλ Μαντές, συνδυάζοντας τόν δανδημό του μ' αυτήν την ιερατική εμφάνισι, τόν έλεγε: «Ο Πανιερώτατος Μπροϋμμελί!...

Έν τῷ μεταξύ, η έπιτυχία των «Ανθέων του Κακού» συντέλεσε, ώστε οι νέοι της έποχής εκείνης να τόν άναγνωρίσουν ως διδάσκαλό τους όπως έπίσης έγινε άφορμή να ένδιαφερθί η κ. Σαμπατιέ γι' αυτόν. 'Η γυναίκα αυτή, η όποία ως τότε τόν έθλεπε μάλλον άδιάφορα, κύταζε τώρα με άλλο μάτι αυτόν τόν παράδοξο έραστή που της έστελνε άνώνομα γράμματα.

Ο Μπωντελαίρ θέθαια υπέθετε, ότι η έλεκτική του άγνωστε ποιός της έγραφε τά άνώνομα αυτά γράμματα, μά εκείνη το ήξερε πριν από καιρό.

Τά γράμματα μάλιστα αυτά έγιναν άφορμή, ώστε να συμθε το άκόλουθο έπεισόδιο.

Η κ. Σαμπατιέ είχε μία μικρότερη άδελφή: 'Η νέα λοιπόν αυτή έτυχε να συναντήση κάποιο θράδυ τόν Μπωντελαίρ και, ξεσπώντας σε δυνατά γέλια τού είπαι:

— Είσθε πάντα έρωτευμένος με την άδελφή μου κι' εξακολουθείτε να της γράφετε υπέροχα γράμματα;

Ο ποιητής κατάλαβε τότε ότι το μυστικό του είχε κοινολογηθή στο σαλόνι της κ. Σαμπατιέ. Μά έπρεπε να το περιμένη αυτό, γιατί τις έπιστολές του τις συνώδε με στίχους που μόνο αυτός μπορούσε να τούς γράφει.

Όταν λοιπόν το μυστικό τελείωσε, η κ. Σαμπατιέ έσπευσε ν' άνταποκριθί στόν έρωτα τού ποιητού. Της άρεσαν τά σκάνδαλα κι' έπειδή ο Μπωντελαίρ είχε καταδικασθί τότε επί προσβολή της ήθικης τόν άγάπησε ακόμα περισσότερο... Χωρίς να λογαριάζουμε ότι τά «Ανήθ του Κακού» έκαναν την φιλήθνη αυτή γυναίκα να προσισθάνεται τόν έρωτα τού Μπωντελαίρ παράδοξο, άσυνήθιστο, μυστηριώδη.

Η δίκη έγινε στις 20 Αυγούστου... στις 30 η κ. Σαμπατιέ είχε γίνει δική του.

Μά ποιά άπαγογήσεις για τόν Μπωντελαίρ! Έφθυε άμέσως πανικόβλητος από κοντά της και της έγραφε τ' άκόλουθα:

Επρό όλγων ήμερών ίούκα πώς ήσουν μία θεάτης ώραία και άπαράστατη. Νά τώρα που έγινες και σύ γυναίκα!

Ευτυχώς η κ. Σαμπατιέ ήταν καλή γυναίκα και δεν έκράτησε καμιά μνησικάκία έναντιον τού ποιητού γι' αυτήν την κομική περιπέτεια.

Τόν ίδιο εκείνο χρόνο, 1857, συνέθε στη ζωή τού Μπωντελαίρ ένα γεγονός πολύ πιο σπουδαίο απ' όσα άναφέραμε προηγουμένως. Τρεις μήνες μετά την έκδοσι των «Ανθέων του Κακού», ο πατριός του, στρατηγός Όμπι, πέθανε.

Επλάσμα άτελές καθώς ήμουν, άμάρτησα και ήπῶ γι' αυτό συνγνώμην από τόν Θεό και τούς ανθρώπους. Άν και ήμουν ταπεινής καταγωγής, η θεία πρόνοια μου έπέτρεψε να σταδιοδρομήσω λαμπρά, χωρίς να θαμπαώθ ποτέ απ' αυτό...»

Έτσι άρχισε η διαθήκη τού στρατηγού. 'Η πομπή της έπισημότης τού πατριού τού Μπωντελαίρ υπάρχει και σ' αυτή. Ένας συγκλητικός, ένας στρατηγός, πρῶην πρεσβευτής δεν μπόρουν ν' άποσυρθί από τόν κόσμο μ' άπλότητα.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΛΙΦ ΕΡΙΞΟΝ
και
 ΝΤΟΡΟΘΕΝ ΛΑΜΟΝΡ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΡΙΧ. ΑΡΛΕΝ
και
 ΜΑΙΡΗ ΑΣΤΟΡ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

(Πῶς εἶδαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798 οἱ Μανιότες τῆς Κορινθίας Δήμος καὶ Νικόλαος Στεφανόπουλος)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

»Μὰ ὁ πῶς ἔνοχος ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ἡγούμενος. Ὁ ἄτιμος!

»Ἡ ἐπιστολὴ πού μοῦ εἶχε δώσει γιὰ τὸν ἐπίσκοπο τῆς Ζάρας θὰ μὲ κατέστρεφε... Ἐγραφε μέσα ὅτι, ἐπεὶ δὲ θέλησα νὰ κακοποιήσω τὴ νέα, τὴν εἶχε κρατήσει στὸ μοναστήρι γιὰ νὰ τὴ σώσει ἀπὸ τὰ νύχια μου...»

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ πράγματα ἀπεκαλύφθησαν κι' ἔτσι δὲν ἔθρηκα τὸν μπελᾶ μου.

Μόλις ὁ πλοίαρχος τελείωσε τὴν διήγησί του, ἔφθασαν κι' ἐπιβιβάσθηκαν στὸ καράβι δυὸ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ πάνε στὸ Σεμπένικο.

Μόλις τοὺς ἔβλεπε κανεὶς, δὲν τοὺς ἔπαιρνε γιὰ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γιὰ Μαινάδες. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, πρὸ πάντων, φαινόταν πῶς εἶχε τὸν θάνατο στὰ μάτια του καὶ τὸ δηλητήριο στὰ χεῖλιά.

Ὅταν τὸ καράβι ξεκίνησε, οἱ ἐπιβάται ἀρχισαν νὰ συζητοῦνε γιὰ τίς νίκες τῶν Γάλλων στὴν Ἰταλία.

Ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τίς ἀρνιῶταν, ἢ τίς περιέγραφε μὲ τὰ πῶς σκοτεινὰ χρώματα. Μιλοῦσε μὲ τόση λύσσα ἐναντίον τῆς Γαλλίας, ὥστε κατάντησε ἀνυπόφορος. Οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Δήμου μάλιστα θυμώσαν ἐναντίον του τόσο, πού θὰ τὸν ἔρριχναν στὴ θάλασσα, ἂν ὁ θεὸς τοὺς κι' ὁ καπετάνιος δὲν τοὺς κρατοῦσαν ἀπ' τὸ χέρι, λέγοντάς τοὺς πῶς ἂν τὸ ἔκαναν αὐτό, μόλις θὰ φθάνανε στὸ Σεμπένικο, ἢ αὐστριακές ἀρχές θὰ συνελάμβαναν καὶ θὰ θανάτωναν ὅχι μόνο αὐτοὺς, ἀλλὰ κι' ὅλοκληρο τὸ πλήρωμα...

Κι' ὁ μὴν ἦταν πολὺ καλλίτερα, ἂν εἶχαν πραγματοποιήσει τὸ σχέδιό τους!

Ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας στὸ Σεμπένικο καὶ χίλια ἄλλα θύματα θὰ ζοῦσαν ἀκόμα.

Ἐπρεπε νὰ εἶχαμε καταλάβει τὰ ἐγκληματικά σχέδια αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου. Τολμοῦσε νὰ φωνάζει ὅτι μόλις θ' ἀποβιβαζόταν στὴν ξηρὰ θὰ ἔμπαινε ἐπὶ κεφαλῆς ἐξῆς χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ θὰ ἔφαγε ὅλους τοὺς Γάλλους πού θὰ συναντοῦσε στὸν δρόμο τους. Εὐτυχῶς δὲν μάντεψε πῶς ὁ Στεφανόπουλος κι' οἱ ἀνεψιοὶ του ἦσαν Γάλλοι ὑπῆκοοι, γιὰ τὸν τόσο ὁ μὲν, ὅσο κι' οἱ δὲ φρόντιζαν νὰ μιλοῦν μόνο ἑλληνικά καὶ ἰταλικά.

Μία ἀντίθεσις πολὺ περίεργη χαρακτηρίζει τὴν θαρσυφρότητα καὶ τὴν πανουργία αὐτῶν τῶν μοναχῶν: ἐνῶ ἐκεῖνος πού ξερνοῦσε τόσες θρυσίες ἐναντίον τῶν Γάλλων, ἔδινε συγχρόνως τὴν εὐλογία του στοὺς ναυτεὺς πού ἦσαν ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ πού δὲν ἔπαιναν νὰ τοῦ φιλοῦν τὰ χεῖρια, τὰ πόδια καὶ τὰ ρούχα, ὁ ἄλλος πῶς πονηρὸς, καθὼς ἔδινε κι' αὐτὸς εὐλογίες μὲ τὸ ἑνὶ χέρι, θύθιζε τὸ ἄλλο σ' ἕνα θαρρὲν γεμάτο σαρκέλλες καὶ ἀρπαζέ ὅσες μπόρουσε ἀπ' αὐτές.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, οἱ ταξιδιώτες ἔφθασαν στὸ Σεμπένικο στὴν δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι. Ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος τοὺς ἀπαγόρευσε ν' ἀποβιβάσθουν, ἀνέλαθε νὰ πᾶν ὁ ἴδιος σ' ἕνα ὄρειο στὸν Ἰταλὸ πρόξενον τὴν ἐπιστολὴ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ξαναγύρισε σχεδὸν ἀμέσως, γιὰ νὰ ν' ἀναγγεῖλῃ στὸν Δῆμο, ἐκ μέρους τοῦ προξένου,

ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ κρυφθῇ ἢ νὰ πᾶν ἄλλοι, ἂν δὲν ἤθελε νὰ κομματιαστῇ αὐτὸς καὶ ἡ ἀκολουθία του ἀπὸ τὸν μαινόμενον ἐναντίον τῶν Γάλλων ὄχλο.

Ἡ εἰδησις αὕτη ἦταν γιὰ τοὺς ταξιδιώτες κεραυνός. Τὶ νὰ κάνουν; Ἄν ἔμεναν ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἐξέθεταν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν στῆ λῦσσα τοῦ πλήθους. Ἄν ξαναπήγαιναν στὴ Βενετία, θὰ συναντοῦσαν στὸν δρόμο τοὺς τοὺς Σκλαβόφους, τοὺς θανασιμῶντες ἐχθροὺς τῶν, τοὺς ὁποῖους εἶχαν διώξει ἀπὸ κεῖ οἱ Γάλλοι. Αὐτὸ πού τοὺς φάνηκε πῶς οἰγούρου, ἦταν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους, μολοῦντι οἱ κίνδυνοι θὰ πολλαπλασιαζόντουσαν ὅσο θὰ προχωρῶσαν.

Πέρασαν μιά ὥρα ὀλόκληρη κυριευμένοι ἀπὸ μεγάλη ταραχὴ — κι' αὐτὸ πού τοὺς στεναχωροῦσε ἀκόμα περισσότερο ἦταν ὅτι θὰ ἔφθαναν χωρὶς νὰ δοῦν τὸν πρόξενον.

Τέλος, ὁ Δῆμος ἔπεισε τὸν καπετάνιο ν' ἀποβιβάσθῃ στὴν ξηρὰ μαζὺ του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ Προξενεῖο. Μόλις τοὺς εἶδε ὁ πρόξενος, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ φώναξε:

— Θέλετε λοιπὸν τὴν καταστροφὴ σας καὶ τὴ δική μου; — Ἀπεναντίας, γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγω, ἀπάντησε ὁ Δῆμος, ἦρθα νὰ ζητήσω τίς συμβουλές σας.

— Τὸ ἀπερίσκεπτο διάθεμά σας μπορεῖ νὰ μᾶς καταστρέψῃ ὅλους. Δέκα χιλιάδες Σκλαβόφου, διωγμένοι ἀπ' τὴ Βενετία ἀπὸ τοὺς Γάλλους, ἔρχονται ἐδῶ μανιασμένοι γιὰ νὰ ἐξεσηκώσουν τὸν λαὸ ἐναντίον τῶν Γάλλων καὶ ὁσων σχετίζονται μὲ τὴ Γαλλία. Τὸ μόνο πού σὰς μένει νὰ κάνετε εἶναι νὰ ξαναγυρίσετε στὴν Ἰταλία. Τώρα θὰ μείνετε στὸ Προξενεῖο μου, γιὰτὶ ἂν θυγῇτε ἔξω μπορεῖ νὰ σᾶς ὑψώσουν καὶ νὰ σᾶς συλλάβουν. Μόλις ὅμως θ' ἀπλωθῇ ἡ νύχτα, ὁ γυῖός μου θὰ σᾶς συνοδεύσῃ ὡς τὸ λιμάνι καὶ θὰ φύγετε ἀμέσως. Ὁ καπετάνιος θὰ γυρίσῃ τώρα στὸ καράβι του καὶ θὰ εἰδοποιήσῃ πάλι τοὺς συντρόφους σας νὰ μὴ θγοῦν στὴν ξηρὰ.

Ὁ Δῆμος πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας μαζὺ μὲ τὸν πρόξενον.

— Συγχωρήστε με, τοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνος, γιὰ τὴν παραφορά πού μὲ κυριεύει μόλις σᾶς εἶδα. Δὲν μπορῶ νὰ θλέψω ψυχραίμα ἕνα δημοκρατικὸ νὰ ἐκθέτῃ χωρὶς λόγον τὴν ζωὴ του.

Καί, ἀποτελειώνοντας τὴν φράσι του, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι — Καὶ αἰεὶς, τὸν ρώτησε ὁ Δῆμος, δὲν προβάτε καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας; Ὁ μεθυσμένος ὄχλος δὲν θὰ σᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σας στὴ Γαλλικὴ Δημοκρατία;

— Ξέρω, ὅτι κοιμάμαι κάτω ἀπ' τὸ μαχαίρι τῶν δολοφόνων μου. Μὰ ἔχω ἐδῶ πολλοὺς συγγενεῖς, πολλοὺς φίλους κι' οἱ ἀνδρόνιοι δὲν θὰ τολμήσουν νὰ μὲ χτυπήσουν στὰ φανερά. Δὲν φοβάμαι παρά τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Σκλαβόφου. Ἐξ ἄλλου, ὁ μοναδικὸς τρόπος νὰ ἐξφύγω ἀπὸ τὴν λύσσα τους εἶναι νὰ τὴν ἀμυφήσω...

Κ' ἡ κουβέντα ἀπλώθηκε στίς μηχανογραφίες πού ἐξοφάναν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἡ κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης. Ὁ πέρσπικαν κι' οἱ δυὸ μ' ἐνθουσιασμό τὰ συμπεράσματα τῶν λαῶν.

Οἱ δυὸ ἄνδρες μέσα σ' αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα συνενώθηκαν τόσο λαμπρά, ὥστε χώρισαν σὰν παλιεὶ φίλοι. Τὴν

στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ τοὺς δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Δυὸ ἄνθρωποι γίνονται διπλᾶ φίλοι, ὅταν ὑπερασπίζον τὴν ἴδια ἰδέα κι' ἀντιμετωπίζουν τοὺς ἴδιους κινδύνους.

Ἐν τῷ μεταξύ στὸ πλοῖο, οἱ σύντροφοι τοῦ Δήμου ἔτρεμαν γιὰ τὴν τύχη του. Περῖεναν τὴν νύχτα καὶ τότε μὲ ἀνακούφιαν τὸν εἶδαν νὰ φθάνῃ.

Μόλις ἐκεῖνος ἐπιβιβάσθηκε στὸ πλοῖο, ξεκίνησαν. Κατὰ τὴν νύχτα, σηκώθηκε ἀξαφνα μανιασμένος ἄνεμος, πού ἀνάγκασε τὸ καράβι νὰ ἀγκυροβολήσῃ στὸ Καβοζέστο, ἕνα χωριὸ σ' ἀπόστασι δέκα λευκῶν ἀπὸ τὸ Σεμπένικο.

Ἐκεῖ ἔμαθαν δυσάρεστα νέα. Λίγο μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους ἀπὸ τὸ Σεμπένικο, ἔφθασαν μαινόμενοι οἱ Σκλαβόφου πού ἔφαζαν τὸν ἀτύχο πρόξενον τῆς Γαλλίας μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς γυναίκας του, τὴν ὁποία δολοφόνησαν ἐπὶ σπῆς. Ἐπειτα λεηλάτησαν τὸ σπίτι του καὶ τὸ ἔκαψαν. Ὁ γυῖός τοῦ προξένου σώθηκε ἀπὸ τὴν σφαγὴ γιὰτὶ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κατέφυγε στὸ Μιλᾶνο στὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη, ὁ ὁποῖος τὸν δέχθηκε σὰν πατέρα.

III

Τὸ λιμάνι καὶ τὸ χωριὸ τοῦ Καβοζέστο. — Περιπέτεια τοῦ καπετάνιου. — Ἀφίξεις τῶν ταξιδιωτῶν στὴ Λεζίνα. — Σὺλληψις τοῦ Δήμου ἀπὸ τοὺς Σκλαβόφους.

Τὸ Καβοζέστο εἶναι ἕνα χωριὸ ἐρημικὸ πού τὸ περιστοιχίζουν μικροὶ κῆποι, ἐξωραϊσμένοι ἀπὸ διὰ ἄφρα γεννήματα τῆς φύσεως. Ἡ θάλασσα, γεμάτη ἐρημικὰ νησιά καὶ ἀπειλητικὸς ὕψαλος, σηκώνει διαρκῶς τὰ μανιασμένα κύματά της.

Μέσα ἀπὸ τοὺς θρόνους αὐτοῦς ὑπάρχει μιά στενὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὴν ὁποία υπαίνει κανεὶς μέσα στὸ λιμάνι.

Τριακόσια περίπου θήματα ἀπ' τὸ λιμάνι εἶναι τὸ γορὶ πού φέρει τὸ ἴδιο ὄνομα, γλισμένο ἀπ' αὐτὸν σὲ βράχους πού δεσπόζουν τῆς θαλάσσης.

Ἐπειδὴ ἦταν ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστής, ὁ καπετάνιος ἀποβιβάστηκε στὴ στερεὰ γῆ νὰ πᾶν ν' ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν.

Ἐκεῖ τοῦ ἔκαναν διάφορες ἐρωτήσεις σχετικῶς μὲ τοὺς ἐπιβάτες πού εἶχε στὸ καράβι του. Ἐκεῖνος ἀπάντησε πῶς ἦσαν Ἕλληνες ἔμποροι καὶ ἱκανοποίησε τοὺς ἐντοπίους μ' αὐτὴν τὴν ἀπάντησι.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ξαναπήγαινε ν' ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν, λίγο ἔλειψε νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν ἐορταστικὴν του. Μόλις θύγηκε στὴν ξηρὰ, τοῦ ρίχθηκε ἕνα πλήθος μαινόμενων ἀνδρῶν πού τὸν κατηγοροῦσε ὅτι τοὺς εἶχε ἐξαπατήσει, παρουσιάζοντας ὡς Ἕλληνας ἐμπόρους Γάλλους ταξιδιώτες.

— Καὶ σὺ ὁ ἴδιος, τοῦ φώναζαν, ἀνήκεις στὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλίας!

Εὐτυχῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἡ λειτουργία ἀρχισε. Ὁ πλοίαρχος ἐπωφελήθηκε τότε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ τὸ θάλλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ καράβι.

Ἐκεῖ, σήκωσε τὰ πανιά καὶ ξεκίνησε. Μετὰ τὴν λειτουργίαν, οἱ ταξιδιώτες εἶδαν συγκεντρωμένους ὅτι ἕνα λόφο πλήθος χωρικῶν ἐνόπλων, ἐτοιμῶν νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τους.

Οἱ ἄνεμοι, τὰ κύματα, ὅλα τοὺς ἦσαν ἐνάντια. Λίγο ἔλειπε νὰ καταποντισθοῦν στὴν ἔξοδο τοῦ λιμανιοῦ. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὴν ἐπομένη, πλανιόντουσαν στὸ ἔλας τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων, πού τοὺς ἔσπρωχναν διαρκῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς.

Τέλος τοὺς ἔρριξαν στὸ λιμάνι τῆς πόλεως Λεζίνα, ὅπου

ἀναγκάστηκαν ν' ἀγκυροβολήσουν, παρ' ὅλες τίς προσπάθειες πού ἔκαναν γιὰ ν' ἀποφύγουν μιά πόλι, ὅπου τοὺς περιμέναν καινούργιες δυστυχίες.

Ἡ Λεζίνα εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ πού ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα. Στὴν ἀρχαιότητα, τὴν ἀποίκησαν Πάριοι καὶ τῆς ἔδωσαν, ὅπως θεοαἰνεῖ ὁ Στράβων, τὸ ὄνομα Πάρος. Ὁ Πτολεμαῖος ἀποκαλεῖ τόσο τὸ νησί ὅσο καὶ τὴν πρωτεύουσά του Φαρία. Κατόπιν τὴν ὠνόμασαν Λεζίνα ἐπειδὴ τὸ σχῆμα της μοιάζει μὲ σουβλί τοσαυτάκι. Οἱ Πάριοι εἶχαν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ δημοκρατικὸ πολίτευμα καὶ τὸ νησί ἀπολάμβανε γαλήνης κι' ἐλευθερίας, ὡς ὅτου κάποιοι κάτοικοι τῆς νήσου, ὁ ἀχάριστος καὶ ὑπουργὸς Δημήτριος, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ ἰσχυρὸς στὴν αὐλὴ τῆς Τεῦτας, χήρας τοῦ βασιλέως τῆς Ἰλλυρίας Ἀγρώνος, παρέδωσε στοὺς Ρωμαίους διάφορα φρούρια καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὴν Ἱδία του τὴν πατρίδα, τῆς ὁποίας ὁ Ἀγρὼν εἶχε γίνῃ κυβερνήτης.

Σὲ λίγο ὁ ἄθλιος αὐτὸς πρόδωσε καὶ τοὺς Ρωμαίους, οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν κατέστρεψαν ἐπανειλημμένως τὴν δυστυχισμένη Φαρία κατὰ τοὺς πολέμους τῶν μὲ τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππο.

Ἡ Λεζίνα, ἀφοῦ ἄλλαξε πολλοὺς κυρίους, ἔγινε φέουδο διαφόρων ἀρχόντων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ τελευταῖος, ὁ Ἀλιότα Καπέννας, τὴν παρέδωσε τὸ 1424 στὴν Ἑνετικὴ Δημοκρατία.

Οἱ ταξιδιώτες πέρασαν τὴν νύχτα στὸ πλοῖο, κυριευμένοι ἀπὸ θανάσιμη ἀγωνία. Ἀφοῦ εἶχαν διατρέξει τόσους κινδύνους στὸ Σεμπένικο, ὅπου τοῦλάχιστον ὕπνηξε ἕνας πρόξενος ἐντέλως ἀφωσιωμένος σ' αὐτούς, ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται πολλοὺς περισσότερους σὲ μιά πόλι, ὅπου ἡ γαλλικὴ δημοκρατία δὲν ἀντιπροσωπεύεται καθόλου.

Ἐμείναν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι τῆς ἀγωνίας ὡς τὴ στιγμὴ πού ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ὄληκε στὴν ξηρὰ γιὰ νὰ διηγήσῃ τὸν γυῖόν του καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ λαὸς ἦταν ἐντέλως ἡσυχός.

— Μὰ ἐπρόσθεσε, ἂν σκοπεύετε νὰ μείνετε ἐδῶ, φροντίστε νὰ ὀρθῇ ἕνα σπίτι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Λεζίνας καὶ ν' ἀποφύγετε νὰ σᾶς ἐπληρώσῃ ὁ λαὸς πού θὰ ἐρχοῦναι στὸ λιμάνι. Ἐνὰ θέλημα, μιά λέξις φθάνουν γιὰ νὰ σᾶς καταστρέψουν.

Οἱ ταξιδιώτες ἀκολούθησαν τὴν συμβουλὴν του, ἀποβιβάσθηκαν στὴν ξηρὰ, καὶ προχώρησαν, παρουσιάζοντες ὡς Ἕλληνες ἔμποροι, μὲ τὴν δειλία καὶ τὴν προφύλαξιν τῶν ἀνθρώπων πού φοβοῦνται μήπως συναντήσουν σὲ κοῦρὸ θῆμα τοὺς ἑνα γκρεμοὺς.

Εἶχαν ὥστόσο τὴν τύχην νὰ συναντήσουν δυὸ Ἕλληνες ἐγκατεστημένους σ' αὐτὴν τὴν πόλιν, οἱ ὁποῖοι τοὺς πρόσφεραν τίς ὑπηρεσίες τους καὶ τοὺς διαλάεξαν ἕνα σπίτι ἀσφαλές.

Μὰ ἀλλοιμονά! Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀσφάλεια σ' ἕνα λαὸ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει νὰ σέβεται τὰ δικαιώματα τῆς φιλοξενίας;

Ἐννὶ ἀλήθεια ὅτι δυὸ μέρες, ὁ Δῆμος κι' οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ ἔζησαν μέσα σὲ μιά ἀπόλυτη γαλήνη. Μὰ τὴν τρίτῃ ἡμέρα, ἔφθασαν δυὸ καράβια, μὰ θραύερα καὶ μὰ γολέττα, φορτωμένα Σκλαβόφους.

Οἱ μανιασμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι πού ἡ καρδιά τους διψοῦσε ἐκδίκησιν, διέδωσαν τὴν ψεύτικη εἰδησίην, ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ Βοναπάρτη εἶχε περάσει τὴν Βενετία διὰ πύρρος καὶ σιδήρου καὶ εἶχε σφάζει ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γυναίκα τῆς Μάνης τοῦ 1797

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΒΑΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Ήξεραν πώς ο Ριχάρδος Μπερνιέρ δεν είχε χρήματα και δεν άγνοούσαν ότι η γυναίκα του δεν του έδινε πεινάρα. Τί πήγαινε να κάνει στη Γαλλία;... Να πουλήσει ίσως μουσικά που είχε ανακαλύψει στη Γερμανία;... Έπρεπε να το μάθουν...»

Την επομένη της αναχωρήσεώς του ένα κρυπτογραφικό τηλεγράφημα έστάλη στον ειδικό ακόλουθο της Γερμανικής πρεσβείας στο Παρίσι. Ίδου η μετάφρασίς του:

«Ο Ροθέρτος Μπερνιέρ, δίδελφος του μηχανικού και θιομηκάνου Ριχάρδου Μπερνιέρ, εγκατέλειψε χθές το Βερολίνο δια Παρισίους.

»Ταξιδεύει υπό το ψευδώνυμον Φρίτζ Λέμαν, με διαβατήριον που το έδωκε κατά την εποχήν που υπηρετούσε εις το Γραφείον μας πληροφοριών.

»Ανευρέτέ τον, επιθλέπετέ τον και ανακαλύψατε τον λόγον μεταβάσεώς του εις Γαλλίαν».

«Η πληροφορία αυτές ήταν, καθώς βλέπετε πολύ άδριστες. Μά η γερμανική κατασκοπεία, γινόνταν εκείνη την εποχή στη Γαλλία με τόσο επιτηδειότητα και οι κατασκοποί ήταν τόσο πολυάριθμοι, ώστε ο ακόλουθος, μόλις έλαβε το τηλεγράφημα, δεν είχε καμιά αμφιβολία, ότι πριν περάσουν είκοσιτεσσερες ώρες, οι πράκτορές του θα εύρισκαν τον Φρίτζ Λέμαν.

Έπρεπε ως τόσο να διασπεί.

«Ο ακόλουθος κάλεσε άμέσως τον διευθυντή του γραφείου των πληροφοριών και του έδωσε το τηλεγράφημα συνιστώντας του να μη χάσει ούτε στιγμή.

«Ο διευθυντής των πληροφοριών, ο θωρώνος Γουλιέλμος Σθάρτς ήταν ένας άντρας καμιά σαρανταριά χρόνων πολύ ψυχρός και πολύ επιτηδύς.

«Έπληγε άμέσως στο γραφείο του κι έπάνω σε μια κόλλα χαρτί χωρίς επικεφαλίδα έγραψε τις δυο αυτές λέξεις: «ΕΛΑΤΕ ΑΜΕΣΩΣ».

«Από κάτω, άντι υπογραφής, έβαλε τα γράμματα ΧΧ. Και, αφού έβαλε το σημείωμα σ' ένα φάκελλο έγραψε έπάνω την ακόλουθη διεύθυνσι:

«Κύριον δόκτορα Ο' Μπριέν, δδός Νίκης 42 6».

«Αφού το έκανε αυτό, έχωσε το γράμμα στο πορτοφόλι του και βγήκε έξω. Προχώρησε αρκετά και σε κάποια στιγμή, βλέποντας ένα λουστράκι, το φώναξε. Το έδωσε ένα φράγκο και το γράμμα, λένοντάς του:

— Να το πες γρήγορα στην διεύθυνσι που γράφει έπάνω. Είναι έπειγον!...

«Ο λούστρος απομακρύνθηκε τρέχοντας, ενώ ο διευθυντής του γραφείου πληροφοριών προχώρησε στην Βεονέιν.

Μπροστά στον αριθμό 75 στάθηκε. Εκεί ήταν η ιδιαιτέρα του κατοικία, ένα μικρό μέγαρο στο οποίο κατοικούσε μόνος, γιατί ήταν ανύπαντρος. Το προσωπικό του άποτε-

λούσαν δυο Γερμανοί υπηρέτες, ένας άντρας και μία γυναίκα.

«Ο θωρώνος Σθάρτς μπήκε μέσα και πήγε στο γραφείο του περιμένοντας την επίσκεψι του Ο' Μπριέν, Ιατρού μαγνητιστού και ύπνωτιστού, για τον οποίο άκούσαμε τον Κλαύδιο Γκριθό να μιλά στον Ροθέρτο Μπερνιέρ την θραυά της πρώτης τους συναντήσεως.

Κ' οι δυο είχαν γνωρίσει τον μυστηριώδη αυτόν δόκτορα στο Βερολίνο.

«Ο δόκτωρ Ο' Μπριέν, ο οποίος καταγόταν από μια Ισλανδική οικογένεια εγκατεστημένη στην Νέα Υόρκη, είχε κάνει λαμπρές σπουδές παθολογίας και χειρουργικής.

«Σαρανταπεντάρης πειά κατά την εποχή που διαδραματίζεται, η Ιστορία μας, ήταν ένας άνθρωπος μεγάλης αξίας. Μέλος πολυαριθμών επιστημονικών εταιρειών στο έζωτερικό και στη Γαλλία είχε κατορθώσει να δημιουργήσει λαμπρές σχέσεις και μεγάλη φήμη.

«Η σπουδές του, τις οποίες είχε κατευθύνει Ιδιαίτερας προς την ύστερία και τις άλλες νευρικές ασθένειες, τον ώδηγησαν μοιραίως προς την μυστηριώδη εκείνη επιστήμη, που γειτονεύει με το υπερφυσικό, — δηλαδή τον μαγνητισμό και την ύποβολή...

Κι' όταν μπήκε στον δρόμο αυτό, προχώρησε πολύ και με καταπληκτική επιτυχία μάλιστα. Σ' αυτόν τον θοήθησε εξαιρετικά ένα θαυμαστό μέντιουμ που είχε την τύχη να βρη, — μια νέα κόρη από το Ίλλινόις, νευρική και ύστερη στον υπέρτατο θαυμό.

«Η επίβολή σ' αυτήν την νέα ήταν καταπληκτική και κατάρθωσε επιτυχώς τέτοια άποτελέσματα, ώστε όλοι ένιμιζαν πώς έκανε θαύματα.

Και το χρυσάφι άρχισε να κυλά μεσά στις τσέπες του. Μά ο Ο' Μπριέν ήταν σπάταλος και έώδευε άσυλλόγιστα, νομίζοντας ότι θα θησαύριζε έτσι πάντα.

Μά γελιότανε... Η νέα κόρη απ' το Ίλλινόις πέθανε έξαφνα από την εξάντλησι και μαζί με τον θάνατό της έπαψαν και η τεράστιες εισπράξεις του Ο' Μπριέν...

Του κάκου προσπάθησε να την αντικαταστήσει. Δεν κατάρθωσε να βρη πουθενά το ταίρι της. Τότε κι' εκείνος κατάντησε τσαρλατάνος κι' άπατεών. Μά ο κόσμος τον μυρίστηκε γρήγορα κι' έχασε την έμπιστοσύνη του.

«Έτσι ο Ο' Μπριέν βρέθηκε από τη μια μέρα στην άλλη κατεστραμμένος. Παρ' όλ' αυτά όμως ήθελε να εξακολουθήσει να ζή μεσά στον πλούτο και τη σπατάλη, όπως είχε συνηθίσει, και για να βρη χρήματα δεν δίστασε ν' ανακατεθεί στις πιο επικίνδυνες και εγκληματικές ύποθέσεις. Έτσι έναχοποιήθηκε σε μια ύποθεσι, στην οποία τον κατηγορούσαν ότι είχε προμηθεύσει δηλητήριο σ' έναν άνηψιό, που διαζόταν να κληρονομήσει τον θείο του. Υπήρχαν μάλιστα τόσες ένδειξεις έναντίον του, ώστε άσφαλώς θα καταδικαζόταν στον δι' άγχόνης θάνατον.

Την παραμονή της δίκης του όμως κατάρθωσε να δραπέτευση από τη φυλακή του, να φύγει από την Άμερική, όπου άφηνε τεράστια χρέη και φήμη εγκληματίου, και να καταφύγει στην Γερμανία. Στο Βερολίνο μπερδεύθηκε σε

διάφορες ύποπτες ύποθέσεις, έβγαλε αρκετά χρήματα κι' έτσι άνοιξε ένα Ιατρείο για τις νευρικές ασθένειες, τις οποίες θεράπευε με την ύποβολή και τον μαγνητισμό.

Έκανε τεράστια ρεκλάμα, θεράπευσε πολλούς ασθενείς και γρήγορα απέκτησε μεγάλη φήμη. Είχε μάλιστα την τύχη να βρη μια νέα που ήταν τόσο καλό μέντιουμ όσο κι' η άλλη που είχε πεθάνει από εξάντλησι.

«Ε, τότε πειά άρχισε να μαζεύει το χρυσάφι με τις φοβιχτες. Συγχρόνως όμως ξανάρχισε την όργι ώδη κι' άσωτη ζωή του, πράγμα που έκανε την άστυνομία του Βερολίνου να τον προσέξει, να ζητήσει πληροφορίες για το παρελθόν του, να μάθη ότι είχε καταδικασθή έρήμην εις θάνατον στην Άμερική κι' ότι είχε σωθή, δραπετεύοντας. Συγχρόνως έμαθαν ότι χρησιμο ποιούσε τα μουσικά που άπεκάλυπτε με τον ύπνωτισμό για να κάνει έκβιασμούς.

«Ήσαν έτοιμοι να τον συλλάβουν και να τον φυλακίσουν, μά τον έσωσε ένας άστυνομικός επιθεωρητής, ο οποίος σκέφθηκε ότι ένας άνθρωπος της Ιδιοσυγκρασίας του Ο' Μπριέν, Ικανός για όλα και στο Ιατρείο του οποίου πήγαιναν καθημερινώς εκατοντάδες άνθρωποι, θα μπορούσε να γίνει άν ήθελε — και θα ήθελε χωρίς άλλο — ένας πληροφοριοδότης πρώτης τάξεως.

«Ανέφερε τις σκέψεις του στους προϊστάμενους του κι' εκείνοι συμφώνησαν μαζί του.

«Αμέσως τότε ο Άρχηγός της Ασφαλείας του Βερολίνου κάλεσε τον Ο' Μπριέν στο γραφείο του. Η συνομιλία τους ήταν πολύ σύντομη. Ο άνώτατος άστυνομικός του είπε καθαρά ότι είχε δώσει διαταγή να τον συλλάβουν και να τον παραπέμψουν στα δικαστήρια... Άσφαλώς δε θα καταδικαζόταν, θα φυλακίζόταν κι' έπειτα θα έξωριζόταν... Ένας μόνος τρόπος ύπήρχε ν' άποφύγι όλ' αυτά τα δυσάρεστα πράγματα: να δεχθί να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην άστυνομία, επί άμοιβή.

«Ο Ο' Μπριέν δεν δίστασε ούτε στιγμή κι' από

— Μας χρειάζεται με κάθε θυσία ένα νέο μοντέλλο

εκείνη την ήμέρα έγινε καταδότης. Οι σοσιαλισταί σημείωναν τότε μεγάλη δράσι στη Γερμανία. Ο Ο' Μπριέν άπο κάλυψε τις συνωμοσίες τους και κατάρθωσε να βρη συντριπτικές άποδείξεις ένοχής για τους άρχηγούς τους, οι οποίοι καταδικάσθηκαν σε μεγάλες ποινές. Έτσι κατάρθωσε ν' άποδείξει πολύ γρήγορα ότι μπορούσε να προσφέρει υπηρεσίες άνυπολόγιστης αξίας.

Τότε τον ζήτησε η ύπηρεσία κατασκοπείας του έπιτελείου. Είχε άπόλυτη ανάγκη του κι' έτσι ο Ο' Μπριέν άπο

την αστυνομία, πέρασε στο Β' 'Επιτελικό Γραφείο. 'Από καταδότης που ήταν έγινε κατασκοπός.

Τόν έστειλαν τότε στο Παρίσι, υπό τας διαταγάς του θαρώνου Σβάρτς, και του άνοιξαν ένα λαμπρό γραφείο, στην οδό Νίκης 42 θ' που δεν άργησε να γίνει πολύ της μόδας στην καλή κοινωνία της γαλλικής πρωτεύουσας.

Τό Ιατρείο του Ο' Μπριέν ήταν ένα ολόκληρο μεγάλο με τρία πατώματα.

Στό Ισόγειο ήταν τό σαλόνι, ή τραπεζαρία και ή αίθουσα άναμονής για τούς πελάτας. Τό δωμάτιο αυτό χωριόταν από τά άλλα μ' ένα πλατύ διάδρομο στο θάος του οποίου ύπήρχε ή σκάλα που οδηγούσε στα έπάνω πατώματα.

Στό πρώτο πάτωμα ήταν ή αίθουσα τών άκροάσεων, τό δωμάτιο, όπου γινότουσαν τά πειράματα, ένα γραφείο και τό δωμάτιο κάποιας δεσποινίδος Μαριάννι που ο δόκτωρ ή χρησιμοποιούσε ως μέντιουμ.

Στό δεύτερο πάτωμα θρискόντουσαν τά Ιδιαίτερα διαμερίσματα του δόκτορος και της Μαριάννι, ή οποία ήταν μία πολύ ωραία 'Ιταλίδα.

Οί ύπηρετες έμεναν στο τρίτο πάτωμα. Ήσαν πέντε δ-λοι τους, μαζί με τη μαγείρισσα, Γερμανοί, μά έφωδιασμένοι με χαρτιά που έλεγαν ότι γεννήθηκαν στην 'Αλ-σασία και τη Λωρραίν, κι' ότι είχαν καταφύγει στο Πα-ρίσι για να γλυτώσουν από τό γερμανικόν ζυγό.

XXI

'Εκείνο τό πρωί, ο δόκτωρ Ο' Μπριέν θρискόταν μόνος του στο γραφείο του, όταν του πήγαν τό σύντομο σημείω-μα του θαρώνου Σβάρτς. 'Αφού τό διάβασε, πήγε στο δι-πλανό δωμάτιο, όπου θρискόταν ή Μαριάννι και της έπλε: — Γευμάτισε μόνη σου... 'Εγώ φεύγω.

Συνήθισμένη από καιρό να τόν ύπακούη τυφλά, ή 'Ιτα-λίδα δεν έκανε καμμία παρατήρησι.

— Καλά, έπλε μόνο.

Ο δόκτωρ φόρεσε ένα έπανωφόρι με γούνα, πήρε τό καπέλλο του και κατέβηκε κάτω. Στόν δρόμο, σταμάτησε ένα άμάξι που περνούσε άδειανό, μίηκε μέσα και διέταξε τόν άμαξά να τόν πάη ως την άρχή της οδού Μπάκ.

'Από κεί πήγε με τά πόδια, στην οδό Βερνέιγ, όπου θρискόταν τό μεγάλο του θαρώνου Σβάρτς.

Ο καμαριέρης του θαρώνου, του άνοιξε την πόρτα. Πρίν δμως περάση τό κατώφλι ο μαγνητιστής έπλε με σι-γανή φωνή:

— Πόστιναμ !

Ήταν τό σύνθημα που άλλαζε κάθε δεκαπέντε μέρες και που έπρεπε να τό λένε κι' αυτοί οί φίλοι του σπι-τιού, όταν πήγαιναν, όχι ως επισκέπται, αλλά ως πληρο-φοριοδότες.

Ο δόκτωρ ώδηγήθηκε άμέσως στο γραφείο του θαρώ-νου Σβάρτς, ο οποίος τόν περίμενε άνυπόμονα. Τόν χαι-ρέτσε με σεβασμό και στάθηκε όρθιος μπροστά του.

— Ξέρете κάποιο Ροβέρτο Μπερνιέρ, γαλλικής καταγω-γής; τόν ρώτησε ο διευθυντής του γραφείου πληροφοριών της γερμανικής πρεσβείας.

— Τόν Ροβέρτο Μπερνιέρ ; ξαναείπε ο μαγνητιστής. Τόν έέρω θέβαια άν πρόκειται για τόν μηχανικό, ο οποίος στο Βερολίνο άνήκε στην ύπηρεσία πληροφοριών του έπιτε-λείου.

— Ναί, αυτός είναι, μά σας πληροφορώ, έν πρώτοις, ότι έπαψε πειά ν' άνήκη στην ύπηρεσία πληροφοριών.

— "Αί! Έκανε ο Ο' Μπριέν.

— Ναί... "Εγίνε ύποπτος...

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός θρίσκεται πρό δυό ημερών στο Παρίσι... και στο Βερολίνο θέλουν να μάθουν τόν σκο-πό του ταξιδιού του στη Γαλλία.

— Πού κατέλυσε ;

— Τό άγνοούμε και πρέπει να τό μάθουμε...

— 'Υπάρχει καμμία ένδειξις που να μπόρηση να μάς θο-ηθήση να θρούμε τά ίχνη του;

— Μία μόνο λεπτομέρεια!...

— Ποιά ;

— Ο Ροβέρτος Μπερνιέρ ταξιδεύει με τ' όνομα Φρίτζ

Λέμαν, 'Αλσατός.

Ο Ο' Μπριέν έδγαλε ένα σημειωματάριο από την τσέπη του κι' έγραψε τό όνομα.

— Αυτό ξέρετε μόνο ; ρώτησε.

— Ναί, άπάντησε ο θαρώνος. Μά έλπίζω ότι άρκει σ'

έναν άνθρωπο σάν εσάς, που είναι ίκανός να κάνει θαύματα.

— Εύχαριστώ για τό κομπλιμέντο σας και θα προσπα-θήσω να φανώ άξιος της έκτιμησης σας. Σείτε προσπι-κώς δεν έχετε καμμία ύποψία σχετικώς με την αίτια του έρχομού του Ροβέρτου Μπερνιέρ στο Παρίσι ;

— Ναί... 'Εχω, μία, μά δεν ξέρω κατά πόσον είναι θά-σιμη...

— Εύαρεστηήτε να μου την έμπιστευθήτε.

— Ο Ροβέρτος Μπερνιέρ έγινε ύποπτος, γιατί τόν ύπα-ψιαζόντουσαν δικαίως ή άδίκως, δεν ξέρω — ότι ήταν δι-πλός πράκτωρ, ότι δηλαδή εργαζόταν τόσο για την Γερ-μανία, όσο και για τη Γαλλία, προδίδοντας και τις δυό χώρες συγχρόνως. "Ετσι τώρα που έμεις τόν απελλάξαμε τών καθηκόντων του, θα μαινεται... Και δεν θα μου έκαθε καθόλου έντύπως άν μάθαινα ότι ήρθε έδω για να που-λήση στη γαλλική κυβέρνησι μερικά από τά μυστικά που κατώρθωσε να μάθη στη Γερμανία...

— 'Αν είν' έτσι, θ' άπευθυνθώ στο ύπουργείο τών Στρα-τιωτικών...

— Βέβαια.

— Τότε πρέπει να θάλω κάποιον να έπιτηρή προσεχικά

δσους μπεινοθγαίνουιν στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών.

— Ποιόν ;

— Τόν Μπλοϋκερ, έναν άπ' τούς καλλίτερος πράκτοράς μου που ξέρει καλά όσο κι' εγώ τόν Ροβέρτο Μπερνιέρ.

— Θα ήταν έπισως φρόνιμο, μολοντί οί δυό άδελφοί εί-ναι μαλλωμένοι να θάλετε κάποιον να έπιτηρή τό έργο-στάσιο του Ριχάρδου Μπερνιέρ.

— Τού μεγάλου ναυπηγού του Σαιντ - Ουέν... ξέρω, ά-πάντησε ο Ο' Μπριέν. Είχα θάλει και πρό ενός έτους με-ρικούς ανθρώπους μου να έπιτηρούν τό έργοστάσιο αυτό.

— Θέλαμε τότε να μάθουμε τό μυστικό τών τορπιλλοδολων, που είχε καθελκύσει ο Ριχάρδος Μπερνιέρ...

— 'Ισως, έξακολούθησε ο θαρώνος Σβάρτς, ο Ροβέρ-τος που είναι κατεστραμμένος, να πάη να έπισκεφθ τόν άδελφό του, που είναι πολύ πλούσιος, και να έπιχειρήση να συμφιλιωθ ή μαζί του.

— Πιθανόν... Ο Σούλτς, ένας άλλος από τούς πράκτο-ρές μου, που ξέρει κι' αυτός τόν Ροβέρτο Μπερνιέρ, θα έ-πιδελέτη από σήμερ τό έργοστάσιο του Σαιντ-Ουέν.

— Μή χάνετε ούτε στιγμή. Λάθετε τά μέτρα σας άμέ-σως.

— Μόλις γυρίσω στην κατοικία μου θα δώσω διαταγές.

Ο Ο' Μπριέν έτοιμάσθηκε ν' άποσυρθ ή, μά ο θαρώνος Σβάρτς τόν κράτησε και τόν ρώτησε:

— Πού θρискόμαστε σχετικώς με τά σχέδια της γαλλι-κής έπιστρατεύσεως σε περίπτωση πολέμου ;

— Ζητάμε τόν άνθρωπο που θα μάς παραδώση αυτά τά σχέδια. Θα έπρεπε ο άνθρωπος αυτός να έχη καλή θέσι στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών και να μπόρη να μπει-νη παντού... Δεν είν' εύκολο να θρεθ ή...

— Βρίσκει κανείς πάντοτε ανθρώπους έτοιμους να που-ληθούν, όταν πρόκειται να πληρωθούν καλά... Κάμετε μία γενναία προσφορά... 'Υποσχεθήτε ένα μεγάλο ποσό, έστω κι' ένα εκατομμύριο... 'Επίσης, μην ξεχνάτε την τελευταία μας συνομιλία.

— Σχετικώς με τό νέο τηλεβόλο ;

— Ναί... Μας χρειάζεται, με κάθε θυσία, ένα μοντέλλο...

— 'Αδύνατον να τό αγοράσουμε... Μά μπορούμε να τό κλέψουμε, κι' έχω θάλει για τόν σκοπό αυτό δυό άνθρώ-πους στο Φονταινεμπλά, γύρω από τη Σχολή του Πυροβο-λικού, που παραμονεύουν την σχετική εδκαιρία.

— Δεν σάς κρατάω πειά, έπλε ο θαρώνος Σβάρτς. Πή-γαίνετε και ένεργήστε...

Ο Ο' Μπριέν τόν διαβεβαίωσε για τόν ζήλο του χαίρε-τσε κι' άποσύρθηκε.

Γύρισε άμέσως σπίτι του κι' έδωσε οδηγίες. "Επειτα από δυό ώρες, ο ίδυό πράκτορές του έπέβλεπαν αύστηρά την είσοδο του ύπουργείου τών Στρατιωτικών και του έργο-στασίου Μπερνιέρ.

XXII

Τήν έπομένη της ημέρας εκείνης έγινε ή κηδεία της δυ-στυχισμένης Ζερμαίν Σολλιέρ.

Στις τέσσερες ή ώρα άκριβώς, πήραν τό φέρετρο από τό ξενοδοχείο της κυράς 'Ωμπέν.

Σύμφωνα με την επιθυμία του Ριχάρδου Μπερνιέρ, οί εργατές και οί υπάλληλοι του έργοστασίου παρακολούθη-σαν την κηδεία, έχοντας τόν ίδιο τόν μεγάλο θιούμηχτο επί κεφαλής.

Ο 'Ερρίκος Σαδάν τόν συνώδεα.

Η κυρά 'Ωμπέν είχε έπιστευθ ή στη Μαρία τό ξενοδοχείο της και πήγαινε μπροστά στην νεκρική πομπή, έχοντας πλάι της τόν Μαγκλουάρ, τόν κουλό οργανοπαίκτη.

Κοντά τους, πίσω άπ' τό φέρετρο, που ήταν γεμάτο λου-λούδια και στεφάνους, θάδίζαν ή μητέρα κ' ή κόρη της πεθαμένης, ή Βερονίκη Σολλιέρ και ή μικρούλα Μάρθα.

Πίσω έρχόντουσαν περισσότερα από διακόσια πρόσωπα, γιατί ο διευθυντής του χρωματοργείου, όπου εργαζόταν ήδυστυχισμένη Ζερμαίν, είχε συστήσει στους εργατές του, όπως και ο κ. Μπερνιέρ, να παρακολουθήσουν την κηδεία κ' είχε πάει κι' ο ίδιος μαζί τους. "Όπως ο Ριχάρδος Μπερνιέρ, έτσι κι' αυτός θα πλήρωνε στους εργατές του ως εργάσιμη την ώρα που θα τούς άπασχολούσε ή κηδεία.

Ήταν πραγματικά σπαρακτική ή στιγμή που οί νεκρο-θάφτες κατέβασαν τό πτώμα στον λάκκο, τόν οποίο είχαν άνοίξει για να τό δεχθ ή.

Η Βερονίκη κ' ή έγγονή της που ως τη στιγμή εκείνη είχαν δείξει μεγάλο θάρρος, δεν μπόρεσαν να συγκρατη-θούν περισσότερο και ή άπελπισία τους, άφων ή ως την στί-γη εκείνη, έξσπασε σε άνανθρες κραυγές και όδυνηρούς λυγμούς.

Αναγκάσθηκαν να τις τραβήξουν και τις δυό μακριά άπ' τόν τάφο, όπου ξετρελλαμένες και έχοντας χάση πειά κάθε συναίσθησι της πραγματικότητας, θέλησαν να ριχτούν για να μη χωρισθούν από την άγαπημένη τους νεκρή.

Η γιαγιά και ή μικρούλα, συνοδευόμενες από την κυρά 'Ωμπέν και τόν Μαγκλουάρ, ξαναγύρισαν στο έργοστάσιο, με τό πρόσωπο αλλοιωμένο και την καρδιά σπαραμένη.

Αυτόσο, ή Βερονίκη, μέσα στον άπεραντο πόνο της, είχε κάποια παρηγοριά. Η κόρη της, ή Ζερμαίν της, είχε κη-δευθ ή ωραία. Χάρης στην καλή καρδιά όλων δεν είχε ξε-κινησει μόνη για τό μεγάλο ταξίδι.

Ο Μαγκλουάρ είχε φροντίσει για όλα, χωρίς να ξεχάση τίποτε.

Η Ζερμαίν θα είχε τόν τάφο της για πέντε χρόνια και έπάνω σ' αυτόν τόν τάφο, θα έστηναν ένα σκουρό, στα πό-δια του οποίου θα μπόρουσε ή γιαγιά να πηγαίνη να προ-σεύχεται μαζί με την έγγονή της, που θα ήταν πειά ή μό-νη της άγάπη κ' ή μόνη της εύτυχία.

Η κυρά 'Ωμπέν κι' ο Μαγκλουάρ, λέγοντας ένα σωρό έπαρηγορητικά λόγια κατώρθωσαν να ξαναδώσουν κάποια γαλήνη στο άναστατωμένο πνεύμα της Βερονίκης.

Δεν πρέπει ν' άρρωστήσης από την θλίψη σου, της έλεγαν. Πρέπει να συλλογίζεσαι την Μάρθα, αυτό τό μι-κρόν άγγελο που δεν έχει παπα μόνο έσένα στον κόσμο...

Ναί, πρέπει να φανώ δυνατή... Πρέπει να ζήσω για να μεγαλώσω τό παιδί της Ζερμαίν μου...

Και ή φτωχή γυναίκα έσφιξε στην καρδιά της τη μι-κρούλα, ή οποία της άνταπέδιδε τά φιλήματά της...

Ο Μαγκλουάρ, που είχε έκπληρώσει πειά την άποστο-λή που είχε αναλάβει, χαι-ρέτσε την Βερονίκη κι' έφυ-γε. Μά καθώς άπομακρυνό-ταν, σκεφτόταν:

— Θα έρχομαι να τις θλέ-πω συχνά... Θα χρειάζονται ένα φίλο... Ένα φίλο σίγου-ρο κι' άφωσιωμένο... Ο φί-λος αυτός θα γίνει εγώ...

Στό πρόγραμμα που του είχε χαράξει ο Κλαύδιος Γκριβό για τη χρησιμοποίη-σι του καιρού του ως την 1 'Ιανουαρίου, ο Ροβέρτος Μπερνιέρ είχε προσθέσει μία λεπτομέρεια, την οποία είχε ξεχάσει ο σύντροφός του κ' ή οποία ήταν μεγάλης σημα-σίας.

Κ' ή λεπτομέρεια αυτή ή-ταν ότι, ως την ώρα που θα προσπαώταν ότι θα έφευγε για τό Βερολίνο με τό θρα-νυό τραίνο τών 6 και 20!, έπρεπε να μην παρουσιαστή-πουθενά στο Παρίσι, γιατί ύ-πήρχε ο κίνδυνος να τόν δούν και να τόν άναγνωρί-

σουν.

Γι' αυτόν τόν λόγο, ο Ροβέρτος γευμάτιζε και δειπνού-σε στην κάμαρή του, στο ξενοδοχείο και δεν έβγαίνει έξω, παρά μόνο άργα την νύχτα, τυλιγμένος σ' ένα κασκόλ που του σκέπαζε τό μισό πρόσωπο. Σε μία άπ' τις έξόδους του αυτές φρόντισε να προμηθευθ ή ένα ταξιδιώτικο σάκκο, ό-πως του είχε συστήσει ο Γκριβό.

Ένωμεταξύ, στο έργοστάσιο του Σαιντ-Ουέν ή 31 Δεκεμ-βρίου πέρασε γεμάτη κίνηρι τόσο στα γραφεία όσο και στο ταμείο. Άπ' τό πρωί, ο Πριέρ, ο ταμίας, έφωδιασμένος με μία απόδειξι, πήγε στο ύπουργείο τών Ναυτικών για να είσ-πράξη για λογαριασμό του προϊσταμένου του τό ποσό των 250.000 φράγκων, χρέος προερχόμενο από διάφορες έργασίες, που είχαν γίνει κατά την διάρκεια του έτους.

Φεύγοντας από τό έργοστάσιο, ο Πριέρ άφησε στο Τα-μείο έναν υπάλληλο για να πληρώση τούς κλητήρες τών Τραπεζών και δσους άλλους θα έφερναν άποδείξεις και λογαριασμούς.

Άλλοι υπάλληλοι κατέστρωναν τούς πίνakas του Ισο-λογισμού, που έπρεπε να είναι έτοιμοι πρίν από τό κλείσιμο τών γραφείων. Ο Ζάκ, ο Ιδιαίτερος κλητήρας του Ριχάρδου Μπερνιέρ, με την τσάντα του κρεμασμένη από τόν ώμο, είχε θγή για εισπράξεις.

Οί άρχιεργάται έτοιμάζαν τις καταστάσεις πληρωμής.

Παντού, με δυό λόγια, επικρατούσε ή έξαιρετική κήσις μίας μεγάλης έπιχειρήσεως κατά την παραμονή της πρωτο-χρονιάς.

Τό μεσημέρι ο Πριέρ ξαναγύρισε στο ταμείο του, μέσα στο οποίο έφριξε τις 250.000 του ύπουργείου τών Ναυτι-κών, όλες σε τραπεζογραμμάτια.

Στις τρεις ή ώρα, ο Ζάκ ξαναγύρισε κι' αυτός με την τσάντα του βαρεία φουσκωμένη από χρήματα, τά όποια παρέδωσε στον Ταμία.

Η έξωτερικές εισπράξεις και πληρωμές είχαν τελειώ-σει πειά και δεν έμενε στον Πριέρ παρά να έξοφλήση και τις καταστάσεις πληρωμής του εργατικού προσωπικού. Θα τελείωνε κι' αυτή τη δουλειά πρίν από τό κλείσιμο του έρ-γοστασίου. Είδοποίησε λοιπόν τούς άρχιεργάτες να πα-ρουσιαστούν ο ένας κατόπιν του άλλου για ν' άποφύγη τις φασαρίες και τά λάθη.

Ένώ ο Ζάκ έτρεχε στα εργαστήρια για να είδοποίηση τούς άρχιεργάτες, ο Πριέρ έπρόσθετε σ' ένα φύλλο χαρτί τις εισπράξεις και τις πληρωμές της ημέρας.

Μέσα σε λίγες στιγμές έκανε τό Ισοζύγιο του, που θρι-σκόταν σε πλήρη συμφωνία με τις προέβψεις του. Ήταν ο ίδιος αριθμός που είχε πη πρίν από λίγες ημέρες στον Ριχάρδο Μπερνιέρ.

Ο πρώτος άπ' τούς άρχιεργάτες έφθασε τη στιγμή που ο ταμίας συνέχισε τόν έαυτό του για την άουμασθή ή κρίσιμη τών προβλέψεων του.

Εξέλεγε την κατάσταση του και την έξοφλήσε.

Κατόπιν ήρθαν οί άλλοι άρχιεργάτες, ένας-ένας. Τελευταίος έφθασε ο Κλαύδιος Γκριβό.

Ο Γκριβό, όπως είπαμε, είχε κατώρθώσει να κερδίση την έμπιστοσύνη του προϊ-σταμένου του. Ήταν φυσικό λοιπόν να τόν έκτιμα κι' ο Πριέρ και να του δειήη φι-λία, πράγμα που του έπέ-τρεπε να καυενταίξη μαζί του, ν' άστεϊευεται και να τόν ρωτάη διάφορα πρά-γματα.

Νά τόν ρωτάη ! Αυτό έ-κανε άδύνατον με τό πιο φυσικό ύφος του Κλαύδου κι' έτσι είχε μάθει διάφορα πράγματα που τόν ένδιέφε-ραν έξαιρετικά.

Εκείνη λοιπόν την ημέρα, έσφιξε τό χέρι του Πριέρ και τόν ρώτησε χαμογελώντας: — Έ, λοιπόν, άγαπητέ κύριε Πριέρ, είσθε εύχαρι-στημένος σήμερα ; Θα είσ-πράζατε τό κόμηνο τά λε-πτά;

(Ακλουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 θ'

(Τηλέφωνον: 26-135)

'Ιδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: 'Αλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

'Εσωτερικού δι' έν έτος δρ. 250 'Εξωτερικού Δολλάρια 16

» έξάμηνος » 125 'Αμερικής » 7

και δι' όλην την 'Αφρικήν και Βελγικόν Κοινό έπείση συνδρομή

σελλινα 30. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμίσματα δέον ν'

άπευθύνωνται πρὸς τόν διευθυντήν του 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ' κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, δδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 θ'.

Τιμή έκάστου τεύχους δρχ. 5.

'Εν 'Αμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά

φύλλον πώλησιν, ή Εταιρεία New York News Agency

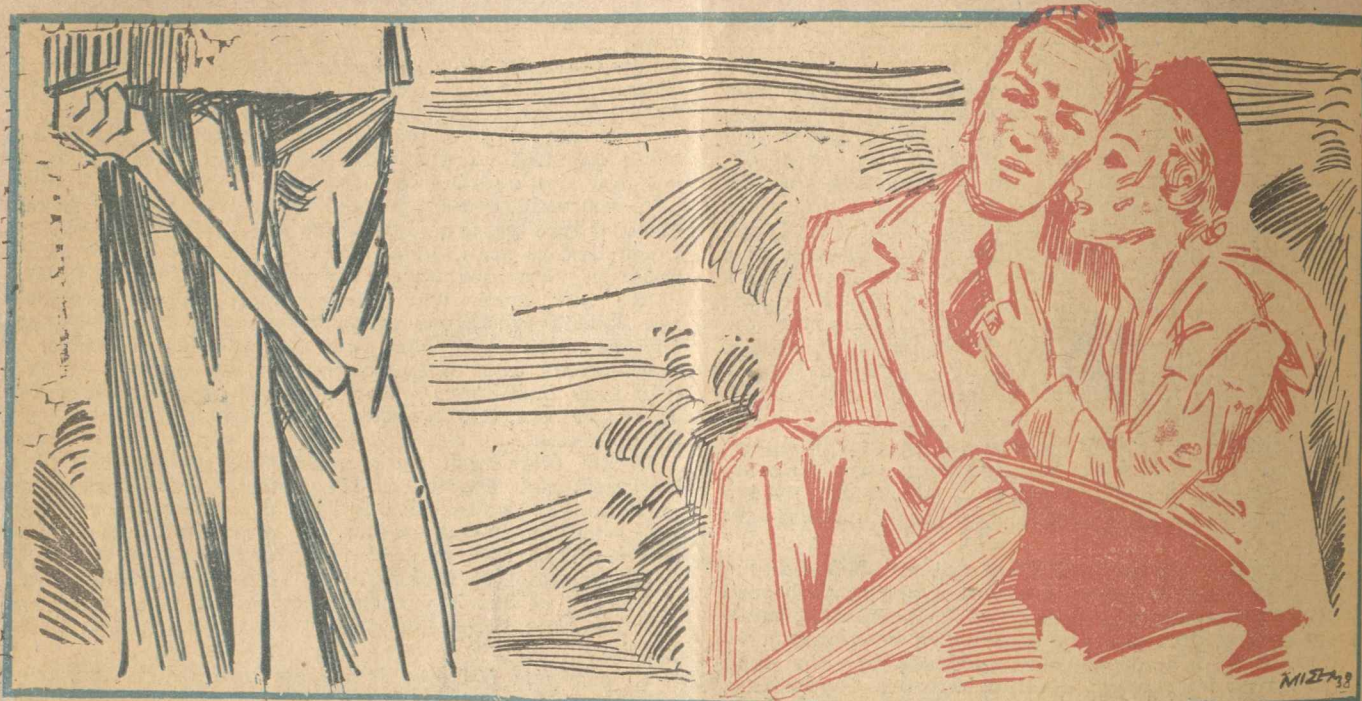
General P. O. Box 497, New York City, έκπρόσωπος έστι

παρά του κ. Κ. Καλφσπούλου.

'Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Αρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιάνδρου Σοφού 21

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΧΟΛΤΙΝΓΚ

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΤΟΥ ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ

Ο "Αστορ συλλογίσθηκε πάλι εκείνη την ξανθούλα του Λούνα Πάρκ και κούνησε το κεφάλι του με περιφρόνηση. Δεν θα ρυέσαι! Ψιθύρισε μόνος του. Είπε ένα τρελλοκόριτσο!..

Κι' όμως ήθελε να την ξαναδῇ. Τοῦ ἄρεσε τόσο πολύ αὐτὴ ἡ ξανθὴ Σουλθία. Τὴν τελευταία φορά πού εἶχαν θυγῆ μαζί, ἤθελε νὰ τὴν πᾶς σ' ἕνα ἐξοχικό κέντρο, ὅπου ἡ κουζίνα ἦταν ὡμορφὴ κι' ὅπου δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν δῇ κανεὶς γνωστός του. Μὰ ἡ Σουλθία ἤθελε νὰ δειπνήσουν στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι», σ' ἕνα αἰστοκρατικό κέντρο, εὐθυμο καὶ πανάκριβο. Ὁ κίνδυνος ἐκεῖ πέρα ἦταν πολὺ μεγάλος, μὰ ὁ "Αστορ δὲν μπορούσε νὰ κἀν ἄλλοιως. Ἡ Σουλθία μάλιστα τοῦ ἔλεγε ὅτι εἶχε δῆ σὲ μιὰ θυτρίνα ἕνα πολὺ κομψὸ καπέλλο, μὰ κόστιζε ἔξω δολλάρια!

— Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ ἀγοράσω! Εἶχε πῆ μὲ κάποιον παράπονο.

Ἦταν φανερό ὅτι ἤθελε νὰ τῆς τὸ ἀγοράσῃ ὁ "Αστορ. Ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν κουτό, μὰ ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ Σουλθία εἶχε δυσανεκτήσει τῆς ἀγόρας τὸ καπέλλο, κι' ἐπειτα ὅμως προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ νὰ μὴν πᾶν στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι». Ὁ "Αστορ ἦταν παντρεμένος, εἶχε δυὸ παιδιά καὶ μιὰ κοινωνικὴ θέσι ἀπὸ τὶς καλύτερες. Συχνὰ πῆγαινε στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι» μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἦταν ἕνας γνωστός ἀρχιτέκτων. Καθὼς τραβοῦσαν μάλιστα γιὰ τὴν ἐξοχί, τὶς ἐδείξε τὶς καινούργιες θύλλες πού ἔχτιζε στὴν ἀκρὴ τῆς πόλεως. Ὅλες τὸς ἦσαν χαοιτωμένες.

— Ξέρεις; τῆς εἶπε. Εἶνε οἰκονομικὲς! Μόνο σαράντα δολλάρια τὸν μῆνα.

— Μπρρρ! ἔκανε ἡ Σουλθία. Δὲν εἶνε διόλου γιὰ τὴν τσέπη μου!.. Ἐμπρός!.. Πάμε νὰ διασκεδάσουμε στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι».

Ὁ "Αστορ ἔφερε μερικὲς ἀκόμῃ ἀντιρρήσεις, μὰ στὸ τέλος ὑποχώρησε. Ἐκανε τότε νὰ τὴ φιλήσῃ, μὰ ἡ Σουλθία ἀποτραβήχτηκε...

Τέλος, πέρασαν ὡμορφα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀριστοκρατικὸ κέντρο. Ἐφαγαν καλὰ, ἤπιαν σαμπάνια καὶ χόρεψαν. Ὑστερα, ὁ "Αστορ πῆγε τὴ Σουλθία στὸ σπίτι τῆς.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὡμορφὴ θραυδά! τοῦ εἶπε ἐκείνη καὶ τὸν καλονύχτισε.

Ἐπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνη, θύμωσε μὲ τὸν

ἑαυτὸ τῆς. Ὁ "Αστορ ντρεπόταν νὰ παρουσιάσῃ μαζί τῆς στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι». Κι' ὅταν ἦσαν μόνον, προσπαθοῦσε πάντα νὰ τὴ φιλήσῃ. Κατὰ θάθος, τὸν μισοῦσε... Μετανόησε πού ἔβαλε νὰ τῆς πληρώσῃ τὸ καπέλλο. Μὴ ἦταν τόσο φτωχὴ! Ὁ μισθὸς τῆς ἦταν τόσο μικρὸς πού μόλις ἔφθανε γιὰ τὴ ζωὴ τῆς. Δὲν τῆς περίσσευε οὐτὲ ἕνα δολλάριο γιὰ ν' ἀγοράσῃ κανένα ὡμορφο πρᾶγμα. Ἡ ζωὴ τῆς ἦταν τόσο ἀπλὴ, τὸ πρῶτ' βοηθοῦσε τὴν Τζόαν, τὴν ἐξαδέλφη τῆς στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπειτα, στὶς δέκα πῆγαινε στὸ Λούνα Πάρκ ὅπου ἔμενε ὡς τὶς ἔξω ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Σουλθία δούλευε ἐκεῖ πέρα ὡς ταμίας. Κι' ἐκεῖ εἶχε γνωρίσει τὸν "Αστορ καὶ τὸν Λέσλι...

Ὁ Λέσλι ἦταν ἕνας ὡμορφος μελαγχρονὸς νέος μὲ μαύρα μάτια, ἔξυπνα καὶ πάντα γελαστά. Ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν "Αστορ. Δυὸ, τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα ἔβγαιναν ἔξω μαζί. Πῆγαιναν ὡς τὴν ἀκρογυαλιά, φλυαρῶντας διαρκῶς γιὰ ἕνα σωρὸ τρελλὰ πρᾶγματα. Ὁ Λέσλι τὴν κρατοῦσε πάντα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ καμιά φορά περνοῦσε τὸ μπράτσο του ἀπὸ τὸ χέρι τῆς, μὰ δὲν τῆς ἔκανε κόπο, δὲν ἤθελε νὰ τὴ φιλήσῃ, ὅπως ὁ "Αστορ. Ἡ Σουλθία καταλάβαινε ὅτι ἤθελε νὰ μείνουν μόνο φίλοι.

— «Ἰσως, σκεφτόταν, δὲν εἶμαι γι' αὐτὸν παρὰ ἕνα ἀσήμαντο καὶ ὑπολογιστικὸ κορίτσι κι' ἴσως γι' αὐτὸ δὲν μὲ προσέχει περισσότερο...»

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ ἡ Σουλθία ἔκλαψε μὲ πίκρα γι' αὐτὴ τὴν ἀδιαφορία του.

Ἐπειτα, τὴν ἄλλῃ ἡμέρα, πῆγε πάλι ὅπως πάντα στὴ δουλειά τῆς. Κατὰ τὸ θράδυ ἡ Σουλθία ἦταν κατὰκομη. Δὲν περίμενε τίποτα καὶ θὰ ξαναγύριζε στὸ στενόχωρο σπίτι τῆς.

Ἀξαφνὰ ὅμως παρουσιάσθηκε μπροστὰ τῆς ὁ Λέσλι.

— Γεῖά σου, κούκλα! τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

— Γεῖά σου, Ἀπόλλων! τοῦ ἀπάντησε στὸν ἴδιο εὐθυμὸ τόνο ἡ Σουλθία.

— Συλλογίσθηκα ὅτι μπορούμε νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μαζί ὡς τὴν ἀκρογυαλιά...

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ πᾶμε κάπου ἄλλο. Εἶμαι κουρασμένη καί... πεινῶ.

— Ὡ, τότε πᾶμε στὸ «'Παθιγιόν».

— Ἀ, ὄχι! Γιὰ νὰ σὰμε λουκάνικα καὶ νὰ πιούμε μπίρα;... Εὐχαριστῶ πολὺ! Χθὲς πῆγα μὲ κάποιον στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι»...

Ἡ Σουλθία πρόσεξε ὅτι ὁ Λέσλι χάλασε λίγο τὰ μοῦτρα του. Μὰ ἐκεῖνη ἤθελε νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ τὸν πληγώσῃ.

— Βάζω στοίχημα, τοῦ εἶπε, ὅτι ἔχεις πᾶει πολλές φορές ἐκεῖ πέρα μὲ ἄλλα κορίτσια. Ἐμένα ὅμως θέλεις νὰ μὲ πᾶς στὸ λαϊκὸ «'Παθιγιόν»!

— Ἀνοήσιες! Ἐκανε ὁ Λέσλι. Ἐμπρός. Ἡ «Ἐτοιμάσου, γιὰ τὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι».

Ἡ φωνὴ του εἶχε ἕναν περιφρονητικὸ τόνο. Ἀσφαλῶς δὲν τὴν θεωροῦσε ὡς μιὰ θεοτρελλὴ πού καταξυδεύει τοὺς ἀνδρας... Ἡ Σουλθία, κάνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη πίκρα στὴν καρδιά.

— Σὺ πᾶει ὡμορφα αὐτὸ τὸ καινούργιο καπέλλο. Τῆς εἶπε ὁ Λέσλι, ὅταν θῆκαν ἀπὸ τὸ Λούνα Πάρκ.

— Μοῦ τὸ ἔκανε δῶρο ἕνας φίλος μου... Τοῦ ἀπάντησε ἡ Σουλθία.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ δάκρυσε καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό τῆς ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά. Προχώρησαν αἰωπηλοὶ κι' ἔξω ἀπὸ τὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι» ὁ Λέσλι στάθηκε καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ εἶνε πολὺς κόσμος ἐδῶ μέσα. Δὲν πᾶμε ἄλλοι;

— Ἦντέπεις νὰ παρουσιάσῃς μαζί μου! Τοῦ φώναξε ἡ Σουλθία. Τὸ φόρεμά μου θὰ...

Ὁ Λέσλι τὴν κῦτταξε θαυμάσια στὸ μάτι.

— Μὰ τί λές! Ἐκανε χαμογελῶντας. Ξεχνᾷς ὅτι ἐγὼ σὲ κάλεσα;

Ἡ Σουλθία δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Πάμε νὰ φύγωμε!.. Τοῦ εἶπε, θὰ ἤθελα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι!..

— Ὡραία θραυδά! Ἐκανε ὁ Λέσλι ἀπογοητευμένος.

— Λέσλι τοῦ εἶπε ἐκείνη, λυποῦμαι πού ἔγινε τόσο νευρική...

— Ὅχι, ὄχι! Τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, χαϊδεύοντας τὸ χέρι τῆς. Τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ καλέσω... Ἐσο εἶσαι συνηθισμένη νὰ πηγαίνεις στὰ ἀριστοκρατικά κέντρα μὲ τοὺς πλούσιους φίλους σου. Εἶσαι τόσο ὡμορφὴ Σουλθία!.. Δὲν εἶσαι γιὰ μένα...

Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος. Αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶνε δικό μου, εἶνε τοῦ ἀδελφοῦ μου. Δουλεύω στὴν Ἡλεκτρικὴ Ἐταιρεία καὶ κερδίζω μόλις 25 δολλάρια τὴν ἐβδομάδα.

— Λέσλι, εἶσαι νέος! Φώναξε ἡ Σουλθία. Ἐγὼ δλο τὸ μέλλον μπροστὰ σου!

— Ναί, θέσθαι! Ὑστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ μπορῶ νὰ σὲ πηγαῖνω ὅπου θὰ θέλῃς... Μὰ σήμερα δὲν ἔχω παραπάνω ἀπὸ δέκα δολλάρια στὴν τσέπη μου...

— Λέσλι, δὲν μ' ἐνδιαφέρει διόλου τὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι». Ἄν ἐπέμενα, ἦταν γιὰτὶ ἤθελα νὰ δῶ ἂν θὰ ὑποχωροῦσε στὸ τέλος. Ἡ-θέλα νὰ δῶ ἂν θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μείνῃς μαζί μου.

— Μαζὺ σου! Φώναξε ὁ Λέσλι.

Ἦνάρχει μεγαλειότερη χαρὰ γιὰ μένα; Μὰ, ὕστερ' ἀπὸ αὐτὰ πού συνέβησαν ἀπόψε, δὲν θὰ ξαναθελήσῃς ἀσφαλῶς νὰ θῆς πάλι μαζί μου.

Τὰ μάτια τῆς Σουλθίας εἶχαν βαμπώσῃ ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ὁ Λέσλι τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴ μέση κι' ἐκείνη ἔγειρε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ χεῖλιά τῆς.

Τὸ αὐτοκίνητο τώρα ἀκολουθοῦσε τὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Κοντὰ στοὺς κήπους στάθηκαν καὶ κατέβηκαν

γιὰ νὰ περπατήσουν λιγάκι.

— Λέσλι, εἶπε μιὰ στιγμὴ ἡ Σουλθία, αὐτὲς ἐδῶ εἶνε ἡ καινούργιες θιλλίτσες πού ἔφτιαξε ὁ μίστερ "Αστορ. Μπορεῖ νὰ νοικιάσῃ κανεὶς μιὰ τέτοια θύλα μὲ σαράντα δολλάρια, τὸ μῆνα...

— Ἀλήθεια! Μόνο μὲ σαράντα; Ἐκανε ἐκεῖνος. Ἡ Σουλθία διάλεξε τὴν πιὸ ὡμορφὴ θύλα.

— Αὐτὴ μοῦ ἀρέσει! τοῦ εἶπε.

— Κι' ἐμένα! Τοῦ ἀπάντησε ὁ Λέσλι. Μὰ σαράντα δολλάρια τὸ ἐνοίκιο καὶ σαράντα ἡ τροφή, μὰς κάνουν οὐδὲν.

Δὲν μένουν παρὰ εἴκοσι μόνο δολλάρια γιὰ τὰ ρούχα, γιὰ τὸ φῶς γιὰ τὰ μεταφορικά καὶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα!

— Μὰ κερδίζω κι' ἐγὼ δέκα ὀχτῶ δολλάρια τὴν ἐβδομάδα, Λέσλι! Φώναξε ἡ Σουλθία.

— Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ μείνῃς σ' αὐτὴν τὴν ἀνυπόφορη δουλειά. Τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Προχώρησαν λίγο καὶ κάθησαν στὸ μαρμάρينو πεζοῦλι μιὰς στέρνας τοῦ πάρκου.

— Μὰ γιατί δὲν μπορῶ; Ἐκανε ἡ Σουλθία. Ὅταν γυρίζῃ κανεὶς, τὸ θράδυ σ' ἔνα τόσο ὡμορφο σπιτάκι, σὰν κι' αὐτὸ, τὰ ξεχνᾷς ὅλα!..

— Ἐγὼ στὴν τράπεζα ἑκατὸν δέκα δολλάρια. Τῆς εἶπε ὁ Λέσλι. Μὰ δὲν φτάνουν γιὰ τὰ ἐπιπλά.

— Πῶς δὲν φτάνουν! Φώναξε ἡ Σουλθία. Ἐγὼ ἔχω κιόλας ἕνα τραπέζι, ἕνα γραφεῖο καὶ ἕνα ὠραῖο σερότιο τοῦ τσαγιού...

Ὁ Λέσλι τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ δώσω, τῆς εἶπε, ὅ,τι τὸ πιὸ ὡμορφο ὑπάρχει στὸν κόσμο!

— Λέσλι, ἐγὼ θέλω μόνο ἐσένα!

— Μὰ δὲν θὰ μπορούμε νὰ διασκεδάσουμε στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι»...

— Ὅταν θὰ ἔχωμε μιὰ ὡμορφὴ θιλλίτσα, δὲν θὰ θγαίνουμε ἔξω τὸ θράδυ. Θὰ προσκαλοῦμε ἐκεῖ πέρα τοὺς φίλους μας.

Ὁ Λέσλι τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴν μέση καὶ τὴ φιλήσε στὸ στόμα.

— Ἐχω κι' ἕνα ραδιόφωνο... Τῆς εἶπε. Καὶ πρόσθα με λαχτάρει. Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, Σουλθία!..

Ἐνας πόλιςμαν πηλοῖσε σιγανόσφυρίζοντας. Ὁ Λέσλι ἔκανε τὸν ἀδιάφορο. Καὶ τῆς ξαναεἶπε:

— Ναί, ἔχω κι' ἕνα πολὺ ὡμορφο ραδιόφωνο.

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ὅταν ὁ "Αστορ εἶδε τὴν ξανθούλα τοῦ Λούνα Πάρκ νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο του, τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ φόβο του.

Ὅταν ἔμαθε ὅμως ὅτι ἡ Σουλθία ἤθελε νὰ νοικιάσῃ μιὰ ἀπὸ τὶς θύλλες πού εἶχε χτίσει, συνῆλθε ἁμέσως καὶ ντράπηκε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Αὐτὸ τὸ «'τρελλοκόριτσο», ἦταν μιὰ καλὴ κοπέλλα πού θὰ παντρευόταν σὲ λίγο... Τὴν εἶχε περάσει γιὰ μιὰ κοπάτση κι' ὅμως ἡ Σουλθία ἔμενε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωὴ μὲ τόσο λίγα πρᾶγματα!

Σουλθία, τῆς εἶπε συγκινημένος, θὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀπόδειξη πληρωμῆς γιὰ ἐνοίκιο ἑνὸς χρόνου. Αὐτὸ εἶνε τὸ δῶρο μου γιὰ τὸ γάμο σου.

— Πῶς; φώναξε ἐκείνη κατόπληκτῃ! Δὲν θὰ πληρώσωμε ἐνοίκιο ἕνα ὀλόκληρο χρόνο; Ὡ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχτῶ!

— Πρέπει νὰ τὸ δεχτῇς, Σουλθία, τῆς ἀπάντησε ὁ "Αστορ. Εἶσαι τὸ πιὸ ἀξιολάτρευτο κορίτσι τοῦ κόσμου! Κι' εἶμαι θέσθαις ἀπὸ τώρα γιὰ τὴν εὐτυχία σου...

Ἐπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνη, θύμωσε μὲ τὸν

Συχνὰ πῆγαινε στὸ «'Ασμημένο Φεγγάρι» μὲ τὴ γυναῖκα του.

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΧΟΛΤΙΝΓΚ

ΠΑΓΚΟΣΜ.Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΗ ΚΟΠΕΛΛΑ. 'Η νεαρά και όμορφη Νίνα Μαρτέν, από την πολιν Λαφαγιέτ της 'Ινδιάνας. 'Η χαριτωμένη αυτή κόρη έχει γυμνάσει έτσι τους μύς των χειλιών της, ώστε να μπορεί να κάνει σχετικές γκριμάτσες αληθινά καταπληκτικές, όπως βλέπετε στις παραπάνω εικόνες. Κι' όμως — όπως βλέπετε στην α' φωτογραφία η νεαρά Μαρτέν είναι άραιοτάτη, με άφογον κανονικότητα χαρακτηριστική.

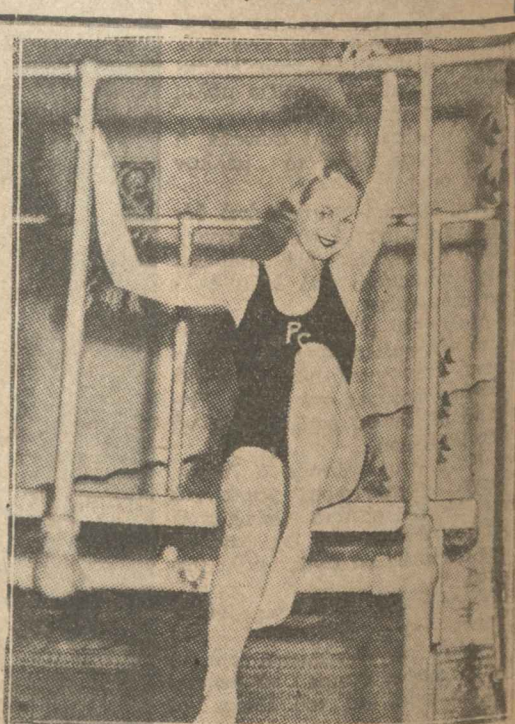
ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ: 'Η μίς Δωροθέα Χόουβερ, μόλις 18 Ματών. 'Η όμορφη αυτή κόρη είναι μία απ' τις περιφημότερες ακροβάτιδες του Νέου Κόσμου. Το γόναμά της αυτό είναι από τα δυσκολότερα. 'Αν αμφιβάλλετε... μπορείτε να δοκιμάσετε!

ΕΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΑΥΜΑ. — 'Η Άγγλις δεσποινίς Λίνα Λή, μία από τις νεώτερες και πιο θιρτουέζες εισηγήτριες του κόσμου. 'Η δίσ Λή είναι μαθήτρια του διασημού βιολιστού Κράισλερ, ο οποίος την θαυμάζει για το ταλέντο της.

ΤΑ ΜΑΓΙΟ. — 'Η λουτροπόλεως της Εόρως έχουν κατακλυσθή από ντουζίνες «νεραϊδένιων μαγκεν», τα οποία επιδεικνύουν τα τελευταία μαγιά των διαφόρων «Οίκων Μόδας». Στην εικόνα: 'Ενα γοητευτικό μαγκεν στην πιάζ της Νικαίας.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΟΡ. — 'Η Μπόνι Βάτερς, από την Σάντα Μονίκα, από τις περιφημότερες αθλήτριες δλου του κόσμου, την ώρα που γυμνάζεται.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Τι Σειρά τις Γυναίκες

Η ΜΟΔΑ

Είδαμε σέ προηγούμενο φύλλο τί τουαλέττα επιβάλλει ή μόδα στην καλλοκαιρινή νύφη. 'Ας ρίξουμε σήμερα μία ματιά και στη γκρανταρόμπα της.

Πόσα φορέματα και τί είδους πρέπει να πάρη μία νύμφη. 'Η γιαγιάδες και ή μητέρες μας ε-
παιριαν μπαούλα δλόκληρα από ασπρόρρουχα και ένα ντουλάπι με φορέματα που δεν πρόφθαιναν να τα φορέσουν. Σήμερα ο κόσμος σκέπτεται πρακτικότερα. Μία νέα που παντρεύεται, παίρνει λιγώτερα πράγματα,

αλλά καλά και χρήσιμα. Φυσικά, δσες έχουν τα μέσα μπορούν να κάνουν κατά δωδεκάδες τα ασπρόρρουχα τους και από δυο και τρία φορέματα του αυτού είδους. Αυτές όμως είναι ή εξαιρέσεις. 'Ο γενικός κανών είναι άλλος.

Όταν κάνετε τα ασπρόρρουχα σας λάβετε υπ' όψιν σας ότι πρόκειται να πλυθούν και πολλές φορές μάλιστα, και να φορεθούν στο κρεβάτι, στο ταξίδι, στα σπόρ. Μην ξεδεύετε λοιπόν χρήματα για να κάνετε ασπρόρρουχα από κρέπ ζωρζέτ ή νυκτικά από σατέν γαρνιρισμένα με πολλές και ακριβές δαντέλλες. 'Αν πρόκειται να κάνετε μεταξωτά ασπρόρρουχα διαλέξτε το κρέπ - ντε - σιν και το τουά ντε σουά. 'Απαραίτητες είναι μερικές καλύτερες έτοιμες και μερικές κομψοτεχνικές από τρικό, κατάλληλες για σπόρ για ταξίδια κλπ.

'Από έξ κομμάτια κάθε είδους είναι αρκετά. Για κομψοτεχνικά πολυτελείας μπορείτε να έχετε τη νυφική σας από σατέν λευκό με δαντέλλες κρέμ. 'Επίσης ένα φουρ από μαύρο σατέν χωρίς κανένα γαρνιρίσμα σάς είναι απαραίτητο.

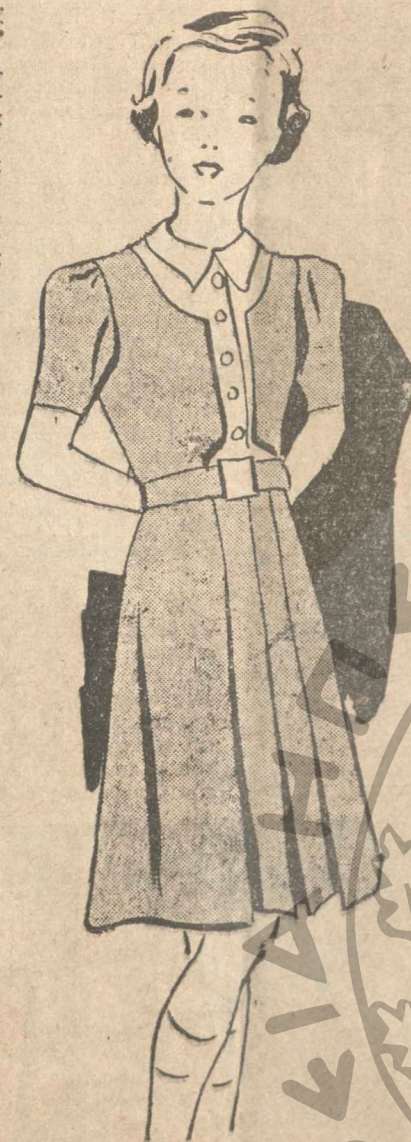
'Ας έλθουμε τώρα στα φορέματα. Προηγούμενος πρέπει να υπολογίσετε ποδ θα ζήσετε και ποιά είναι ή θέσις συζύγου σας. 'Αν πρόκειται τον πρώτον καιρό να πηγαίνετε ταξίδια και να μη πολυθγαινετε έξω τα θράδνα, είναι περιττόν να γεμίσετε το ντουλάπι σας με θραδύνα και απογευματινά φορέματα, τα οποία δεν θα φορέσετε. 'Αν πάλι πρόκειται να έχη ο σύζυγός σας μία θέσι που του επιβάλλει κοσμικές υποχρεώσεις δεν επιτρέπεται να ευφρανίζεσθε διαρκώς με το ίδιο φόρεμα.

Τη θάσι για την θραδυνή σας γκαρνταρόμπα μπορεί να αποτελέση το νυφικό σας φόρεμα. 'Αμα το κόψετε τα μανίκια, ανοίξετε το ντεκολτέ και το γαρνίρετε με μία χρωματιστή δελουδένια κορδέλλα κι' ένα μικρό λουλούδι, θ' αποκτήσετε την ωραιότερη θραδυνή τουαλέττα. 'Αν δεν την θέλετε κατάλευκη μπορείτε να τη βάψετε μπλε παστέλ, ή κίτρινη ή μωβ ανάλογως με το τί σας πάει περισσότερο.

Τώρα το καλοκαίρι και το θράδυ ά-
κόμη ο κόσμος κυκλοφορεί με φορέματα απογευματινά. 'Απαραίτητο είναι να κάνετε δύο τουλάχιστον έμπριμέ φορέματα (και τρία αν είναι δυνατόν) ένα με σκορό φόντο από ύφασμα θαυρ κομμένο σε σχέδιο πιο επίσημο και συνδυασμένο μ' ένα υπολερό. 'Αλλο ένα από ελαφρότερο ύφασμα σε χρώμα ανοικτό και σχέδιο απλούστερο που να φοριέται και απόγευμα και θράδυ και τέλος άλλο ένα με σχέ-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΡΕΣ ΣΑΣ

Φορεμάττα από λινό χρωματιστό για κοριτσάκι 8-12 ετών. Το κοράκι ανοίγει σ' ένα ζιλέ από πικέ κλεισμένο με κουμπάκια. 'Η φούστα έχει δυο φαρδιές κουφόπιετες.

δια γεωμετρικά, κομμένο ίσιο με πιέτες και γιακα-
δάκια που να φοριέται απόγευμα και πρωί.

'Απαραίτητο επίσης είναι ένα παλτό απογευματινό και θραδυνό από ύφασμα μεταξωτό μιά ή λεπτό μάλλινο σε χρώμα σκούρο και ένα παλτό για το ταξίδι και τα σπόρ, λευκό ή κρέμ ή καρρά από λεπτό μάλλινο ύφασμα ή κουκουλάρικο. Δύο ταγιέρ, ένα κουκουλάρικο λευκό κι' ένα χρωματιστό σάς είναι επίσης απαραίτητα. Αυτά μπορείτε να τ' ανακατεύετε φορώντας τη ζακέττα του ενός με τη φούστα του άλλου, ώστε να έχετε τέσσερα ταγιέρ, αντί ένα. 'Οσες περισσότερες μπλούζες φτιάσετε, τόσο καλότερα θα είσθε ντυμένη.

Όσο για τα πρώινα φορέματα, είσθε ελεύθερη να κάνετε δσα θέλετε. Σας χρειάζεται θέσθαι ένα καλλίτερο από τ' άλλα, από ύφασμα μεταξωτό, σαντούγκ ή σεμιζιέ ή πικέ μεταξωτό για μία φιλική πρωινή επίσκεψη, για γεύμα σ' έξωχικό έστιατόριο κλπ. Τα άλλα μπορείτε να τα κάνετε από ύφασματα θαμθακερά, φθηνά ή πιο ακριβά. Πρέπει όμως να έχετε υπ' όψιν σας ότι για να δείξη ένα τέτοιο φθηνό φόρεμα, πρέπει να είναι εξαιρετικά καθαροσμένο και σε σχέδιο απλό και κομψό και ότι πολλές φορές τα ραφτικά κοστίζουν ακριβώτερα από το ύφασμα το ίδιο.

Αυτή μπορεί να είναι ή καλοκαιρινή σας γκαρνταρόμπα. 'Αναλόγως με τα οικονομικά σας μπορείτε να την επεκτείνετε κατά δύο ή τρία φορέματα. Με τη θάσι όμως αυτή να είσθε θεσθία, πώς σε οποιαδήποτε περίστασι θα είσθε καλά ντυμένη.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

ΤΑ ΦΥΤΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ

ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Τα φυτά, τα φύλλα, τ' άνθη, ή ρίζες τους παίζουν σπουδαίο ρόλο στην περιποίηση του προσώπου. Για εκείνες που ξέρουν να τα χρησιμοποιήσουν άλλο καλλυντικό δεν χρειάζεται. 'Ιδού μερικά δειγμάτια: 'Ο μαθητάνος έχει μαλακτική επίδραση στο πρόσωπο και επιβραδύνει την εμφάνιση των ρυτίδων. Ρίχνετε μια χούφτα σε μισό όκα νερό θραστό και αφήνετε να θράση σκεπασμένο επί πέντε λεπτά της ώρας. Στραγγίσετε και φυλάτε σε μπουτίλιες. Μοναδικό καλλυντικό για το πρόσωπο επίσης είναι να κάνετε ένα αφέψημα από πέταλα ρόδων και κρίνων φρεσκοκομμένα. 'Αν το δερμα σας είναι λιπαρό προσθέτετε στο νερό αυτό άφου το στραγγίσετε λίγες σταγόνες δελνής, αν είναι ξηρό προσθέτετε μια κουταλιά μέλι. Τα άνθη του ζωγίου (της περαλίδας) όπως την λένε άλλοι) τα γνωστά κίτρινα λουλούδια του αγρού, είναι αποτελεσματικά για την εξοφάνιση των φακίδων. Βράστε επί μισή ώρα μέσα σε 300 δρόσμη νερό μία δολιόχουφα από τα άνθη αυτά. Στραγγίστε αμέσως από ένα τουλπάνι και πλένετε με το νερό αυτό το πρόσωπό σας πρωί και θράδυ επί δέκα μέρες.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ADOLPHE RIBAUX

ΚΑΡΛΙΝΟ

Στη Νεάπολη, την περασμένη νύχτα, κατά τις δύο ή ώρα, ένας ταξιδιώτης έβγαине από το θέατρο «Σάν Κάρλο», ύστερα από μια θαυμαστή παράσταση, με το κεφάλι γεμάτο από μουσική. Στ' αὐτὰ του θούζαν ακόμα μελωδίες.

Η νύχτα ήταν μεγαλοπρεπής, φωτισμένη από μια ολόλαμπρη σελήνη.

Στον μικρό κήπο του Δήμου, η θαλάσσια αἰθρα έκανε τὰ φύλλα τῶν δέντρων νὰ θροῦν ἐλαφρὰ καὶ θαυμάσια ἀρώματα ἀπὸ πορτοκαλιές κι' ἀπὸ ρόδα, σκορπίζοντο σὴν ἀτμόσφαιρα. Οἱ δρόμοι, σιγά-σιγά, γινόντουσαν ἔρημοι. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ φαινόταν κανένας ἀργοπορημένος διαβάτης καὶ τὰ φανέρωνε καμμιὰς καρότσας. Πέρα, μακριὰ, μὴ κόκκινη φλόγα : Ὁ Βεζούβιος. Καὶ ὅλη ἡ ψυχὴ τῆς μεσημερινῆς ἀνοιξέως ἦτανε διάχυτη στὸν αἰθέρα, πού μεθοῦσε σὰν κρασί.

Βιαζόμενος νὰ φτάσῃ στὸ κρεβάτι του—διάβολε! εἶνε ἀρκετὰ κουρασμένος κανείς, ὕστερα ἀπὸ ἕναν ὁλοήμερο περίπατο σὴν Νεάπολη κι' ἀπὸ ἕνα θέαμα ἕξι ὥρων — ὁ ταξιδιώτης βιάζετο νὰ γρήγορο βῆμα, δταν, ξαφνικά, σὴν Στράτα-Μεντίνια τὸ πόδι του σκόνταψε σὲ κάτι, πού κοπίασε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως σὴν σκιά. Ἐσκυψε καὶ κύτταξε : Στὰ ἑσωτερικά σκαλιά τῆς πόρτας μίᾱς ἐκκλησίας, ἦταν ἕνα κοιμισμένο παιδί, ἕνα μικρὸ παιδάκι τεσσάρων ἢ πέντε χρόνων περίπου, πολὺ μελαγχροῖν, καταμαυρισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο, μὴ συμπαιγεσάτη φυσιογνωμία, μὴ χαρακτηριστικά πολὺ ἀγνὰ καὶ μὴ μακριὰ μαλλιά, θαυμάσια κατασπαρμένα.

Καὶ ὁ ὕπνος του δὲν ἦταν ὅπως τὰ ταίριαζε σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἀπλὸς, ἡρεμὸς, δροσερὸς σὰν τὸν ὕπνο τῶν λουλουδιῶν κάτω ἀπ' τὴν δροσιά. Ἦταν ἕνα εἶδος νάρκης, πού φαίνονταν νὰ ἔχῃ βυθιστῇ ὅλο του τὸ σῶμα. Ἀσφαλῶς θὰ εἶσε σωριαστὴ ἐκεῖ ἀπὸ κούρασι, ἀπὸ ἐξάντλησι, ἀπὸ λύπη. Πλάι του ἦταν ἕνα πανέρι, μὴ μερικὰ μισοσάπια λεμονία. Καὶ μὴ σπαραξικάρδια θλίψι ἦτανε χυμένη σ' αὐτὸ τὸ ἀργὸ πρόσωπο, πού δὲν ἔπρεπε νὰ ξερῇ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ γέλιο...

Ὁ ταξιδιώτης ἀγγίξε τὸ παιδί στὸν ὦμο. Αὐτὸ ἔκανε μιὰν ἐλαφρὴ κίνησι, μουρμούρισε μερικές λέξεις, μὰ δὲν ἐγείνησε καθόλου.

Ὁ ταξιδιώτης ἐπανάλαβε τότε τὴ χειρονομία του, μὴ περισσότερην ἐπιμονή. Τὸ παιδάκι μισάνοιξε τὰ μάτια του, πού ἔμοιαζαν μὴ δυὲ μαῦρα μαργαριτάρια.

Δὲν κοιμούνται ἔτσι, μέσ' στὸ δρόμο, τοῦ εἶπε ὁ ταξιδιώτης ἰταλικά. Πρέπει νὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι σου.

Τὸ παιδί εἶχε μισοσηκωθῇ καὶ τὸν κύτταζε, ἐκπληκτὸ, μισοκοιμισμένο ἀκόμα, μ' ἕνα θλέμμα, πού ἔκλεινε κάτι σὰ μοῦφι.

Τί κάνεις ἐδῶ ; ρώτησεν ὁ ταξιδιώτης. Οἱ γονεῖς σου θ' ἀνησυχοῦν. Γιατὶ δὲν γυρίσῃς στὸ σπίτι σου ;

Τὸ παιδί ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ, ὕστερα μίλησε μὴ μὴ λεπτῇ, θρηνώδη φωνῇ καὶ μὴ τὴν γνήσια διάλεκτο τοῦ τόπου. Ἀλλὰ, ὁ ταξιδιώτης πού ἦταν ἀρκετοὺς μῆνες σὴν Νεάπολη, καταλάβαινε ἀρκετὰ καλὰ τὰ ναπολιτάνικα.

«Αὐτὸ δὲν εἶναι ἕνα παιδάκι ἐξαπλωμένο στὰ σκαλιά αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας, ἀπὸ ἐξάντλησι καὶ ἀπὸ ἀπελπίσι, ἀφοῦ εἶχε γυρίσει ὅλη τὴν ἡμέρα σὴν πόλη, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ πούλῃ τὰ λεμονία του. Καὶ ἂν ξαναγύριζε ἔστω κι' ἕνα λεμονὶ ἀπολύτῳ σὸ σπίτι, τὸ περίμενε ξύλο, μὴ μητέρα ἀπάνθρωπη, πού μὴ θάναυσα χέρια θὰ τὸ πέταγε σὸ δρόμο... Τὸ δυστυχισμένο παιδάκι ! Καλλίτερα ἦτανε νὰ μείνῃ ἐκεῖ... καὶ νὰ κοιμηθῇ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴ ζωὴ, τὴ σκληρὴ ζωή...»

Κι' ἔτσι γίνεται κάθε μέρα ; ρώτησεν ὁ ταξιδιώτης. Τὸ παιδάκι τοῦ ἔκανε ἕνα καταφατικὸ νύημα καὶ τὸ κεφαλάκι του μὴ τίς μελαγχροῖνές μοῦσκες ξανάπνευ πάλι στὸν ὦμο του.

— Καὶ πῶς σὲ λένε, φτωχὸ μου παιδάκι ;
— Κάρλο... Κάρλινο...
— Καλὰ, λοιπόν, πρέπει νὰ γυρίσῃς ἀμέσως στὸ σπίτι σου. Ξέρεις τὸ δρόμο ;

Τὸ παιδί ἔδειξε ἕναν ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ἀσχηματίζοντες δρόμους, πού ἀποτελοῦσε τὴν παλιὰ Νεάπολη, ἀλλὰ χωρὶς διάθεσι ν' ἀκολουθῇ αὐτὴ τὴ συμβουλή καὶ μιὰν ἔκφρασι τρόμου, πού ἔλεγε πολλὰ.

Μὰ αὐτὸ τὸ θράδυ, τοῦλάχιστον, τὸ παιδάκι δὲν θὰ φέξῃ. Ὅταν εἶδε τὸ ἀργυρὸ νόμισμα, πού τοῦ ἔδωκεν ὁ ταξιδιώτης, νὰ λάμπῃ σὸν χεράκι του, τὸ πρόσωπό του φωτίσθη ἀπὸ χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη καὶ ἕνα χαμόγελο, ὁμοίῳ μὴ μὴν ἀπριλιάτικῃ ἀχτίδι, φάνηκε σὸν ῥόδινο στομάτιό του.

— Πήγαινε, τώρα ! τοῦ εἶπε ὁ ταξιδιώτης. Πῆρε τὸ πανέρι του, ταχτοποίησε τίς μακρυνές μοῦσκες του, χαμογέλασε ξανά, καὶ ὕστερα ὁ ταξιδιώτης τὸ εἶδε ν' ἀπομακρύνεται καὶ νὰ χάνεται σ' ἕνα σκοτεινὸ δρομάκι.

Ὁ ταξιδιώτης γύρισε σὸν ξενοδοχεῖο του, ἀργὰ ἀργὰ, μὴ θαρεῖα καρδιά. Ὁ ὕπνος τοῦ εἶχε φύγει. Ἀνοίξε τὸ παράθυρό του, ἀκούμησε σὸν περβάζι του κι' ἔρχισε νὰ δειροπολῇ. «Αὐτὸ ἀσφαλῶς, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μείνῃ κανεὶς πολὺν καιρὸ σὴν Νεάπολη, γιὰ νὰ μαντέψῃ τὸ φρικτὸ ὑπόστρωμά της. Μὴ μὲρα εἶνε ἀρκετὴ, ἀκόμα καὶ μὴ ὥρα μονάχα. Ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς εἶνε τόσο ὥρασις, τὸ φῶς τόσο ἐκθαμβωτικὸ, ὑπάρχει κάτι τόσο θεσπέσιο σ' αὐτὴ τὴν ἀσύγκριτη φύσι, ἡ γλυκεῖα αἰθρα, τὰ μύρια ἀρώματα, πού σὲ μεθοῦν τόσο δυνατὰ σὲ κάθε σου ὄμμα, τόσο περίεργα θεάματα, πού σοῦ σταματοῦν τὸ ὄμμα καὶ σοῦ αἰχμαλωτίζουν τὴ φαντασία—ἀφίνει τὸν ἑαυτὸ σου νὰ λικνίζεται σ' αὐτὴ τὴν ἀκατανίκητη μαγεῖα, νὰ μεθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν παραδείσια ἡδονή, ὥστε ἡ φωτεινὴ καὶ χαρούμενη Νεάπολη, σὲ κάνει νὰ ξεχάσῃς τὴ Νεάπολη πού ὑποφέρει καὶ στερεῖται, ὅπως τὴν περασμένη νύχτα, νὰ συναντήσῃ ἕνα παιδάκι ἐξαπλωμένο στὰ σκαλιά μίᾱς ἐκκλησίας, γιὰ νὰ σὲ κἀνῃ νὰ ξαναγυρίσῃς σὸν ἑαυτὸ σου, καὶ νὰ νοιώσῃς τύψεις σχεδόν, γιὰτὶ εἶσαι εὐτυχισμένος...»

— Καὶ πῶς σὲ λένε, φτωχὸ μου παιδάκι ;
— Κάρλο... Κάρλινο...
Στὸ παράθυρό του, ψηλά, πολὺ ψηλά, σὸν τελευταῖο πάτωμα ἑνὸς παλινοῦ ἀρχοντοσπιτοῦ, πού εἶχε γινεῖ ξενοδοχεῖο,

ΓΙΑ ΝΑ ΔΡΟΣΙΖΕΣΘΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ζηλεύω τὸν καρθουιάρη τῆς γειτονίας μου : Τὸν χειμῶνα πούλοῦσε κάρθουνα, καὶ τὸ καλοκαίρι πάγο.

Τὰ χρέη ἔχουν κάποια ὁμοιότητα μὴ τὸ θερμόμετρο. Ὅταν ἀνεβαίνουν καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ ὁ ἀνθρώπος νοιώθει ψυχικὴ πίεσι.

Κυττάζω τίς ἐκάλτσωτες γυναῖκες : Ξεκαλτώθηκαν εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας ἀρὰ γε ; Ἀλλὰ γιὰτὶ διαμαρτύρονται ; Γιὰ τίς σάπιες κάλτσες, ἢ γιὰ τὴ ζέστη ;

Φοθερίζουν τὰ μωρὰ μὴ τὸν μπαμποῦλα. Ἀν ἤξεραν τὰ μωρὰ νὰ φοθερίζουν τοὺς γονεῖς τῶν μὴ τὸν ἐρχομὸ τοῦ μουσαφίρη, ὁ φόβος τῶν γονιῶν τοὺς θάτανε ἀπείρας μεγαλύτερος.

Πῆγα σὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μου. Ἀπόρησα γιὰ τὴν ἀκαταστασία καὶ ρώτησα :
— Εἶχατε μάστορη σὸ σπίτι ;

— Ὁχι, μοῦ ἀπάντησε, εἶχαμε δεχτῇ μὴ ἐπισκεψὶ φιλικὴ καὶ εἶχαν κουβαλήσει καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς !

— Ξένους ξένιζε !
— Ἡ φιλοξενία εἶνε ἱερά !

Ἀσφαλῶς οἱ ἐπινοήσαντες τὰ ἀποφθέγματα αὐτὰ δὲν ἦσαν φιλοξενούντες, ἀλλὰ φιλοξενούμενοι !

Μὴ χωρὶς ἀπ' τὴν νότια Ἀγγλία εἶχε πλύνει τὸ πανταλόνι τοῦ συζύγου της. Τὸ κρέμασε γιὰ νὰ στεγνώσῃ, μὰ ὅταν στεγνώσῃ εἶδε μὴ ἀπορία τῆς πῶς εἶχε κοντύνει ! Τρέχει σὸν γείτονά της καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴν συμβουλεύσῃ.

λέψη τί πρέπει νὰ κάνῃ. Κι' ὁ γείτονας, ὕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψι :

— Εὐκόλο πράγμα ! τῆς εἶπε. Γύρνα σπίτι σου, πλύνε καὶ τὸν ἀντρα σου καὶ θά' τον νὰ στεγνώσῃ...

Μεταξὺ ἀρραβωνιασμένων :
— Ἦθελα νὰ ἐρεῖς ἀνέλες τὴν ἀλήθεια πῶς ἀγαπᾷς μόνον ἐμένα καὶ γιὰ μὴν κι' ὄχι γιὰ τὴν προίκα μου.

— Θὰ περῶς, ἀγάπη μου, γι' αὐτὸ σύντομα μὴ πᾶν τρευτοῦμε. Θὰ δῇς πῶς μὴ νὰ σὲ νὰ θὰ ὑπάρχω.

— Ὅποιοδὴποτε ἀπ' τοὺς δικούς σου ἔρρη σπῆτι μου. τὴν πόρτα θὰ τὴν ὀρῇ κλειστή !

Μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ τὴν διεύθυνσι τοῦ κ. Τραχαγύρευ :

— Εὐχαριστῶ ! Κάθεσαι σὴν λεωφόρῳ Κηφισοῦ.

— Ἀριθμὸς :

— Δὲν θυμάμαι, μὰ εὐκολα θὰ τὸ βρῇς τὸ σπίτι. Πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα... εἶνε κολλημένος ὁ ἀριθμὸς !...

τίς ἀδικίες αὐτοῦ τοῦ κόσμου ! Νὰ συλλογιζέστε τὸ παιδάκι — καὶ δὲν εἶνε τὸ μοναδικό ! — πού τὴν περασμένη νύχτα, σ' ἕνα δρόμο τῆς Νεαπόλεως, κοιμισμένο σὸν κατῶφλι μίᾱς ἐκκλησίας, τὸ συνάντησε ὁ ἀργοπορημένος ταξιδιώτης.

— Πῶς σὲ λένε, φτωχὸ μου παιδάκι ;

— Κάρλο... Κάρλινο... ADOLPHE RIBAUX

καὶ θουτηγμένους σὲς διαφάνειες τῆς γαλάζιας νύχτας, ὁ ταξιδιώτης ἀκούγε πάντα σὲ αὐτὰ του νὰ θουτῇ αὐτὴ ἡ σπαραξικάρδια φωνή. Καὶ ἐνῶ χίλιοι-δυὸ συγκεχυμένοι θόρυθοι ἔφταναν ὡς αὐτόν, ἕνας οἶκτος θαθὺς, ἀπέραντος τὸν κυρίευσ, καθὼς συλλογιζόταν τίς δυστυχίες αὐτῆς τῆς παραμένης πόλεως, αὐτὸ τὸ μυστήριο τοῦ πόνου, πού ἀνακατεῖται τοὺς λυγμούς του μὴ τίς μελωδίες τῆς κιθάρας καὶ τοῦ μαντολίνου κάτω ἀπὸ ἕνα ἀσύγκριτα ὠραῖον οὐρανό. Καὶ τοῦ φάνηκε ὅτι, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, δὲν μποροῦσε νὰ χαρῇ τὴ θαυμάσια αὐτὴ φύσι δίχως τύψεις—μὴ τὴ σκέψι πῶς ὑπῆρχαν τόσοι δυστυχισμένοι, πού βασανίζοντοσαν ἀπὸ τὴν πείνα, τόσοι ἐγκαταλειμένοι ἀρρωστοὶ, τόσοι γέροντες δίχως ἄσυλο, κι' ἀκόμα—ὦ ! ντροπή ! τόσοι μητέρες, πού τὸ θράδυ, κλείνουν τὴν πόρτα σὲς μικρὰ παιδιὰ τοὺς !...

Καὶ ξανάδε τότε, σὰν μέσα σὲ καθρέφτη, ὁλόκληρη τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικία καὶ τότε ἐνοιωσε πόσον εὐτυχισμένη ἦταν ὁμοία μὴ ἀνοιξιὰτικο περιθόλι... ὦ ! ταπεινό, ὦ ! ἡρεμο, ὦ γλυκὸ πατρικὸ σπῆτι ! Ξαναφάνηκε τότε μπροστὰ του καὶ ὁ ταξιδιώτης ἐνοιωσε πόσον εὐλογημένη ἦσαν ἡ μέρες, πού πέρασε κάτω ἀπ' τὴ στέγη του ! Χίλιες ἀμνήσεις τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ξαναῆρθαν, πού καμμιὰ λέξι δὲν θὰ μποροῦσαν ἐξηγήσῃ τὴν ὑπέροχη χάρι τους, καὶ τὸν ἔκαναν ἀνείπωτα τρυφεροὺς. Χαῖρε, αὐγὴ τῆς ζωῆς, χαῖρε, παιδικὴ ἡλικία μὴ τὸ φωτεινὸ πρόσωπο ! Ἦσουν ἐσύ, πού ξαναῆρες σὸν ταξιδιώτη, καὶ ἀμέσως σὲ ἀνεγνώρισε Ξαναεἶδε μπροστὰ του τὸν ἑαυτὸ τοῦ μικροῦ παιδάκι, μὴ γαλανὰ μάτια καὶ ξανθὸς υποκόκκινος, μεθυσμένο ἀπὸ τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως, τρελλὸ ἀπὸ χαρὰ γιὰ ἕνα γίασεμι ἢ γιὰ ἕνα χελιδόνι καὶ, καμμιὰ φορὰ, ξαφνικά, θυσμένο σὲ παράξενες σιωπές, μὴ τὸ θλέμμα χαμένο σὸν γαλάζιον ὀρίζοντα, ν' ἀκολουθῇ τίς θέσεις πεταλοῦδες τοῦ οὐανοῦ...

«Αὐτὸ τί προνομοῦχοι πού εἶνε ἡ παιδικὴ ἡλικία σὸν χορὸ ! Οἱ εἰρηνικοὶ κάμποι διδάσκουν πολλὰ πράγματα, τὰ τὰ λόγια ἀνακατεῖνται μὴ τὸν ψιθύρο τῶν πηγῶν. Τὸ παιδί μεγαλώνει καλύτερα σ' αὐτὴ τὴν ἡρεμία, μὴ τὰ δυναμωτικά ἀρώματα τῶν φρεσκοκαμμένων χωραφῶν καὶ τῆς νέας θαλασσιέως. Ὅταν ἔγῃς δὴ, σὴν παιδικὴ σου ἡλικία, μερικὰ ὠραῖα θράδα νὰ πέφτουν ἀργὰ-ἀργὰ σὴν κοιλιά, ἐν τὰ ξεχνᾷς σ' ὅλη σου τὴ ζωή... Ὁ ταξιδιώτης τὰ ξανάζησε τώρα μὴ τὴ σκέψι του, αὐτὰ τὰ φωτεινὰ χρόνια ! Ἀγαπημένες μορφές τὸν κύκλωσαν, μερικές κλεισμένες πειὰ σὸν τάφο, ἀλλὰ ἀλησμόνητες, ἄλλες ζωντανές, ἀκόμα, πού ἐκεῖ κάτω, σὸν μακρυνὸ σπῆτι του, θὰ λογάριζαν τίς ὥρες τῆς ἀπουσίας του. Σὲ τί ζεστὴ κι' ἀγαπημένην ἀτμόσφαιρα εἰσεμαγαλῶσαι ! Πόσες φροντίδες, πόση ἀγάπη εἶχε γευθῇ σὲς παιδικὰ του χρόνια ! Καὶ πόσο εἶνε καλὸς κανεῖς, ὅταν εἶνε εὐτυχισμένος !...

Ὁ ταξιδιώτης ἀνειροπολοῦσε ἔτσι ὡς τὴν αὐγὴ, καθισμένος σὲ μὴ πολυθρόνα, μὴ τὸ κεφάλι σὸν χέρι. Εἶδε ὕστερα ἀπ' τὸ παράθυρο τὴ μεγάλη πόλι νὰ ζυπνᾷ, τοὺς δρόμους νὰ ζωηρεύουν καὶ τοὺς σκιάδους νὰ ξαναπαίρνουν τὸ φορτίο τους. ὦ ! νᾶχε τὰ χέρια του γεμάτα χρυσάφι καὶ νὰ τὸ σκόρπιζε σὲ βορρὴ ἀπὸ ἀγαθὰ, σὸν δρόμο ! ὦ ! νὰ μποροῦσε νὰ σφουγγίσῃ τόσο δάκρυα, ν' ἀνακουφίσῃ τόσοι δυστυχίες, νὰ δώσῃ λίγη χαρὰ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς καταφρονεμένους ! Αὐτὸ μονάχα, θὰ ἦτανε μὴ ζωὴ τέλεια καὶ ἐπιθυμητὴ ! Δυστυχία σὲ κείνους, πού, ἐνῶ μποροῦν νὰ ζήσουν ἔτσι, δὲν τὸ κάνουν. Καὶ σεις, παιδιὰ, πού ἔχετε μὴ ζεστὴ φωλιά, σεις πού ὅλες ἡ στιγμὲς τῆς ζωῆς σας εἶνε γιορτερές, σεις πού κάθε θράδυ, μὴ ἄ λ η θ ι ν ἡ ὑπέρτατα ἔργετα νὰ σᾶς ναυουρίσῃ σὸν κρεβάτάκι σας, — ἐνῶνετε κάθε θράδυ τὰ δάχτυλά σας σὲ μὴ προσευχή, γιὰ

Ἄνειροπολοῦσε καθισμένος σὲ μὴ πολυθρόνα...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

του ΡΑΥΝΟΛΤΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Ριχάρδος εξακολούθησε να προχωρήσει αργά, διέσχισε ξανά πλά

τὸ διάδρομο καὶ σὲ λίγο ἀντίκρουσε μιὰ ἄλλη πόρτα. Τὴν ἀνοίξε κι' αὐτὴ καὶ θρέθηκε στὸν δρόμο... Ξανάκλεισε τὴν πόρτα προσεχτικὰ κι' ἀρχισε νὰ προχωρή με τὴν ταχύτητα σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν οἱ κακούργοι. Ἐτρεχε, ἔτρεχε ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν λάσπη καὶ τὰ νερά, ὅπου πατούσε. Ἐτρεχε με τὴν καρδιά γεμάτη ἀγάλησαι γιὰτὶ εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὸν κίνδυνο. Μισὴ ὥρα ἔτρεχε ἔτσι. Καταβεβλημένος τέλος, στάθηκε σὸ σκαλοπατὶ μιὰς πόρτας πάνω ἀπ' τὴν ὁποία κρεμόταν ἕνα φανάρι. Ἐκεῖ προσπάθησε τοῦ κακοῦ νὰ προσανατολισθῇ. Ἐνῶ εἶχε πειὰ ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται, ἔξαφνα ἄκουσε θήματα στὸν δρόμο. Ἦταν ἕνας ἀστυνομικὸς ποὺ ἔκανε τὴν περιπολία του.

Ο Ριχάρδος ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ρώτησε: — Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ θρίσκομαι ;... Ἐχασα τὸν δρόμο μου καὶ δὲν ξέρω κατὰ ποῦ νὰ τραβήξω. — Βρισκόμαστε στὸ Βάτινγκ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς. — Στὸ Βάτινγκ ! ἔξαναεῖπε ὁ Ριχάρδος, τρομαγμένος. Πραγματικὰ, ὁ ἥρωας μας θρικόταν στὴν πὶο ἐπικίνδυνη συνοικία τοῦ Λονδίνου, στὴν συνοικία τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν δολοφόνων. — Ὁδηγήστε με στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ ! ἐπρόσθεσε σὲ λίγο ὁ Ριχάρδος. Θέλω νὰ δῶ τὸν ἀστυνὸμο καὶ νὰ τοῦ ὑποδείξω τρεῖς τρομεροὺς κακούργους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διαπράξει τὰ φρικωδέστερα ἐγκλήματα. — Καὶ ποῦ γνωρίζετε αὐτοὺς τοὺς κακούργους ; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς. — Εἶναι μεγάλη ἱστορία, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ριχάρδος, καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ, γιὰτὶ θὰ χάσουμε πολὺτιμο καιρὸ κι' ἐν τῷ μεταξύ οἱ κακούργοι μποροῦν νὰ ξεφύγουν...

Ἡ ἔκφρασις τοῦ νέου ἦταν τέτοια, ὥστε ὁ ἀστυνομικὸς νόμισε πὺς εἶχε νὰ κἀν με τρελλό. — Πολὺ καλὰ, εἶπε. Ἐλάτε μαζί μου στὸν σταθμὸ κι' ἐκεῖ λέτε στὸν ἀστυνὸμο ὅτι θέλετε. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Ριχάρδος θρικόταν μπροστα στὸν ἀστυνὸμο στὸν ὁποῖο διηγήθηκε ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς φρικτῆς ἐκείνης νύκτας. Ὅταν τελειώσε ἡ διήγησί του, τὴν ὁποία ὁ νέος ἔκανε με ταραχὴ ποῦ μεγάλωνε ὁλοένα, ὁ ἀστυνὸμος τὸν κύταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ τὸν ρώτησε. — Καὶ ποῦ μποροῦμε νὰ συλλάβουμε αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους ;

— Βρισκονται ἀσφαλῶς στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σόρεντιθ, ἀπάντησε ὁ νέος. Ἐχουν πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεθαῖνουν ἕνα πτώμα ποῦ θὰ τὸ πουλήσουν σὲ κάποιον γιαιαρό, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς περιμένῃ στὴ μιάμιση στὸ πίσω μέρος τοῦ νεκροταφείου.

— Μὰ τώρα, ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς καὶ θὰ ἔχουν τελειώσει πειὰ τὴν δουλειὰ τους, εἶπε ὁ ἀστυνὸμος. Θὰ κάνετε λοιπὸν καλὰ νὰ καθήσετε ἐδῶ κοντὰ στὴ φωτιά κι' ὅταν θὰ ξεμερώσει θὰ σὰς στείλουμε στοὺς γονεῖς σας...

— Νὰ καθίσω ἐδῶ ἡσυχᾶ, φώναξε ὁ Ριχάρδος, στὴ στιγμή ποῦ ἤρθε γιὰ νὰ σὰς ὑποδείξω μιὰ τρομερὴ συμμορία!

— Κύριέ μου, τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνὸμος, ἡσυχάστε λίγο, διώχτε ἀπὸ τὸ μυαλό σας αὐτοῦ τοῦ εἰδους τῆς φαντασίας καὶ σκεφθῆτε καλλίτερα. Βρισκόμαστε στὸ Λονδίνο καὶ

ἐν' ἀδύνατον ἢ φρικαλεότητες, τῆς ὁποῖας μοῦ περιγράφετε νὰ συμβαίνουν σὲ μιὰ χώρα πολιτισμένη.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι κάθε λέξι μοῦ εἶναι καὶ μιὰ ἀλήθεια!

— Καὶ πὺς μπορεῖτε νὰ ξεφύγετε ἀπὸ ἕνα τέτοιο μέρος ;

— Ὁ κακούργος ποῦ με χτύπησε, νόμισε ὅτι με σκότωσε ἀλλὰ ἤμουν μόνο λιποθυμισμένος. Ἐπειτα...

«Προτῆτερα μιλοῦσε γιὰ τρεῖς κακούργους. Τώρα μιλάει γιὰ ἕνα... ψιθύρισε ἕνας ἀστυνομικὸς στὸ αὐτὸ ἕνός συναδέλφου του. Σίγουρα εἶναι τρελλὸς γιὰ δέσιμο...»

— Ἐπειτα, εξακολούθησε ὁ Ριχάρδος, με γκρέμισαν σὲ μιὰ θαθεῖα καταπακτὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία σάθηκα ὡς ἐκ θαύματος, φεύγοντας ἀπὸ μιὰ τρύπα ποῦ ἦταν στὸν τοῖχο της...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀλλάζαν εἰρωνικά θλέμματα καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀστυνὸμος με μεγάλῃ δυσκολία κατάρθωνε νὰ διατηρή τὴν σοβαρότητά του.

— Λοιπὸν, θέλετε νάρθητε μαζί μου στὸ Σόρεντιθ γιὰ νὰ συλλάβουμε τοὺς κακούργους ; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Ριχάρδος.

— Θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ περιμένουμε ὡς αὔριο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνὸμος. Σὰς παρακαλῶ, καθῆστε καὶ ἡσυχάστε... Εἰσθε λασπωμένος, ἔλεινός... Σίγουρα θὰ ἐρχώσαστε ἀπὸ μακριά...

— Αἱ τὴν καταλαβαίνω τὴν αἰτία τοῦ διαταγμοῦ σας, εἶπε ὁ νέος. Νομίζετε ὅτι ἔχω πέσει θύμα τῆς φαντασίας μου. Πραγματικὰ, ἡ διήγησί μου εἶναι παράδοξη, ἀπιστευτὴ, κι' ὁμολογῶ, ὅτι κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ δισταζα νὰ τὴν πιστέψω ἂν μοῦ τὴν διηγῶταν ἄλλος... Βέβαια ἡ ἐμφάνισί μου εἶναι παράδοξη, οἱ τρόποι μου μοιάζουν με τρελλοῦ, ἡ φωνή μου τρέμει, ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι στὸν Θεό, ὁ ὁποῖος μὰς ἀκούει ὅτι εἰμαι πολὺ καλὰ διανοητικὸς.

— Μπορεῖτε νὰ με ὀδηγήσετε στὸ σπῆτι, στὸ ὁποῖο ἱσχυρίζεσθε πὺς συνέβησαν ὅσα μοῦ λέτε ; ρώτησε ὁ ἀστυνὸμος κλονισμένος ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ριχάρδου.

— Δυστυχῶς ὅχι! ἀπάντησε ὁ νέος. Δὲν μπορῶ... Ἐχασα τὸν δρόμο μου ἀνάμεσα σὲ ὁδούς ποῦ ἦσαν ἐντελῶς ἀγνωστες σὲ μένα... Ἀλλὰ σὰς ἐξαναλέω ὅτι οἱ κακούργοι ἔφυγαν πρὶν μιάμιση περίπου ὥρα ἀπ' τὸ σπῆτι αὐτὸ γιὰ νὰ ξεθαῖνουν ἕνα πτώμα στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σόρεντιθ. Λέτε ὅτι τώρα ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς... Πιθανὸν νὰ ἄρρησαν στὴν ἔκταφὴ καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανον, ἂν πᾶμε ἀμέσως ἐκεῖ νὰ τοὺς συλλάβουμε ἐπ' αὐτοφώρῳ.

— Καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν μῆκε κανεὶς ἀπὸψε στὸ νεκροταφεῖο; ρώτησε ὁ ἀστυνὸμος.

— Θὰ ὑποστῶ ὁποια τιμωρία θέλετε, ἀπάντησε γαλήνια ὁ Ριχάρδος, ἂν ἀποδειχθῇ πὺς ὅσα σὰς εἶπα ἦσαν ψέματα.

Τὸ ὕφος με τὸ ὁποῖο ὁ Ριχάρδος εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια κλόνισε καὶ τῆς τελευταῖας ἀμφιβολίας τοῦ ἀστυνὸμου, ὁ ὁποῖος διέταξε τέσσερες ἀστυνομικοὺς νὰ συνοδεύσουν τὸν νέο στὸ Σόρεντιθ.

Ἡ μικρὴ συνοδεία διευθύνθηκε πρὸς τὸ νεκροταφεῖο, τρέχοντας σχεδόν. Μὰ ἡ ὥρα ἦταν πειὰ τέσσερες, ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ. Πῆδσαν τὸ κιγκλίδωμα κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἐκκλησία, τῆς ὁποίας τὴν πόρτα θρῆκαν ἀνοιχτή.

— Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ κύριος ἔχει δίκην, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς. Μόνο ποῦ ἤρθε ἀργὰ καὶ τὰ πουλιά πέταξαν.

Πραγματικὰ, ὅταν κατέβηκαν στὰ ὑπόγεια τῆς ἐκκλησίας, θρῆκαν ἕνα ἀπὸ τὰ φέρετρα ποῦ ἦσαν ἐκεῖ, ἀνοιχτὸ καὶ ἀδειανό.

Τότε, μὴν ἔχοντας πειὰ νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο, στὸ νεκροταφεῖο, ἔξανούριαν στὸ τμήμα. Ἐκεῖ, ὁ ἀστυνὸμος ἀφῶ ἄκουσε τὴν ἀναφορὰ τῶν ὑφισταμένων του, ζήτησε

συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ριχάρδο, γιὰτὶ δὲν τὸν εἶχε πιστέψει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Θὰ σὰς παρακαλοῦσα πολὺ νὰ μείνετε ἐδῶ ὡς ὅτου ξεμερώσει. Τότε θὰ σὰς δώσω μερικὰ ἀπὸ τὰ ὄργανά μου γιὰ νὰ πᾶτε νὰ ψάξετε μαζί. Ἴσως στὸ φῶς τῆς ἡμέρας μπορεῖτε ν' ἀνακαλύψετε τὸ ἄντρο τῶν κακούργων.

— Εὐχαρίστησε, ἀπάντησε ὁ Ριχάρδος.

— Ἀλήθεια, ἔξαναεῖπε ὁ ἀστυνὸμος, τὰ ρούχα σας εἶναι γεμάτα λάσπη. Κάμετε τὸν κόπο νὰ περάσετε δίπλα, στὸ ἰδιαίτερό μου δωμάτιο. Ἐκεῖ θὰ θρῆτε ὅτι χρειάζεσθε γιὰ νὰ πλυθετε καὶ ρούχα γιὰ ν' ἀλλάξετε...

Κατὰ τῆς ἐφτά ἡ ὥρα, ἀρχίσε πειὰ νὰ χαράξῃ. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Ριχάρδος συνοδεύμενος ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικὸ, ὁ ὁποῖος φοροῦσε πολιτικὰ καὶ παρακολουθούμενος ἀπὸ ἄρκετους ἄλλους ἐξ ἀποστάσεως, διέτρεχε ὅλας τὰς ὁδούς καὶ τὰς παρόδους τῆς συνοικίας, στὴν ὁποία τοῦ εἶχαν συμβῇ τὸς τρομερὲς περιπέτειες τὸ προηγούμενον δρόμο.

Τὸν κάκου ἔφαξε παντοῦ. Πουθενὰ δὲν κατάρθωνε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ σπῆτι τοῦ Νεκροθάφτη.

Ἐκεῖ, ὁ ἀστυνὸμος παρακάλεσε τὸν Ριχάρδο νὰ κρατήσῃ τὴν μεγαλύτερη ἐχεμύθεια γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, μέχρις ὅτου ἀνακαλυφθῇ τὸ καταφύγιο τῶν κακούργων.

ΙΔ'

ΕΡΩΣ

Ὁ Ριχάρδος ἀποφάσισε ν' ἀνακοινώσῃ ταχύτατα στὸν κόμητα Ἀλτερόνι τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποῖους εἶχε μείνει φυλακισμένος δυὸ χρόνια.

Δὲν ἐγνώριζε θέβαια με ποῖο τρόπο θ' ἄκουγε τὴν ἐξομολόγησί του ὁ κόμης. Χωρὶς ἄλλο θὰ ταραζόταν, γιὰτὶ ἡ κοινωνία κρίνει πολλὰς φορές τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τους ὄψι. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ διέκοπτε τῆς σχέσεις του.

Ὡ! πόσο σκληρὸ θὰ ἦταν αὐτό!... Θὰ ἔχανε τὴν Ἰσαβέλλα, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε με ὅλη τὴν δύναμι τῆς νεανικῆς του ψυχῆς.

Ἀν ὅμως ὁ κόμης πίστευε πὺς ὁ Ριχάρδος εἶχε πέσει θύμα μηχανορραφίας κ' εἶχε καταδικασθῇ ἀδίκως! Ὡ! τότε ἀσφαλῶς θὰ ἀνέβαινε στὴν ἐκτίμησί του καὶ θὰ τοῦ γινόταν ἀκόμη πὺς ἀγαπητός.

Τὸ ἴδιο θράθυ, κίόλας, ὁ Ριχάρδος ἐπῆγε στὴν ἑπαυλὶ τοῦ κόμητος Ἀλτερόνι, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ δειπνο. Ἐκεῖ, ἐγινε δεκτὸς ἀπὸ τὴν κόμησσαν με ξεχωριστὲς φιλοφρονήσεις ἐνῶ τὰ μάτια τῆς Ἰσαβέλλας φανέρωναν μιὰ γαλήνια χαρὰ γιὰτὶ τὸν ξανάβλεπε...

Ὅταν, μετὰ τὸ δειπνο, ὁ Ριχάρδος ἔμεινε μόνος μαζί με τὸν κόμητα, ἀποφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας, καὶ νὰ τοῦ ἐξομολογήσῃ τὰ πάντα.

Ἦταν μάλιστα ἔτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐξομολόγησί του, ὅταν ὁ κόμης τοῦ εἶπε:

— Σὰς πληροφοροῦ ὅτι ἔλαβα σήμερα μιὰ ἐπιστολὴ ἀπ' τὸν κ. Γκρήνθουδ, με τὴν ὁποία με πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἐπιχειρήσεις μας πηγαίνουν θαυμασίως.

— Καίρω πολὺ γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ριχάρδος, ἀλλὰ ἡ κυρία αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς μου...

— Θὰ εἶναι βέβαιον νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ τὴν Ἀτμοπλοϊκή Ἑταιρεία, τὸν διέκοψε ὁ κόμης. Ἀν θέλετε νὰ λάβετε μέρος καὶ σεις στὴν ἐπιχείρησι, μπορεῖτε. Θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ κι' ἕνα μυστικόν, γιὰτὶ σὰς θεωρῶ σὺν οἰκογενειακὸ φίλο καὶ γιὰτὶ ξέρω πὺς ἀγαπᾶτε καὶ σέβεσθε τὴν Ἰσαβέλλα σὺν ἀδελφῇ...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε κόμη ;

— Νά, ὁ κ. Γκρήνθουδ, ὁ ὁποῖος εἶναι πάμπλουτος, ἀγαπᾷ τὴν Ἰσαβέλλα...

— Ἀλήθεια ;

— Ναι, καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε στὸν ἔρωτά του...

— Πὺς ! Χωρὶς νὰ πάρετε τὴν συγκατάθεσι τῆς Ἰσαβέλλας ; φώναξε ὁ Ριχάρδος.

— Καὶ ποῖα ἡ ἀνάγκη, ἀγαπητέ μου Ριχάρδε ; Μιὰ κόρη ἔντιμος δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἄλλη θέλησι ἀπὸ τῶν γονέων της...

— Οἱ Ἀγγλᾶ δὲν ἔχουν τέτοιες ἀρχές, προκειμένου γιὰ αἰσθήματα, εἶπε ὁ Μάρκχαμ.

— Ναι, ἀλλὰ τῆς ἔχουν οἱ Ἰταλοὶ! φώναξε ὁ κόμης ἀγέροχα. Καὶ δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα θὰ συμμορφωθῇ μ' αὐτές...

Καὶ ἀφῶ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ κόμης σηκώθηκε καὶ ὠδήγησε τὸν Ριχάρδο στὸ πλαινὸ δωμάτιο.

Ἔτσι ματαιώθηκε ἡ ἐξομολόγησι τὴν ὁποία ὁ Ριχάρδος ἐτοιμαζόταν νὰ κἀν.

Ὁ δυστυχισμένος νέος ἦταν ἀπελπισμένος. Μὰ ἕνα αὐτῆς δὲν ἐρχεται ποτὲ μόνο. Ἦταν γραφτὸ στὸν Ριχάρδο νὰ δεχθῇ καὶ τὸν χτύπημα τοῦ κεραυνοῦ, τὴ στιγμή ποῦ μῆκε μέσα στὸ σαλόνι.

Ἡ κόμησσαν κουθέντιζε ζωηρὰ τὴν στιγμή ἐκείνη με τὴν Ἰσαβέλλα.

— Μήπως σὰς διακόπτουμε ; τὴ ρώτησε ὁ κόμης.

— Ὡ! ὅχι, τοῦ ἀπάντησε ἡ σύζυγός της. Μιλοῦσαμε γιὰ τὸν θάνατο τοῦ βαρῶνου Γουίλντερστάν, τὸν ὁποῖον ἀνήγγειλαν χθὲς ἡ ἐφημερίδες. Ἐλέγα στὴν Ἰσαβέλλα, ὅτι ἡ μουν εὐχαριστήμενη, γιὰτὶ πρὸ ἐτῶν, ὁ βαρῶνος δὲν συνεδέθη με τὴν πατρικὴ μου οἰκογένεια, ὅπως ἐπιθυμοῦσε.

— Γιατί ; τὴ ρώτησε ὁ κόμης.

— Γιατί ὁ βαρῶνος εἶχε καταδικασθῇ στὴ Γερμανία ὡς παραχαράκτης. Καὶ μολοντὶ ἡ ἀθώότης του ἀπεκαλύφθη ἀργότερα, ὥστόσο δὲν ἤθελα νὰ ἐρχεται στὸ σπῆτι μὰς ἕνας ἄνθρωπος ποῦ εἶχε κατηγορηθῇ γιὰ ἐγκλημα, ἔστω καὶ ἰδίκως.

— Κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἰδέα ἔχω, εἶπε ὁ κόμης. Θὰ στενοχωριώμουν πολὺ ἂν εἶχε σχέσεις με τὸ σπῆτι μου ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καταδικάσθηκε ἔστω καὶ ἀδίκως.

— Δὲν συμφωνῶ καθόλου μαζί σας, εἶπε ζωηρὰ ἡ Ἰσαβέλλα. Κανένα στίγμα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας ἀθῶος. Ἀπεναντίας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀξίος κάθε συμπαθείας καί...

— Θεέ μου!... Κύριε Μάρκχαμ, τί ἔχετε ! φώναξε τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ κόμησσαν, βλέποντας τὸν Ριχάρδο, ἔτοιμον νὰ πέσῃ κάτω... Ἰσαβέλλα, σήμανε νὰ φέρουν φάρμακα γιὰ τὸν κ. Ριχάρδο...

— Δὲν ἦταν τίποτε, κυρία κόμησσαν ! ψιθύρισε ὁ νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ χλωμὸς σὺν πεθαμένον. Δεσποινὶς Ἰσαβέλλα, μὴν κάνετε τὸν κόπο... Ἦταν μιὰ ἀδιαθεσία ποῦ μοῦ πέρασε...

Καί, ἀφῶ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἀποσύρθηκε καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο ποῦ τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει.

Ἐπῆφερε τρομερὰ. Σαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του καὶ σφάδαζε σὺν νὰ τὸν ἐξαγίγιζε φεῖδι βαθεῖς στεναγμοὶ ἐθγαίναν κάθε τόσο ἀπὸ τὸ σπῆθος του.

Ὁ κόμης εἶχε ἐκδόσει τὴν ἀπόφασί του: Ὅποῖος ἤθελε νὰ συνδεθῇ με τὴν οἰκογένειά του ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀνὸς σὺν τὴν σύζυγόν τοῦ Κίαισρος. Ἐπρεπε νὰ μὴν εἶχε κατηγορηθῇ ποτὲ γιὰ ἐγκλημα, ἔστω καὶ ἂν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδείχθηκε ἡ ἀθώότης του.

Τώρα ὁ Ριχάρδος εἶχε μᾶθει τὴν ὑπόδοχὴ τῆς ὁποίας θὰ τύγαν, ἂν τὰχοῦσε νὰ ἐξομολογήσῃ τῆς δυστυχίας τῆς ζωῆς του.

— Ὡ! ἤμουν τρελλὸς πιστεύοντας ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα υποροῦσε νὰ γίνῃ σύζυγός μου, σκεφτόταν. Ἦμουν τρελλὸς νομίζοντας, ὅτι ἡ ἐλπίς μου θὰ ἐπιπραματοποιούτο...

Ὅτι μπορῶ νὰ κάνω τώρα εἶναι νὰ ἐγκαταλειφθῶ στὴ φριχτὴ μου μοῖρα καὶ νὰ μὴν προσπαθῶ πειὰ νὰ παλαίψω ἐναντίον της. Πρέπει νὰ φύγῶ τὸ ταχύτερο ἀπ' τὸ σπῆτι αὐτό, καὶ νὰ πᾶω, στὸ σπῆτι μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καμμιὰ φιλοδοξία, κανένα ἐνέριον δὲν θὰ μπορεῖ πειὰ νὰ με θυλῇ...

Πρέπει νὰ φύγῶ ! Αὔριο κίόλας ! Πρέπει νὰ ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα τὴν Ἰσαβέλλα.

Τὰ ἀφῶνα δάκρυα ποῦ ἔχουνε συνέπεσαν κατὰς τὸν δυστυχισμένο νέο, κι' εἶσι σὲ λίγο μπόρεσε νὰ παύῃ πάλι στὸ σαλόνι, πολὺ χλωμὸς, ἀλλὰ ἐντελῶς γαλήνιος, ὅπως πάντα.

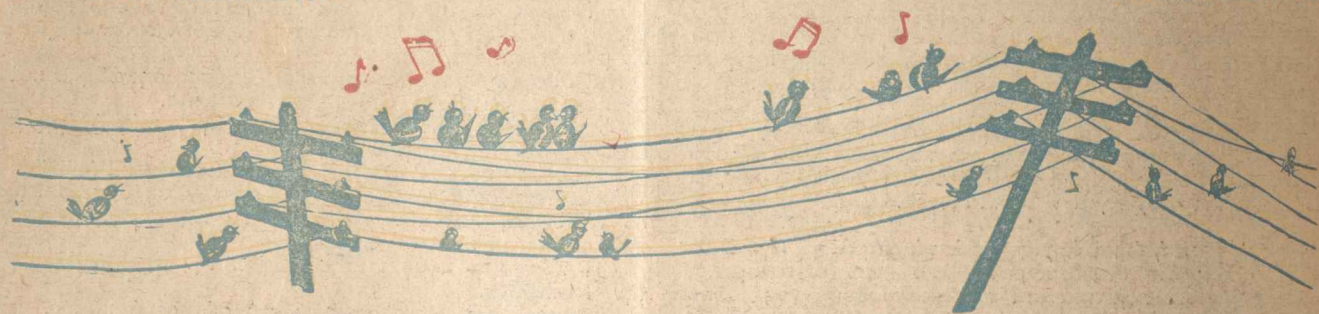
Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν κύταξε κρυφὰ καὶ θε τόσο με μεγάλη ψυχικὴ ἀγωνία καὶ φαινόταν πολὺ στενοχωρημένη. Ἡ φτώχη νὰ τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ καὶ ὑπέφερε γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί τὸν ἐβασάνιζε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΙΚΡΕΤ ΑΔΙΛ

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΜΟΥ

Μιά από τις πιο δυνατές και αξέχαστες αναμνήσεις της ζωής μου, συνδέεται με τον γάμο μιάς δασκάλας.

Όταν κάθε πρωί περνούσε μπροστά απ' το σπίτι μας, ντυμένη με τη μαύρη ποδιά που συνήθιζαν τότε με τη μακρύα πελερίνα της γύρω απ' το κεφάλι και με το πρόσωπο κρυμμένο κάτω από έναν φερετζέ, πεταγόμουν απ' το ένα παράθυρο στο άλλο, για να τη δω. Γι' αυτό άκριβώς, όταν η γιαγιά μου μου μιλούσε για κείνην, έλεγε: «Η δασκάλα σου».

*Ήταν ωραία; Δεν ήξερα. *Αλλά δεν άκουγα και κανένα να μιλάει για την ασκήμια της. Την έποχην εκείνη, την προπολεμική, ο κόσμος δεν είχε νοθήσει τα γούστα του από τις φαντασιώσεις του κινηματογράφου, και μπορούσε να εκτιμήσει την αγνότητα, και την αληθινή ωμορφιά.

Μιά μέρα, η γιαγιά μου μου είπε, όταν γύρισα από το σχολείο:

— Έχω μιά καλήν ειδησίη. *Η δασκάλα σου παντρεύεται!

*Ήταν, αλήθεια, για μένα πολύ καλή ειδησίη. Γιατί πολλές φορές είχα ρωτήσει τη γιαγιά μου την αιτία που η δασκάλα μου έβγαине τόσο νωρίς από το σπίτι της.

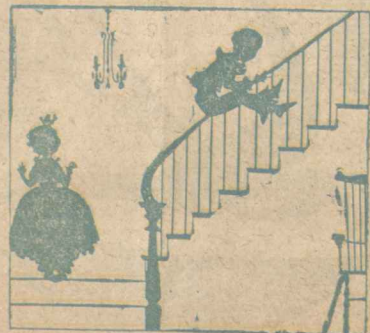
— Τι τ'ά θέλεις, παιδί μου, δεν έχει κανένα. Πρέπει να δουλέψει, για να κερδίσει το ψωμί της. *Αν καμιά μέρα βρή έναν σύζυγο, θα γινόταν και θα ζήση στο σπίτι της, μου αποκρίθηκε η γιαγιά μου.

Λοιπόν, η δασκάλα μου παντρεύόταν. Δεν είχε πειρά ανάγκη να τρέχει στους δρόμους όλες τις ώρες, ντυμένη με τη μαύρη ποδιά της και κρυμμένη κάτω από τον φερετζέ. *Από τη χαρά μου έτρεξα στο ζαχαροπλαστείο της γειτονιάς κι' αγόρασα μιά πλάκα σοκολάτας, που την τραγάνισα αμέσως.

Πέντε ως δέκα μέρες είχαν περάσει από τότε. *Αφού η δασκάλα μου θα παντρευόταν και θα γινόταν μιά αληθινή κυρία, έχοντας εξασφαλισμένο το μέλλον της, δεν ξανασκολήθηκα μαζί της και δεν έτρεχα πια κάθε πρωί στο παράθυρο για να τη δω. Ριχνόμουν το παιχνίδι, τσουλούσα στη σκάλα, χτυπούσα το ταμπούρλο μου, έκανα σαν τρελλός.

*Ένα Σάββατο, ο πατέρας μου έλειπε σ' επισκέψεις. *Αποφασίσαμε λοιπόν μερικοί φίλοι, να το σκάσουμε, χωρίς να είδωποιήσουμε τα σπύτια μας, για να πάμε να κολυμπήσουμε. *Ο μεγαλύτερος από μ'εγώ δεν ήταν παραπάνω από δέκα χρονών. Γδυθήκαμε σ' ένα ξηρομένο μέρος και πέσαμε στη θάλασσα. *Αλλά όταν είδαμε έναν άτυφλό να τρέχει προς το μέρος μας — ήταν ένα μέρος απαγορευμένο για κολύμπι — βγήκαμε από τη θάλασσα σαν τρελλοί και αρπάζοντας τα ρούχα μας, που δεν προφθάσαμε να τα φορέσουμε, το βάλουμε στα πόδια. Χωρίς να δώσω προσοχή στα χαλίκια και στους θράχους που μ'επληγώναν τα πόδια, έτρεχα μ' όλες μου τις δυνάμεις.

Στο τέλος κουράστηκα. Παρατήρησα τότε πως βρισκόμουν μπροστά σ' έναν

κήπο. *Αμέσως, με μιά τελευταία προσπάθεια, πήδησα τον φράχτη του, ντύθηκα θιαστικά και σωριάστηκα σ' ο ψηλό χορτάρι του, λιποθυμίσμένος. Δεν ξέρω ακριβώς πόση ώρα είχε περάσει. *Όταν συνήλθα με μιά ανατριχίλα, παρατήρησα πως η νύχτα πλησίαζε. *Η θάλασσα είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, μα εγώ τάδεπα όλα κόκκινα γύρω μου. *Τ'αυτιά μου ζούζιζαν και δεν ξέραν πως γύρισα στο σπίτι μου. Εύτυχώς, μου άνοιξε η γιαγιά μου.

— *Από που έρχεσαι, μπερμπαντάκο; μου φώναξε. Καλά που άργησεν απόψε ο πατέρας σου, γιατί αλλιώςίτικα θα την είχες άσχημα... Πέρασε μέσα κι' έλα γρήγορα ν' ακούσης τί έχω να σου διηγηθώ.

Για να της κρύψω την ταραχή μου, τη ρώτησα με μεγάλο ενδιαφέρον:

— Τι συμβαίνει, γιαγιά; Διηγήσου μου γρήγορα.

— *Ο γάμος της δασκάλας σου διαλύθηκε χτές. *Ο γαμπρός είχαν έρθει, πρόσφερε το μπράτσο του στην μητέρα του, την άδελφή μου, μπροστά στον δήμαρχο και όταν σηκώσε τον φερετζέ της, για να της προσφέρει το δώρο του, την άφησε μόνη και τσόκασε.

— Γιατί;

— Λένε, πως δεν του άρεσε καθόλου. *Όπως δήποτε έγινε μεγάλο σκάνδαλο...

*Όλα έγιναν κάτασπρα γύρω μου. Είχα την εντύπωση πως έπλεα σε λευκά σύννεφα. Ένα παράθυρο άνοιξε στον ουρανό και η δασκάλα μου παρουσιάστηκε με νυφική ρόμπα και σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της έσφαινώθηκε πάλι στο κενό.

Μ' όλες μου τις δυνάμεις φώναξα τότε:

— Στασου, στάσου!... Περίμενε με, θα σε παντρευθώ εγώ, όταν θα γίνω μεγάλος...

*Ήθελα να τρέξω να την πιάσω από την άκρη της ρόμπας της, που κυμάτιζε στον γαλάζιο αέρα, να της απλώσω τα χέρια μου, για να την συγκρατήσω, αλλά η απόστασι έπνιγε τις κραυγές μου, εμποδίζοντας τη δασκάλα μου να τις ακούσει... Πλησίαζε να εξαφανισθώ πια από τους μινιάρδες που έκλειναν τον δρόμο και έλενας την αίσθησι πως ολόκληρη η ύπαρξί μου άδειαζε από τον λάρυγγά μου:

— Περίμενε λίγο... Θα σε παντρευτώ εγώ, όταν θα γίνω μεγάλος...

*Όταν άνοιξα τα μάτια μου, δεν υπήρχε κανείς μέσα στην κάμαρα. *Η φωτιά τριζοβολούσε στη θερμάστρα. Τι άσπια ιδέα! Γιατί είχαν ανάψει φωτιά, Αύγουστο μήνα; *Έκανα μιά κίνησι για να σηκωθώ, μα δεν το κατώρθωσα. *Ήμουν σαν καθλωμένος στο κρεβάτι.

— Γιαγιά!

Δεν μπορούσα ν' ακούσω τον ήχο της φωνής μου. Μήπως δεν είχα φωνάξει; Σταμάτησα μιά στιγμή, για να θυμηθώ. Κείνη την ώρα, η πόρτα άνοιξε και μπήκε ήσυχα-ήσυχα η γιαγιά μου, με το πρόσωπο (Συνέχεια στη σελίδα 58)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

(Στο Δάσος της Βουλώνης. Πέντε ή ώρα το απόγευμα. *Ο Μάξιμος, καθισμένος σ' ένα κέντρο, μπροστά σ' ένα παρτέρι με γάλα, θέλει να νάρχεται ο φίλος του Ουίλλιαμ, που, καθώς κι' εκείνος, είναι ένας δανής είκοσιπέντε χρονών, ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας).

ΟΥΙΛΙΑΜ (καθήμενος κοντά στον Μάξιμο). — Για σου, φίλε μου! Πώς τ'ά πάς;... *Η ύγεια;... Τι; Γαλατάκι; Παραγεμίζεις το στομάχι σου με τέτοια πράγματα; ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Α! φίλε μου... Μου χρειάζονταν, για να συνέλθω λιγάκι... Είχα ξενύχτι χτές το βράδυ... Δεν κοιμήθηκα καθόλου.

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Τι έκανες; ΜΑΞΙΜΟΣ. — Είναι μεγάλη ιστορία για να στην διηγηθώ... *Ολόκληρο μυθιστόρημα της φαντασίας του Ξαβιέρ ντε Μοντεπέν... *Αλλά μιά ιστορία καθόλου θλιβερή... (χαμογελώντας). *Αστεία όσο δεν γίνεται περισσότερο... Και πρηνότυπη!

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Εμπρός, λοιπόν, διηγήσου μου την ιστορία σου... Είμαι όλος αυτιά.

ΜΑΞΙΜΟΣ (έμφυλονόμενος). — Ξέρεις τον Σεμπρύ;

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Τον θαρνώ ντε Σεμπρύ που παντρεύθηκε την δεσποινίδα ντε Λαροζιέ; — Ντυπρέ;

ΜΑΞΙΜΟΣ (χαμογελώντας ελαφρά). — Ναί... άκριβώς... που παντρεύθηκε... (Γελώντας δυνατά). Παντρεύθηκε... Τι άστείο που είναι!... (*Εξακολουθεί να γελά.) *Αχ, ο γάμος!... *Η σεληνή του μελιτός... *Η ζωή του σπιτιού... Νά κάνης τον υπηρέτη, να κάθσαι πάνω στις καρφωμένες της συζύγου, να γυαλίζης μόνος σου τα παπούτσια σου, να βασανίζεσαι... Ούφ!...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Συνέχισε, λοιπόν!

ΜΑΞΙΜΟΣ (εξαναστρέφοντας την ηρεμία του). — Ξέρεις πως ο Σεμπρύ συζούσε με την Τωτώ Ντεμπούρντι;

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Αν το ξέρω!... Το θυμώμαι από τότε που ήμουν μικρό παιδάκι.

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Πρίν από ένα μήνα, είχαμε μαζευθή στο σπίτι του φίλου μας Ντυράν μερικοί στενοί φίλοι, μαζί με τις φιλενάδες μας... *Ένας από μ'εγώ ρώτησε τότε: *Λοιπόν, Σεμπρύ, ποτέ θα κηδέψης την ελεύθερη ζωή σου; Περιμένουμε... *Η προσκλησεις δεν μ'εξήρανε ακόμα... Μήπως δεν θιάζεσαι και τόσο; *Με το ψυχρό ύψος του, ο Σεμπρύ αποκρίθηκε: *Θά κηδέψω την ελεύθερη ζωή μου, την ίδια νύχτα του γάμου μου. *Η κηδεία αυτή θα γίνη εδώ που βρισκόμαστε, στη μιά ή ώρα».

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Μεγάλη απόφασι!

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Ναί... και πρωτότυπη πολύ!

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Κι' έπειτα;

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Η ίδια ή Τωτώ είχε σαστίσει. Μα δεν της ευνοήθηκε το πράγμα: *Έχει αλέγγρα καρδιά. *Άρχισε λοιπόν να γελάει και να φωνάζει: *Ωραία!... *Ωραία!... Θα γλεντήσουμε!...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Μα και σεις ακόμα το πιστέψατε, πως θαρόταν να γλεντήση μαζί σας την ίδια νύχτα του γάμου του για ν' αποκηρύξη την ελεύθερη ζωή του;

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Δεν το πιστέψαμε έντελως... *Ωστόσο, θες το βράδυ σκέφτηκα: *Πρέπει να πάω να δω τί γίνεται...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Είχα μάθει πως ο φίλος μας παντρεύεται... Φόρεσα το φράκο μας κάρφωνα ένα λουλουδι στη μπουτιέρα...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Κι' έτρεξες στο φίλο σας του Ντυράν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Ναί. Πίστευα πως θα ήμουν το δέλεαρ του μόνος που πήγαινε... Κι' όμως δεν ήταν

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

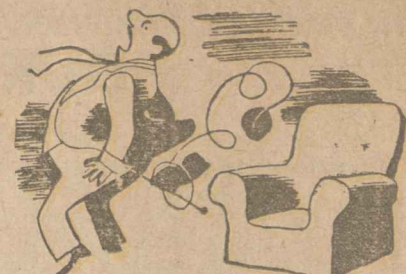
... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

... (Συνέχεια σελ. 56)

έτσι... *Όλη η παρέα βρισκόταν εκεί... με τις φιλενάδες τους, τη Ζιζή Μπουαλερώ, τη Βαλεντίνη Νταμώρ, τη Σουζάννα Πιγκάλ. *Ήταν ακόμα και η Τωτώ, με μιά τουαλέττα πολύ σίκ, κι' έλεγε διαρκώς: *Νά δ'ήτε πως θάρη!... *Οί άλλοι την κορόιδευαν: *Δεν θά έρθη!... *Η Ζιζή στοιχημάτιζε δώδεκα προς ένα, πως δεν θάρη... *Η ώρα περνούσε... Χτύπησε δώδεκα, δώδεκάμιση, μιά παρά τέταρτο... Και τέλος μιά! Κείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε... και μπαίνει ο Σεμπρύ.

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Τι θάγινε τότε!

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Επρεπε νάσουν από μιά μεριά, ν' ακούσης πως τον υποδεχθήκαμε... Φωνές, ζητωκραυγές, χειροκροτήματα, χτυπήματα στο πιάνο... *Η γυναίκες άγκάλιασαν τον Σεμπρύ... *Οί άντρες τον παίρναν στα χέρια τους θριαμβευτικά... *Η Τωτώ έκλαιγε...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Τι θέαμα!

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Μην κοροϊδεύεις... *Ήταν σίκ, πολύ σίκ αυτό που έκανε ο Σεμπρύ.

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ασφαλώς... *Ότε κι' αυτός ο Δόν Ζουάν δεν θά μπορούσε να το φαντασθί... *Αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα, τί έκανε η γυναίκα του, η νειόνυφη;

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Κοιμώταν, το άγγελουδι μου... Είχε πέσει στο κρεβάτάκι της, στο παρθενικό της κρεβάτι, που προωριζόταν να γίνη νυφικό... Και περίμενε, με τα μάτια κλειστά και τα χέρια σταυρωμένα...

ΟΥΙΛΙΑΜ (καγχάζοντας). — *Α! *Α! Μα είναι τρέλλα!...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Επειτα άρχισαμε να σουπάρουμε... *Ύστερα κάποιος κάθισε στο πιάνο... Κι' αμέσως άρχισεν ο χορός!... *Ήταν πέντε πειά ή ώρα.

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Α! Είναι έξοχο! *Υπέροχο! Μονάχα που δεν είσαι καθόλου αλγινής... Δεν με προσκαλεις ποτέ σ' αυτά τα γλέντια...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Εσύ κοιμόσαι με τις κόττες, από τις δυό ή ώρα, για να σηκώνεσαι το πρωί να τρέγης με τη μοτοσυκλέτα... Πρέπει να διαλέξης ένα από τα δυό... *Η τη μοτοσυκλέτα, ή το γλέντι... *Εμένα δεν μ'άρεσε καθόλου αυτό το σπόρ... Είναι αρκετά κουραστικό... Δεν καταλαβαίνω τίποτ' άλλο, από το αυτό κίνητο...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Τελείωσε την ιστορία σου...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ζού είπα τα τρία πρώτα κεφάλαια... Τώρα φτάνω στο τέλος...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Εμπρός, λοιπόν!

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Στις έξι το πρωί, ο Σεμπρύ, που ήταν πεινά μεθυσμένος, μ'επείλε: *Αν πήγαμε να δω τί κάνει η γυναίκα μου;

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Τότε θυμήθηκε πως ήταν παντρεμένος; ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Έτσι φαίνεται... Λοιπόν, έφαγε. *Εμείς μείναμε... *Έκείνη την ώρα κάναμε κοκταϊν με σαμπάνια, με λεμόνι και μ'αφέντι, ένα ποτό που στο σπίτι, αν σου χρειαστή πια ν' αναστήσης ένα νεκρό!... *Η κυρίες χορεύαν μεταξύ τους... Και σ' ο *Ανακράων αναστασαν και έρχόταν εκεί, θάβλεπε πως η σημερινή Γαλλία αξίζει όσο και η *Αρχαία *Ελλάδα.

ΟΥΙΛΙΑΜ. — Ναί...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΟΥΙΛΙΑΜ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΜΑΞΙΜΟΣ. — *Ναί... *Εχεις δικήν...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συναρπαστικές αφηγήσεις του κυνηγού άγριων θηρίων Φράνκ Μπούκ)

Η ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ ΤΗΣ

ΓΙΑ κανένα άλλο ζώον δεν θα έχουν ίσως γραφή πιο έσφαλμένες πληροφορίες και πιο φανταστικά πράγματα απ' όσα για την τίγρι. Και οι περισσότεροι παπουσιάζουν την τίγρι σαν θηρίο αιμοθόρο, που διψά ν' άπιη ανθρώπινο αιμα, που δεν ήσυχάζει αν δεν κατασπαράξει δυο-τρεις ανθρώπους την ημέρα και που έπιθεται έναντιον των δυστυχισμένων κυνηγών από πίσω, εκεί που περιδιαβάσουν ανύποπτοι στη ζούγκλα, τους σκοτώνει μ' ένα χτύπημα του ποδαριού της και τους μεταφέρει στη φωλιά της, για νά ταΐση τα παιδιά της.

Όλα αυτά είναι ανακρίβειες. Όσο άγρια και αιμοθόρος κι' αν είναι μία τίγρις, σπάνια θα έπιθεθί έναντιον ενός ανθρώπου. Όπως όλα τα θηρία της ζούγκλας έτσι και η τίγρις θρίσκει την μυρουδιά του ανθρώπου αποκρουστική και όποτε τυχόν ή μυρουδιά αυτή χτυπήση τα ρουθούνια της δίχως νά χασομερήση διόλου, σπεύδει ν' απομακρυνθί όσο το δυνατόν περισσότερο. Κάποτε στο θόρειο Περάκ θρέθηκα κυριολεκτικώς μύτη με μύτη με μία θηλυκή τίγρι και τα δυο κουτάδια της. Η τίγρις και τα μικρά της με κύτταξαν ρουθουνίζοντας καχύποπτα κ' ύστερα εξαφανίστηκαν μέσα στη ζούγκλα. Και όμως ή άψευδής στατιστική, που μιλάει ζωντανώτερα κι' από την πιο συγκλονιστική κυνηγετική αφήγησι, λέει ότι στις Βρετανικές Ίνδίες μόνο, σ' ένα χρόνο μέρη περισσότεροι από χίλιοι πεντακόσιοι άνθρωποι σκοτώνονται από τίγρεις και ό μέσος έτήσιος όρος είναι άνωτερος και όχι κατώτερος από το ποσόν αυτό.

Πώς συμβιβάζεται λοιπόν αυτό το άσυμβίβαστο; Από το ένα μέρος ή τίγρις νά απέχθεται τη μυρουδιά του ανθρώπου και μόλις τον θλέπει νά τ' αλάξη στα πόδια και από το άλλο νά σημειώνη εκατόμβες δολοκλήρες κάθε χρόνο!

Απλούστατα γιατί ανάμεικτα στις φυσιολογικές τίγρεις υπάρχουν και ή «ε κ φ υ λ ε ς», ή ανθρωποφάγες, που ή μυρουδιά του ανθρώπινου αιματος αντί νά τις διώκη απέναντίας τις τραβάει και για τις όποιες ό άνθρωπος είναι ό καλλίτερος μεζές.

Πραγματικά, τό νά φάη μιά τίγρις ανθρώπινο κρέας είναι έκφυλισμός. Φυσικά εάν προκληθί από ένα κυνηγό και παλαίψη μαζί του δεν θα καθίση νά την σκοτώσουν, αλλά θα άμυνθί γενναία και θα τόν σκοτώση αυτή. Το σώμα του όμως θα τό αφήση άπειραχτο κι' ούτε θα έπιχειρήση καθόλου νά τό φάη. Σε σπάνιες περιπτώσεις μιά τίγρις που θά τύχη νά πα' αίψη σώμα με σώμα μ' έναν άνθρωπο και που για νά τόν σκοτώση, θά τόν σχίση με τά δόντια της θρίσκει την γεύσι του ανθρώπινου κρέατος νόστιμη και καταβρογχίζει τό εύχια της. Άρκει μόνο όμως μιά φορά νά γίνη αυτό τό πράγμα για νά αποκτήση ή τίγρις γούστο για τό ανθρώπινο κρέας και νά γίνη ανθρωποφάγος έκ συστήματος. Καμιά φορά μερικές τίγρεις γίνονται ανθρωποφάγοι στα γεράματά τους. Μιά τίγρις που άρχίζει νά γεννάη άντιμετωπίζει δύσκολα τό πρόβλημα της τροφής. Τα δόντια της έχουν άρχισί νά πέφτουν και τό σώμα της είναι γεμάτο πληγές από τις τόσες μάχες που έχει άναγκασθί νά δώση είτε γ'ά νά εξασφαλίση την τροφή της, είτε για νά υπερασπισθί την ζωή της. Δεν έχει πειά ούτε την δύναμι, ούτε την εύλυγισία που χρειάζονται για νά εξασφαλίση την τροφή της κυνηγώντας τά άλλα άγρια ζώα μέσα στη ζούγκλα. Πρέπει όμως νά γεμίση τό στομάχι της για νά ζήση. Και στην περίπτωση αυτήν τρώει ό,τι της πέσει στα νύχια της, ακόμη

και ανθρώπους.

Μιά τίγρις που μέσα της έχει ξυπνήσει τό πάθος για τό ανθρώπινο κρέας μπορεί νά θυή την νύχτα από τη ζούγκλα, πράγμα που δεν τό κάνει ποτέ, κανένα άλλο ζώον, και νά κατεβή σ' ένα χωριό, ν' άρπάξη ένα ίθαγενή ή έξω ή κι' από μέσα ακόμη από την καλύβα του και νά τόν σύρη στη ζούγκλα για νά τόν καταβρογχίση. Η παρούσα μιάς ανθρωποφάγου τίγρεως σέ μιά περιοχή ποκαλεί άπερίγραπτη ταραχή και σωστό πανικό σ' όλα τά γύρω χωριά. Οι ίθαγενείς ζούν σ' έναν άένανο τρόμο, δεν δουλεύουν, δεν κοιμούνται και δεν μιλούν για τίποτε άλλο παρά για την τίγρι. Συχνά οργανώνονται ολόκληρες έκστρατείες για νά άνακαλυφθί και νά σκοτώη αυτή ή τίγρις και όπως έκ των πραγμάτων άποδεικνύεται πάντοτε, δεν πρόκειται για τίγρι φυσιολογική, αλλά για ένα θηρίο που έξελίχθη σέ ανθρωποφάγο από τις περιστάσεις. Έδώ ταιριάζει ν' αναφέρω ένα σχετικό περιστατικό που έπαιξε κατά τό κυνήγι που άργάνωσε ό Σουλτάνος του Περάκ για νά σκοτώσουν μιά ανθρωποφάγου τίγρι. Η τίγρις αυτή ήταν από τις χειρότερες που είχαν παρουσιασθί ποτέ, και είχε τρομοκρατήσει ολόκληρο τό χωριό. Ύστερα από καπιαστικό κυνήγι, ή τίγρις άνακαλύφθηκε και άπομάνθηκε. Οι στρατιώτες την περικύκλωσαν σέ μία γωνία της ζούγκλας και εκεί κατάφεραν νά την σκοτώσουν. Τέσσερες στρατιώτες την έπυροβόλησαν και τό αιμοθόρο θηρίο έπεσε νεκρό.

Ο Σουλτάνος της Τζοχόρης, ένας από τους έπιτηδειότερους κυνηγούς του κόσμου με μιά ανθρωποφάγου τίγρι που τή σκότωσε μόνος του.

Ό "Άγγλος άργινός της αποστολής αυτής έτρεξε κοντά του και τό έξήτησε με προσοχή. Ήταν ένα ζώο θαυμάσιο, πελώριο, σ'α καλλίτερα του χρόνι και απ' ό,τι φανόταν σέ λαμπρή ύγιεινή κατάσταση.

— Όρίστε, έπτε ό "Άγγλος δείχνοντας τό σκοτωμένο θηρίο. Δεν θά μου πήτε θέδαια τώρα ότι ή τίγρις αυτή ήταν άρρωστη ή άνάτηρη. Δείξτε μου κάτι που νά πιστοποιήθι ότι τό τέρας αυτό άναγκάστηκε νά τρώη ανθρώπους από μιά άπομάνη αήποτε άφορμή.

Έξαφνα ένας από τους Μαλάιους στοσιατίτες που έξήταζαν κι' αυτό με προσοχή τή σκοτωμένη τίγρι, έβγαλε μιά φωνή: — Κούταξε, Τουάν, κούταξε! Και σηκώνοντας ένα από τα πόδια της τίγρεως που έδειξε μιά φοβερή ούλη στο πέλμα που έδειχνε πως άλλοτε θά ήταν σχισμένο πέσα-πέσα και πολλή θαθεία. Έτσι ή τίγρις για νά εξασφαλίση την συντήρησί της θά έτρωγε θατράχους, χελώνες ή άλλα έρπετά που άφαιλως δεν θά χόρταιναν την πείνα της. Κάποια μέρα λοιπόν κάποιος ίθαγενής θά θρέθηκε σ'όν δρόμο της ή θά έτυχε νά περάση από κοντά της. Το θηρίο εξαγριμένο από τη μακρυά νηστεία θ' άποφάσιζε νά τό έπιθεθί. Έτσι έγινε ανθρωποφάγος κι' εξακολούθησε νά σκοτώνη ανθρώπους και όταν ακόμη θεραπευθήκε.

Ένας από τους έπιτηδειότερους κυνηγούς τίγρεων σ' ό λóκληρη την Άσία είναι ό Σουλτάνος της Τζοχόρης. Τό ό,τι έζησε όλα τά νεανικά του χρόνια στην Άγγλία και εκπαιδεύθηκε σέ άγγλικό σχολείο, δεν τόν έμποδίσενά νά γνωρίζη τη ζούγκλα σαν τό ίδιο του τό σπίτι.

Κάθε φορά που θά φανερωθί μιά ανθρωποφάγου τίγρις στο σουλτανάτο του διοργανώνει μόνος του την έκστρατεία έναντιον της, μπαίνει επί κεφαλής και νά μνη την σκορπίζοντας που νά μνη την άνακαλύψη και νά μνη την σκοτώση. Αυτή δέ την εύχαρίστησι, παρ' όλους τους κινδύνους που παρουσιάζει, την κρατεί για τόν έαυτό του και τις τίγρεις όλες τις σκοτώνει με τά ίδια του τά χείρα χροιά άλλη βοήθεια.

ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΑΟΡΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τά παράξενα σαπούνια του κατασκόπου Στόλτς. Η έκπληκτική μνήμη του Γκουστάφ Ούλσεν. Μιά πρωτότυπη ιστορία της έκστρατείας του Ναπολέοντος. Τό πιο δύσκολο κρυπτογραφικό αλφάβητο.

ΚΑΤΑ την διάρκειαν ενός πολέμου, ή αύστηρά λογοκρισία των έπιστολών και των τηλεγραφημάτων είνε τό μεγαλύτερο έμπόδιο στη δράσι ενός κατασκόπου. Πώς θά μπορούή νά διαβιθάση στο έξωτερικό τά στρατιωτικά ή πολιτικά μυστικά που κατάρθωσε νά μάθη; Πώς θά πετύχη νά συνηνοθί με τό κέντρον της κατασκοπείας που τόν χρησιμοποιεί και με τους διάφορους μυστηριώδεις συναδέλφους του;

Οι κατασκόποι στην περίπτωση αυτή χρησιμοποιούν πολλά περίεργα και άπόκρυφα μέσα. Ίδου δέ μερικά από τά πιο χαρακτηριστικά που χρησιμοποιήθηκαν κατά τόν ευρωπαϊκό πόλεμο και που χρησιμοποιούνται ακόμη από τους κατασκόπους.

Τό απλούστερο μέσον είνε ή χρησιμοποίησις της συμπαθητικής μελάνης. Ένα κείμενο, γραμμένο με μιά τέτοια χημική μελάνη, ως γνωστόν, είνε άόρατο. Για νά διαβασθί πρέπει νά υποβληθί σέ μιά χημική αντίδρασι.

Περί τά τέλη του 1916, στο Παρίσι, συνελήφθη ένα ύποπτο ύποκείμενο που καθόταν σ' ένα μεγάλο άριστοκρατικό ξενοδοχείο. Η άστυνομία, άνάμεσα στα διάφορα πράγματα της τουαλέτας του, άνακάλυψε μερικά σαπούνια με σιδηροκυανούχο κάλι και μιά μπουτίλια κολώνια με δεικτό μόλυβδο. Τόσο με την παράξενη αυτή κολώνια, όσο και με την διάλυσι των χημικών σαπουνιών, ό μυστηριώδης αυτός άνθρωπος, που δεν ήταν άλλος παρά ό Γερμανός κατασκόπος Χάινριχ Στόλτς, έγραφε «άόρατα» γράμματα γεμάτα πολύτιμες πληροφορίες που περνούσαν χωρίς καμμία δυσκολία από τόν έλεγχο της λογοκρισίας.

Η άνακάλυψις αυτή των συμπαθητικών μελάνων του, όπως ήταν έπόμενο, τόν ώδήγησε μπροστά στο έκτελεστικό απόσπασμα.

Έξαιρετικά δύσκολος τρόπος για την μεταβίβασι μυστικών είνε ό άκόλουθος: Τόν Αύγουστο του 1915, τό «Ναχρίχτεν Μπυρώ» (ή υπηρεσία πληροφοριών) του Βερολίνου, ύποψιάστηκε ότι κάποιος Σουλτάνος που τόν έλεγαν Γκουστάφ Ούλσεν και που παρουσιαζόταν ως έμπορος κι' έκανε συχνά διάφορα ταξίδια στην Δανία και στην Όλανδία με γερμανικό διαβατήριό, ήταν κατασκόπος. Οι άστυνομικοί φυσικά είχαν ψάξει πολλές φορές τις θαλίτσες του και τά χαρτιά του, μά δεν είχαν βρή ποτέ κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο. Ώστόσο όλες ή κινήσεις του Γκουστάφ Ούλσεν ήταν ύποπτες. Τό «Ναχρίχτεν Μπυρώ» τότε πήρε την άπόφασιν νά άναθέσθι την παρακολούθησί του σέ μιά άμορφη κατάσκοπο— κάποιον Ρός 33— ή όποία δεν άργησε νά κερδίση την έμπιστοσύνη του Σουλτάνου έμπόρου και νά γίνη τρυφερή φίλη του.

Η Ρός 33 παρουσιάσθηκε σ' αυτόν ως ήθοποιός χωρίς δουλιά έξ αίτίας της κρίσεως από τόν πόλεμο και τόν παρακαλούσε νά φροντίση νά της βρή καμμία δουλειά στη Δανία. Για νά διατηρή δέ τη «φόρμα» της διασκεδάζε κάθε ήμερα απαγγέλλοντας μεγάλα μέρη από διάφορα θεατρικά έργα.

Μιά μέρα λοιπόν, ό Γκουστάφ Ούλσεν, για νά άποσπάση τόν θαυμασμό της φίλης του, διάβασε μπροστά της, μιά φορά μόνο, ένα ρόλο και κατόπιν, με την μεγαλύτερη εύκολία του κόσμου τόν επανέλαβε δίχως νά κάνει τό παραμικρό λάθος. Η Ρός 33, που ήταν έξαιρετικά έξυπνη γυναίκα, κατάλαβε άμέσως τό μυστικό του κι' έσπευσε νά άνακοινώση την άνακάλυψί της στο «Ναχρίχτεν Μπυρώ». Ύστερ' από λίγο, ό Γκουστάφ Ούλσεν συνελήφθη και ώδη-

γήθηκε στο στρατοδικείο.

Τά ξέρουμε όλα! τού δήλωσε ό Πρόεδρος. Είσατε προικισμένος με μιά έξαιρετική μνήμη. Μαθαίνετε απ' έξω τις διάφορες πληροφορίες που συγκεντρώνετε στο Βερολίνο και κατόπιν πηγαίνεται στη Δανία και στην Όλλανδία και τις διαβιθάετε στους Άγγλους. Είσατε κατάσκοπος!

Ο Γκουστάφ Ούλσεν, μπροστά σ' αυτήν την άποκάλυψιν που δεν την περίμενε ποτέ του, τά έχασε και ώμολόγησε ότι δεν χρησιμοποιούσε έπιστολές κι' όταν ακόμη έπρόκειτο για ολόκληρες σειρές αριθμών ή μεγάλους καταλόγους ονομάτων. Είχε πάντα άπόλυτη έμπιστοσύνη στην έκπληκτική μνήμη του.

Πρωτότυπος επίσης ήταν κι' ό τρόπος που χρησιμοποιούσε ένας Γερμανός συνταγματάρχης του «Ναχρίχτεν Μπυρώ» που είχε πάει στη Ρωσία ως κατάσκοπος. Ο Φρίτς φόν Μάρμπαχ (αυτό ήταν τό όνομά του) έγκατεστάθη στη Μόσχα και από εκεί έκανε συχνά ταξίδια στις διάφορες πόλεις της Ρωσίας κι' έρχόταν σ' έπαφή με τους άλλους Γερμανούς κατασκόπους, συγκεντρώνοντας ένα πλήθος πολυτίμων πληροφοριών για τις κινήσεις των ρωσικών στρατευμάτων, για τις δυνάμεις τους, για την κατάσταση των διαφόρων φρουριών, για τις σημαντικές στρατηγικές θέσεις κλπ. Μά πως θά μπορούσε νά έχη στα χείρια του αυτές τις πολύτιμες σημειώσεις, δίχως νά κινδυνεύη νά προδοθί; Απλούστατα, ό Φρίτς φόν Μάρμπαχ έλεγε ότι θρισκόταν στη Ρωσία για νά γράψη ένα δγκώδες έργο στρατιωτικής κριτικής με θέμα την «Έκστρατεία του Ναπολέοντος στη Ρωσία κατά τό 1812».

Μ' αυτό τόν τρόπο μπορούσε νά κυκλοφορή παντού και νά κρατάει ένα σωρό σημειώσεις. Αν γινόταν έρευνα στα χειρόγραφα του, οι άστυνομικοί θά εύρισκαν μιά γάλα κέφαλα σ'α του βιβλίου του με τους έξης τίτλους: «Τό θέατρο της έκστρατείας στη Ρωσία», «Σφάλματα του σχεδίου του Ναπολέοντος», «ό Ναπολέων στη Μόσχα» κλπ.

Έπρεπε δέ νά προσέχη κανείς πάρα πολύ για νά άνακαλύψι ότι σέ μερικά σημεία των χειρογράφων δεν γινόταν πειά λόγος για τά γεγονότα του 1812, αλλά για διάφορα στρατιωτικά μυστικά της ημέρας! Ο Φρίτς φόν Μάρμπαχ άνεκαλύφθη τυχαίως από ένα λεπτολόγο τελεωεισκό υπάλληλο ενός συνοριακού σταθμού, ό όποιος άγαπούσε με πάθος την ιστορία του Ναπολέοντος και που έπαιε με τά μούτρα στο διάβασμα των χειρογράφων του Γερμανού κατασκόπου, όταν είδε ότι είχαν ως θέμα την έκστρατεία της Ρωσίας. Έτσι ό κατασκόπος άποκαλύφθηκε και συνελήφθη.

Τέλος, από όλα τά κρυπτογραφικά αλφάβητα που χρησιμοποιήθηκαν μέχρι σήμερα τό πιο άπλό, αλλά και τό πιο δύσκολο είνε τό «άόρατο με τις γραμμές» που χρησιμοποιούσαν κατά τόν ευρωπαϊκό πόλεμο δυο μυστικοί πράκτορες του Ίντελλίτζενς Σέρβις.

Τό αλφάβητο αυτό, όπως είπαμε, είνε απλούστατο. Γράφεται σ' ένα στενωπαρό χαρτάκι τά γράμματα τού αλφάβητου, όχι με την κανονική τους σειρά, αλλά μπερδεμένα. Τό Α, παραδειγματος χάριν τό θέσετε ύστερ' από τό Κ και τό Χ πριν από τό Ε και ούτω κας, έξης. Κατόπιν για νά γράψετε κρυπτογραφικώς μιά φράσι δεν κάνετε τίποτε άλλο παρά νά τραβάτε όριζοντίως γραμμές, από την άρχή τού

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Σ Δ Ω Μ Λ Π Ο Σ Γ Ψ Α Η Υ Κ Χ Θ Ν Ξ Ρ Φ Ε Β Τ

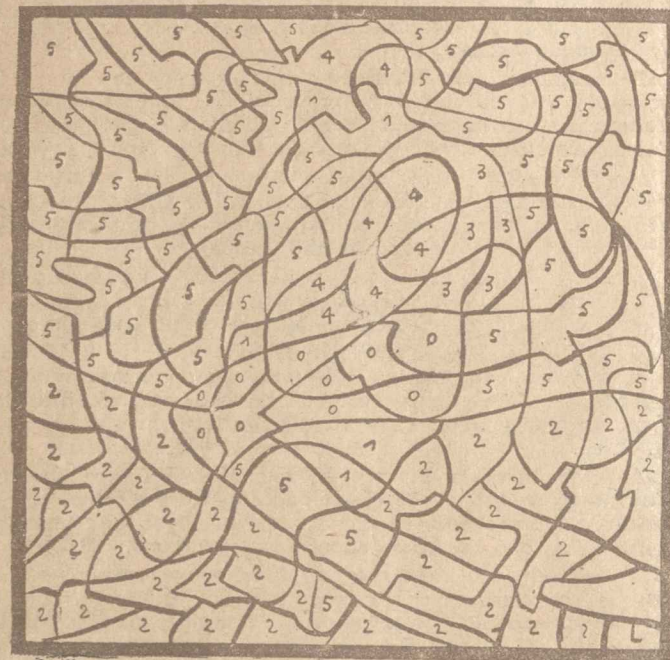
Τό κρυπτογραφικό αλφάβητο με τις γραμμές. Η γραμμές στην εικόνα μάς δείχνουν την λέξι «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΔΑ ΠΟΥ... ΘΥΠΩΤΙΣΤΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις μπογιές σας και χρωματίστε τα μεταξύ των γραμμών αριθμημένα διαστήματα ως εξής:

0 άσπρο, 1 σκούρο ανοιχτό, 2 σκούρο βαθύ, 3 κόκκινο ζωρό, 4 μπλε-σιέλ και 5 μαύρο.
Έτσι, χωρίς κόπο και δυσκολία, θα σχηματίσετε μια ωραία πολύχρωμη εικόνα, σχετική με τις ιπποδρομίες.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Συνεχίζουμε και σήμερα την καινούργια πνευματική ασκήσι, τους φιλολογικούς αναγραμματισμούς» που τόσο είναι της μόδας, τελευταία στην Ευρώπη.

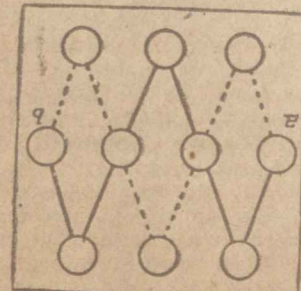
Παρακάτω δημοσιεύουμε τρεις φράσεις, ή όποιες άλλα αναγραμματισθούν δίνουν τα δνόματα τριών Έλλήνων λογοτεχνών, δυο νεκρών και ενός ζώντος. Ο ένας από τους νεκρούς είναι παγκοσμίου φήμης. Ίδου:

Σ' ΑΡΜΟΖΑΝΕ

ΚΡΕΑΣ, ΒΑΣΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΝ

ΕΜΠΡΟΣ, ΛΥΣΣΑΙ

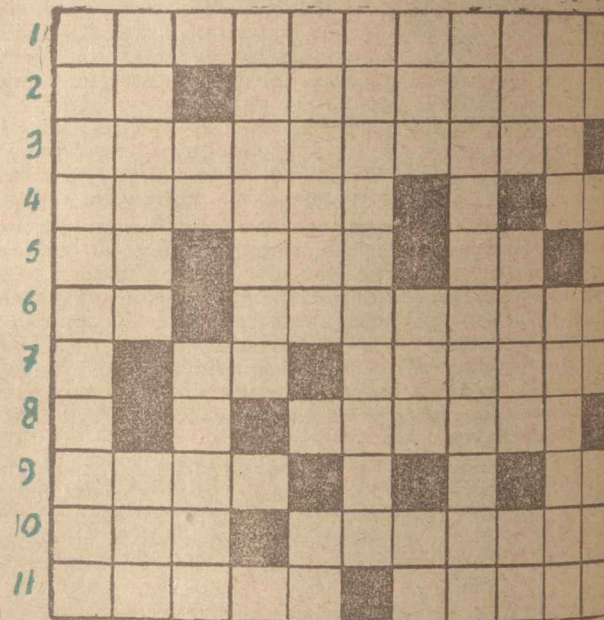
ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Τοποθετήστε τους 10 αριθμούς από το 9 ως το 9 μέσα στους κύκλους του πλαγινοῦ σχεδίου, ούτως ώστε αθροίζοντας τους αριθμούς που συνδέουν οι μαύρες γραμμές από το α ως το β και τους αριθμούς που συνδέουν οι στιγματισμένες γραμμές απ' το α ως το β πάλι, να έρθει το ίδιο άθροισμα.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Προϊστορικόν τέρας. 2) Γαλλικόν γράμμα. Δεν είναι σίγουρα. 3) Η συμμετέχουσα σε μία μάχη κατά θάλασσαν. 4) Τέτοια ζώα είναι οι άνθρωποι. Άνθη. 5) Αιγυπτιακή θεότης. Κητικόν. Άρθρον (πληθ). 6) Το προηγούμενον άρθρο. Αι δοξάζουσαι τὸν Θεόν. 7) Υποθετικὸς σύνδεσμος (άρχ.). Ἡ Ἱσαρική ἀτυμία. 8) Τὰ σμαλτωμένα (ξενικόν, ἀλλὰ συνηθέστατο). 9) Ρῆμα σχετικόν μ' ἕνα αἶσθημα. Νότα. 10) Γάλλος μυθιστοριογράφος. Περιφνημο τεῖχος. 11) Κάτοικος Εὐρωπαϊκῆς χώρας. Ἀστεϊότης που έχει συχνά κακές συνέπειες.
- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Εἶδος ὑλοτόμου. 2) Εὐλογημένοι καρποὶ τῆς γῆς. Σύνδεσμος. 3) Πρόθεσις με ἀπόστροφον. Ἀγγλική περίεφρασι ἡ ῥαστής τῆς Βασιλείας τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ τῆς Μεγάλης. 4) Ἀπολαυθάνω, διαχειρίζομαι. 5) Ὅσοι ἀκολουθοῦν ἕνα κόμμα. Ἡ πρόθεσις σὺν χωρίς ἕνα γράμμα τῆς. 6) Ἀηδιάζω. 7) Ὁργανισμὸς ἀπαραίτητος στὰ... Σταυρόλεξα. Μέτρον ὅραρος. Ἰὰ ἀρχικὰ ἐνὸς προσστίου τῶν Ἀθηνῶν. 8) Διοικητικὰ ἀρχαί, ἐρχόμεναι ἀμέσως κατόπιν μετὰ τὰ ὑπουργεῖα. 9) Ἀφρικανικὸς τίτλος εὐγενείας. Ὅμοιος. Δύο γραμματὰ ἀπ' τῆ λέξι «κυρία». 10) Ἐδὼ μπαίνουν... ὅλες. Στοιχεῖον τῆς φύσεως. 11) Κητικόν, Πληγίς, Πρόθεσις.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1) ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΘ, 2) ΑΛΟΗ-ΓΡΩΝΟΙΑ, 3) ΣΒΥΝΩ-ΙΔΙΩΜΑ, 4) ΤΑΔΕ-ΑΠΙΑ, 5) ΑΝΑΙΤΙΟΝ-ΩΤΑ, 6) ΦΙΝΟΙ-ΥΑΙΝΑΙ, 7) ΦΑΙΣΤΟΣ-ΑΙ, 8) ΠΙ-ΟΠΟΤΕ, 9) ΡΕ-ΕΚΚΕΝΩΣΙΣ, 10) ΙΜΑ-ΛΑ-ΙΑ-ΜΙ, 11) ΣΙΑ-ΑΡΣΑΚΗΣ.

Καθετίως: 1) ΡΑΣ ΤΑΦΑΡΙ, 2) ΑΛΒΑΝΙΑ-ΕΜΣ, 3) ΜΟΥΔΑΝΙΑ-ΑΙ, 4) ΠΗΝΕΙΟΣ-ΕΛΑ, 5) ΤΙΤΙΚΑ, 6) ΝΠ-ΑΙ-ΟΙΚΙΑ, 7) ΤΡΙΠΟΥΣ-ΕΛΑ, 8) ΡΟΔΙΝΑ-ΟΝ, 9) ΑΝΙΑ-ΙΑΠΩΝΙΑ, 10) ΝΟΩ-ΩΝΙΟΣ, 11) ΑΙΜΑΤΑ-ΤΙΜΗ, 12) ΘΑΑ-ΑΙΡΕΣΙΣ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

— Μόλις είδα τα μαύρα ρούχα της γυναίκας που μου άνοιξε — εξακολούθησε ο Σέργιος Λιάρφω — ένα κακό προαίσθημα με κυρίευσε.

— Είσαι η γυναίκα του Ρατόφσκυ; τη ρώτησα.

— Ναι!... μου απάντησε θλιμμένα. Ἡ καλύτερα ἡ-μουν, γιατί ο άντρας μου δεν ζή πια.

— Πέθανε ο Ρατόφσκυ; φώναξα χλωμαίζοντας.

— Άλλοίμονο, ναι!... Μόλις απολύθηκε από τον στρατό εδώ και τρεις μήνες, και ξαναγύρισε στο σπίτι του, ή γρίπη έκανε θραύσι εδώ πέρα και σκότωσε ένα σωρό κόσμο. Τὸν ἄρπαξε κι' αυτόν, και καθώς τὸν ὤρθηκε ἀδύνατο ἀπὸ τὶς κακουχίες τοῦ πολέμου, τὸν ξεπάστρεψε μέσα σε μία θδομάδα...

— Τὸν δυστυχισμένο! ψιθύρισα με συμπόνια. Μὰ πές μου τώρα, καλή μου γυναίκα, ο Ρατόφσκυ, γυρίζοντας απ' το μέτωπο, είχε φέρει μαζί του ένα κοριτσάκι...

— Ὁ! ναι, μία ὡμορφη μικρούλα Ρωσίδα, πὺ ἔμοια-ζε με ἄγγελο.

— Καὶ πὺ θρίσκειται τώρα αὐτὸ τὸ κορίτσι;

— Ἀκούστε, κύριέ μου... Ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας μου τὸ είχε ἀγαπήσει τόσο, ὥστε είχε ἀποφασίσει νὰ τὸ κρα-τήσῃ ἐδὼ και νὰ τὸ υιοθετήσῃ ἀργότερα, ἀν σὸ μετὰξὺ δὲν παρουσιαζόταν κανεὶς νὰ τὸ ζητήσῃ. Συμφώνησα κι' ἐγὼ μαζί του, γιατί ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή συμπάθησα τὸ κοριτσάκι... Μὰ ἡ τύχη θέλησε νὰ γίνουν διαφορετικὰ τὰ πράγματα... Ὁ ἄντρας μου πέθανε και μ' ἄφησε χωρίς πενιάρια... Πὺς νὰ μεγαλώσω ἕνα κορίτσι τὴ στιγμή πὺ δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω ἐγὼ ἡ ἴδια;...

— Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, και ζήτησα συμβουλὴ ἀπ' τὸν ἡμέτερο τοῦ χωριοῦ. Τότε ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ὅτι στὴ Βου-δαπέστη εἶχαν κάνει ἕνα ὄρφανοτροφεῖο τῶν Ρωσῶν προ-σφύγων και με συμβούλευσε νὰ τὸ πάω ἐκεῖ.

— Ἀκολούθησα τὴ συμβουλὴ του και πήγα τὴ μικρούλα σὸ ὄρφανοτροφεῖο...

— Τὴν δέχθηκαν ἀμέσως κι' ἐπειδὴ εἶδαν πὺς τὴν ἀγα-πούσα, μοῦ εἶπαν ὅτι κάθε φορὰ πὺ θὰ πήγαινα στὴ Βου-δαπέστη, θὰ μπορούσα νὰ τὴ βλέπω...

— Ξαναγύρισα σὸ χωριὸ και ἐπειδὴ μετὰ ἕνα μῆνα, ἐξα-ναπήγα στὴ Βουδαπέστη γιὰ νὰ φροντίσω νὰ μοῦ θγα-λουν μὴ μικρὴ σύνταξι γιὰ τὸν ἄντρα μου, πήγα και σὸ ὄρφανοτροφεῖο γιὰ νὰ δῶ τὴ μικρούλα.

— Μὰ μόλις τὴ ζήτησα, μοῦ εἶπαν πὺς δὲν τὴν εἶχαν πειὰ ἐκεῖ κι' ὅτι τὴν είχε πάρει γιὰ νὰ τὴν υιοθετήσῃ μὴ πρι-γκήπισσα πὺ ἔμενε σ' ἕνα παλάτι σὲ μὴ ἐξοχὴ τῆς Βου-δαπέστης.

— Ὁ Λιάρφω διέκοψε μὴ στιγμή τὴν διήγησί κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Ἀκούγοντας τὴ χωρική νὰ μοῦ λὲι αὐτὰ τὰ λόγια, χάριχα πολὺ. Δὲν φαντάσθηκα, ὥστόσο ὅτι ἡ τύχη είχε δελεῖσθ, ἔπειτα ἀπὸ τόσες δυστυχίες, τόσο καλὸβὺλη στὴ μικρούλα, ὥστε νὰ τὴν υιοθετήσετε σεις, ἐξοχωτάτη πρι-γκήπισσα Μάρεμπεργκ, μὰ εὐχαριστήθηκα με τὴ σκέψι, ὅτι εἶχε πέσει σὲ καλὰ χέρια.

— Καὶ πὺς λέγεται ἡ πριγκήπισσα αὐτή; ρώτησα τὴ χωρική.

— Πριγκήπισσα Μάρεμπεργκ! Ἔτσι μοῦ εἶπαν σὸ νο-σοκομείο.

— Ἀκούγοντας τ' ὄνομα αὐτὸ, ἔβγαλα μὴ κραυγὴ χα-ράς.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξα. Πόσο θαυμάστὰ εἶναι τὰ ἔργα του! Ἔστειλε τὴ μικρὴ μου κυρία ἐκεῖ πὺ θὰ τὴν πήγαινα κι' ἐγὼ.

— Καταχαρούμενος, ἔδωσα ὅσα χρήματα εἶχα στὴ χωρι-

κή κι' ἔφυγα γιὰ τὴ Βουδαπέστη με τὸν σκοπὸ νάρθῶ ἀπὸ κεῖ κατ' εὐθείαν ἐδῶ...

— Μὰ μόλις ἔφθασα στὴ Βουδαπέστη, ὤρθηκα τὰς εἰσόδους τῆς πόλεως νὰ φρουροῦνται αὐστηρά. Προχώρησα ὥστόσο θάρρετά, γιὰ νὰ μπῶ μέσα, με τὴν ἰδέα πὺς ὅτι δῆποτε κι' ἂν συνέβαινε, δὲν εἶχα νὰ φοβηθῶ τίποτε...

— Μὰ μόλις ἔδειξα τὸ διαβατήριό μου στοὺς φρουροὺς, ἀμέσως με συνέλαθαν.

— Ἄ! μοῦ εἶπαν, Εἰσαι κι' ἐσὺ ἀπ' αὐτοὺς πὺς ἐχ-θρεύονται τὸν κομμουνισμὸ καὶ τῶσκαες ἀπὸ τὴ Ρωσία. Ἔννοια σου και θὰ σὲ στείλουμε πίσω στὴν πατρίδα σου, ὅπου θὰ καλοπεράσεις...

— Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινα τίποτε. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ μάθω ὅτι ὁ κομμουνιστὴς Μπέλα Κουν εἶχε καταλύσει τὶς ἀρχές και εἶχε καταλάβει τὴν ἐξουσία.

— Γιὰ νὰ μὴ σὰς κουράζω, δὲν θὰ μακρολογῶ στὶς τρομερές περιπέτειες πὺς ἄρχισαν γιὰ μένα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Οἱ Ὀύγγροι κομμουνιστὰ με ξανάστειλαν πάλι στὴ Ρωσία κι' ἀπὸ κεῖ με ξανάστειλαν στὴ Σιβηρία.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ δραπετεύσω κι' ἔ-μεινα σ' αὐτὴν τὴν κόλασι τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων δεκα-εφτὰ ὁλόκληρα χρόνια.

— Πὺς ἀνθεξα στὶς κακουχίες και τὶς στερήσεις εἶναι θαῦ-μα ἂν ἔζησα αὐτὸ ὀφείλεται σὸ ὅτι με συγκρατοῦσε στὴ ζωὴ ἡ θέλησί μου... Ναι, ἔπρεπε νὰ ζήσω γιὰ νὰ μπορέ-σω νάρθῶ, πριγκήπισσά μου, ἐδῶ και νὰ σὰς ἀποκαλύψω ὅτι ἡ μικρούλα πὺ εἶχατε υιοθετήσῃ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κόρη τῆς ἀδελφῆς σας, πράγμα πὺ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ τὸ μάθετε...

— Πρὸ ἔξῃ μὴνῶν τέλος, ἐπωφελήθηκα μὴς στάσεως πὺ ἐγίνε στὴν περιφέρεια, ὅπου ἤμουν ἐξοριστὸς γιὰ νὰ δρα-πετεύσω. Διέσχισα τὶς ἀπέραντες σιητρικὲς στέπες και κατάρθωσα τέλος νὰ μπῶ μέσα στὴν Κίνα. Στὴ Σαγκάη, ζήτησα προστασία ἀπὸ τοὺς Ρωσσοὺς ἐξοριστοὺς, πὺ θρί-σκονταν ἐκεῖ.

— Αὐτοὶ ἔκαναν ἔρανο μετὰξὺ τους και μοῦ ἐξασφάλισαν ἕνα χρηματικὸ ποσὸ χάρις σὸ ὁποῖο μπόρεσα και ξανα-γύρισα στὴν Εὐρώπη...

— Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἤρθα πάλι στὴ Βουδα-πέστη. Μὰ φαίνεται πὺς εἶμαι πολὺ ἀμαρτωλός, γιατί, παρ' ὅλα, ὅσα ὑπέφερα, τὰ μαρτύριά μου δὲν εἶχαν τε-λειώσει ἀκόμα.

— Τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀφίεώς μου στὴ Βουδαπέστη, κίνη-σα νάρθῶ ἐδῶ πεζῶ, γιατί τὰ χρήματά μου εἶχαν ἐξαν-τληθῇ. Μὰ ὅταν ἔκανα τὰ τρία τέταρτα τοῦ δρόμου, μὴ τρομερὴ θύελλα ξέσπασε ἀπρόοπτα.

— Μὴ θλέποντας πούθενά γύρω μου στέγη, γιὰ νὰ ζητή-σω ἄσυλο, ἐξακολούθησα νὰ προχωρῶ. Ἦμουν ὅμως ἐξα-σθενημένος ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες τῶν χρόνων και σὲ κά-ποια στιγμή, ἀσθενήθηκα τὶς δυνάμεις μου νὰ μ' ἐγκατα-λείπουν...

— Τοῦ κόκου προσπάθησα ν' ἀντιστάθ, συγκεντρώνοντας ὅλη μου τὴ θέλησι... Σὲ κάποια στιγμή σωρῆσθηκα κάτω, καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

— Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτή και πέρα, δὲν θυμοῦμαι πια τί συνέβη.

— Ὁ ἐξοχωτάτης — και ὁ Λιάρφω λέγοντας τὰ λόγια αὐ-τὰ — ἔδειξε τὸν πριγκήπα Στέφανο — μοῦ εἶπε σήμερα ὅτι με ὤρθη ὁ ἴδιος στὸν δρόμο, με περισυνέλεξε και με πήγε στὸν παλῆο πύργο τῶν Μάρεμπεργκ, ὅπου μ' ἐπι-στεύθηκε στοὺς φύλακές του, δίνοντας ἐντολὴ νὰ με περι-ποιηθοῦν...

— Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε... Στὸν πύργο ἀποπειράθηκαν νὰ με δολοφονήσουν και τὰ γυτήματα πὺ δέχθηκα ἀπὸ τὸν δολοφόνό μου, μ' ἔκαναν νὰ χάσω τὴ μνήμη μου, τὴν

όποια ανέκτησα μόλις πρό δέκα ημερών...

«Εκείνο όμως που δεν ξέρετε είναι τ' όνομα του δολοφόνου μου. Ήταν ο Τσέρκυ... Τον είδα και τον άγνωστησα την ώρα που με χτυπούσε... Και συνένοχός του άσφαλώς ήταν ο Σερζίν».

Ο Σέργιος Λιάρφω έσώπασε. Είχε τελειώσει πειά την διήγησή των περιπετειών της ζωής του.

Όλοι κύτταζαν με συμπάθεια αυτόν τον μάρτυρα της άφροσύνας και του καθήκοντος και όλοι του έσφιξαν μ' ευγνωμοσύνη το χέρι.

Η Όλγα μάλιστα παρ' όλη την αντίστασή του, το πήρε και το έφερε στα χείλη της, λέγοντάς του:

— Σου χρωστάω τη ζωή μου, Σέργιε! «Ό,τι κι' αν κάνω για σένα θα είναι λίγο...

Τότε ο Μέγας Δούξ Βλαδίμηρος, διερμηνεύοντας την γνώμη όλων, του είπε:

— Από σήμερα, Λιάρφω, σε θεωρούμε μέλος της οικογενείας μας. Τα θάσνά σου τελείωσαν πειά, όπως τελείωσαν και τα δικά μου. Ο Θεός μας λυπήθηκε πειά και μας έπιφύλαξε ένα γαλήνιο κι' ευτυχισμένο μέλλον.

Είχε άρχισει πειά πριν από ώρα να ζημερώνη. Ο αβρανός ήταν ανέφελος κι' ο ήλιος προβάλλοντας απ' τ' αντικρινά θουνά, σκόρπιζε το φως του στην έξοχή, κάνοντας την να φανή σε όλη της την λαμπρότητα.

Ο Στέφανος πλησίασε την Όλγα, πέρασε το χέρι του στον ώμο της και απευθυνόμενος σε όλους είπε:

— Μιά καινούργια ημέρα, γεμάτη φως και όμορφιά ανατέλλει για όλους μας. Ο λαός, προς αυτός ήλιος θα καθάρσει τα αίματα των πτωμάτων και τα σκατά της συμφοράς... Φάνουν πειά τα δάκρυα... Άς χαμογελάσουν όσοι έκλαψαν πολύ...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μερικοί μήνες πέρασαν από τα γεγονότα που διηγήθηκαμε παραπάνω.

Το φθινόπωρο πλησίασε πειά προς το τέλος του, μά ο καιρός εξακολουθούσε να διατηρήται πολύ καλός κι' ένας αναισθητικός σχεδόν ήλιος φωτίζε την ώραία ούγγρική έξοχή π' ό πληνόνταν γύρω από τη «Βίλλα με τους Μενεξέδες».

«Ένα πρωί, από πολύ νωρίς, εξαιρετική κίνησις έπικρατούσε τόσο στη Βίλλα, όσο και στον παλιό πύργο του Μάρεμπργκ, ο οποίος ύψωνόταν άγέρωχος και μεγαλοπρεπής στον λόφο του.

Ο δρόμος που ώδηγούσε από τη Βίλλα ως αυτόν ήταν πλημμυρισμένος από τους χωρικούς των περιχώρων, οι όποιοι φορούσαν τά γιορτινά τους, τις γραφικές έκείνες στολές που γοητεύουν τόσο όλους τους ξένους που πηγαίνουν στην Ούγγαρία.

«Έξω απ' την είσοδο της Βίλλας περίμεναν επάνω στα άλογά τους που κάλπαζαν καμιά έκατοστή ίππεις του ούγγρικού στρατού με τις δόδλαμπρες στολές του. Και πιο πέρα δεκάδες αυτοκινήτων ήσαν παρατεταγμένα στη σειρά, το ένα πιο πολυτελές από το άλλο...

Τί συνέβαινε λοιπόν;

«Ω! την ημέραν εκείνη θα γινόντουσαν οι γάμοι του Στεφάνου με την Όλγα και συγχρόνως η πριγκιπική στέφισ τους στο παρεκκλήσιο του παλαιού πύργου των Μάρεμπργκ.

Μά η έορτή ήταν τριπλή, γιατί συγχρόνως θα παντρευόταν και η Νάντια με τον Γάλλο μαρκήσιο Ζεράρ ντε Σατινιάκ.

«Όλη η ούγγρική άριστοκρατία ήταν καλεσμένη κι' ο ίδιος ο Άντιθασιλεύς θα έβασε στο κεφάλι του νεαρού ζευγαριού το πριγκιπικό στέμμα.

Τέλος η μεγάλη πόρτα του πύργου άνοιξε κι' ανάμεσα από τις σειρές των χρυσοστόλιστων υπηρετών, πρόβαλε η πριγκίπισσα.

Πρώτος έρχόταν ο Άντιθασιλεύς, ο οποίος έδινε το μπράτσο του στην Όλγα που ήταν αθέρια μέσα στη νυφική της τουαλέττα. Κατόπιν ο Στέφανος, με την μητέρα του

και η Νάντια με τον μεγάλο δούκα Βλαδίμηρο και τον μαρκήσιο ντε Σατινιάκ.

Κατόπιν ακολουθούσε η λαμπρή συνοδεία των καλεσμένων. Στην εμφάνισή τους, το συγκεντρωμένο πλήθος εξέπασε σε ούρανομήκεις ζητωκραυγές.

Μπήκαν όλοι μέσα στα πολυτελή αυτοκίνητα που τους περιέμεναν και, έχοντας μπροστά την συνοδεία των ίππών, ξεκίνησαν για τον πύργο, ενώ η χωριατοπούλες των περιχώρων έρραιναν με άνθη τους μελλονύμφους.

Στο παρεκκλήσιο του πύργου έγιναν οι διπλοί γάμοι και κατόπιν μέσα στην μεγάλη αίθουσα των τιμών, η στέφισ του πριγκιπικού ζευγαριού από τον Άντιθασιλέα.

«Όταν η Όλγα φορώντας το πριγκιπικό στέμμα προχώρησε στο πλευρό του Στεφάνου, για να δεχτεί τα συχαρητήρια των παρισταμένων μιά κραυγή άσυγκρατού θαυμασμού εξέφυγε απ' τα στόματα όλων.

Η όμορφιά της ήταν πραγματικά ήγemonική...

Μά, έκτός από τον Στέφανο, ο οποίος έλαμπε από ευτυχία, περισσότερο απ' όλους την θαύμαζε ο μέγας δούξ, ο πότερας της, ο οποίος έχυνε δάκρυα χαράς.

«Όταν την έπληρε στην άγκαλιά του και την έφίλησε, της είπε:

— Άξιζε να υποφέρω όσα υπέφερα για ν' αξιωθώ να χαρώ την ευτυχία της σημερινής ημέρας.

Το ίδιο θράδυ, οι νεόνυμφοι έφυγαν για το γαμήλιο ταξίδι τους. Θα πήγαιναν για μερικούς μήνες σ' έναν πύργο της Σκωτίας, τον όποιο τους είχε παραχωρήσει ένας Άγγλος εύπατριδης, φίλος του Στεφάνου...

«Έπειτα από τα χιόνια και τις κακοκαιρίες του χειμάνος, η άνοιξις ξαναγύρισε πάλι...

Και, μαζί μ' αυτούς ξαναγύρισαν στη Βίλλα του Μάρεμπργκ, τα ευτυχισμένα ζευγάρια μας, γιατί τόσο ο Στέφανος κι' η Όλγα, όσο κι' η Νάντια κι' ο Ζεράρ είχαν αποφασίσει να μη χωρισθούν από την πριγκιπισσα Μάρεμπργκ και τον μεγάλο δούκα Σέργιο.

«Η Βίλλα με τους Μενεξέδες άλλως τε ήταν τόσο μεγάλη ώστε να τους χωράει όλους.

Ο μέγας δούξ και η πριγκίπισσα τους δέχθηκαν με μεγάλη χαρά και η χαρά τους αυτή μεγάλωσε ακόμα περισσότερο.

«Όταν η Όλγα τους έμπιστευθηκε ότι σε λίγους μήνες, θα έφερνε στον κόσμο τον νέο κληρονόμο του στέμματος των Μάρεμπργκ.

Μιά περίοδος γαλήνης και ευτυχίας άρχισε πειά για όλους. Και την ευτυχία αυτή την συμμερίζονταν ο πότερας Σέργιος Λιάρφω, ο οποίος άποτελούσε πειά μέλος της οικογενείας σχεδόν.

«Όσο για τους δυο άπαισίους κακούργους, τον Ίβαν Τσέρκυ και τον Παύλο Σερζίν, αυτοί καταδικάστηκαν για τις έγκληματικές άποπειρές τους από την ούγγρική δικαιοσύνη σε έφτα χρόνων φυλάκιση και σε ισόβια έξορία. Δυστυχώς, δεν μπορούσαν να τιωρηθούν για την δολοφονία της Μεγάλης Δουκίσσης Όλγας, γιατί αυτή είχε διαπραχθεί σε έδαφος ξένου κράτους.

«Ο Κινέζος υπηρέτης ήταν πάντα ο εδνοούμενος της Όλγας και του μεγάλου δουκός, οι όποιοι δεν υπήρχαν πειά αν άναπόσπαστο απ' αυτούς, όπως κι' ο σκύλος ο Ρέξ που έμενε πάντοτε στο διαμέρισμα της νέας πριγκιπισσας του Μάρεμπργκ.

«Η Όλγα, παρ' όλη την ευτυχία της εξακολουθούσε πάντα να είναι η άπλη και άγαθή Όλγα των παλαιών ημερών. Χάρης σ' αυτήν, φτωχόι δεν υπήρχαν πειά στην περιχώρα της Βίλλας με τους Μενεξέδες. Η χαρά κι' η ανείσις είχε μπει και στην τελευταία καλύβα.

Κι' όσες φορές οι χωρικοί την έβλεπαν να περνά στο πλευρό του συζύγου της, άποκαλυπτόντουσαν με σεβασμό και ψιθύριζαν:

— Ο καλός μας άγγελος!...

ΤΕΛΟΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 5. Η αθέτηρη υποσημείωση του παρα των Υποπαραπομπών απαγορεύεται.

Η όλη των άναγνωστών μας άποστολλόμενη συνεργασία και μη συνδεδεμένη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπό όψιν.

Τ. ΔΙΑΜΑΝΤΗΝ, Καλλιθέα. — Τα πεζοτράγουδά σας καθόλου καλά. Κοινάτα.

ΟΡ ΜΠΟΥΡΟΝ, Βόλον. — Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

«Άξιούσεσθε κύριε διευθυντά.

Στάς τελευταίας σελίδας του περιοδικού σας δημοσιεύετε σας παρακαλώ μεταδών των άλλων το μικρό αυτό πεζοτράγουδά που μόλις τώρα τελειώνω υπό τον τίτλον «Η πάροδος της λεωφόρου Λ». Συμπαθώ τόσο πολύ το περιόδικό σας που άξιζει για πολλούς έπαινους για τον όρθον ίσον δρόμον μορφωτικών, κοινωνικών, οικογενειακών που διαδίδει.

«Μη μου δώσετε την καιρία κύριε σάς θερμποπαρακαλώ να άπογοητευθώ απέναντι του συμπαθητικού περιοδικού σας, όταν μάθω έκ μέρους σας ότι παρηγκωνίσθηκε το μικρό αυτό πεζό μου κομμάτι. Η άλήθεια είναι κύριε ότι μόλις σολνούμε από την εργασία μεσημέρι και θράδυ ως τας δώδεκα μία καταγίνομαι εις το γράψιμο διαφόρων κομματιών πεζογραφημάτων. Μολονότι έχω έπιτύχει πολύ καλλίτερα, τ' άφήνω άδημοσίευτα φοβούμενος μήπως ένα έληρο, ψυχρό σατανικό «άκατάλληλο», που θα με πάγανε.

«Κύριε είμαι γάλλος στην καταγωγή μου γι' αυτό η παικιλία φράσεων και όρθογραφίας είναι πτωχή.

«Άκούστε κύριε! αν δυσμενέσετε καθώς δεν πιστεύω, για το ή πάροδος της λεωφόρου Λ» είμαι όλοπρόθυμος να σας άποστείλω άλλο.

«Θά προσπαθήσω να θά προσπαθήσω κύριε να μου προένηση δυσμενέσει ένας διευθυντής μιάς τόσο συμπαθούς και άξιολογώματου ύλης του περιοδικού «Μπουκέτο».

«Κύριε είμαι άναγνώστης θαυμαστής του περιοδικού σας, πολυταλαισιάζετε μου σάς θερμποπαρακαλώ τις ευνοίες μου προς αυτό και προς έσας;

Σας χερετώ

Μετά έμπιστοσύνης όποκλείνομαι κτλ.»

Καλά και άγια αυτά που γράφετε, κύριε, αλλά το πεζοτράγουδά σας δεν είναι καθόλου έπιτυχές, καθόλου καλό. Και είναι φυσικόν αυτό. Για να γράψετε ένα καλό διήγημα πρέπει να έχετε πρώτα-πρώτα την έλληνη. Και την άγνοείτε. Συνεπώς; Τι μπορούμε πλέον να σας κάμωμεν ήμεις; Τι άλλο παρά να σας συμβουλεύουμε να άρχισετε να διαβάζετε. Διαβάστε. Θα μορφωθήτε, θ' άποχτήσετε άρκετές γνώσεις και θά μάς εδγνωμόνητε.

ΧΡ. ΚΑΝΕΛΟΝ, Μεσαλόγγιον. — Μας στέλντε ένα διήγημα με τον τίτλον «Το Μυστήριο ενός Κονδυλοφόρου» και ξενικά δνόματα: Ζανριέττα, Βάερνος, Γκέρθ. Και δεν μας λέτε, δεν μας γράφετε αν είναι δικό σας ή μετάφρασις. «Ότι κι' αν είναι όστόσο δεν ένεκρίθη. Αυτό δεν είναι καθόλου καλό. Ίδου ένα του άπόσπασμα:

«Τό θυμά ειπε έχει σχέσεις με κάποιον νέο δνόματι Βάερνον. Οι άστυνομικοί άφου άφισαν μερικούς στο σπίτι του έγκλήματος, οι άλλοι διηυθύνθησαν εις το Γραφείο του νέου. Ο νέος έστάθη ψύχραιμος και εξακολουθήσε το γράψιμό του. Οι άστυνομικοί άφου τον έπλησίασαν τον

ήρώτησαν αν γνωρίζει τί περί του έγκλήματος της Ζανριέττας. Ο νέος άπήνησε ότι δεν γνωρίζει τίποτε για την ύπόθεσιν και ότι είχε να ιδή την λεχθείσα 10 ημέρες. Αίφνης η πέννα του κονδυλοφόρου από την τρεμούλα του νέου έσπασε επάνω σ' ένα έγγραφο και άφησε να κυθή άφθονο αίμα κόκκινο ζεστό νεανικό γεμάτο ζέση και νεότητα. Ο νέος στη θέα του πράγματος εξέπασε σε λυγμούς ενώ συγχρόνως ένα δάκρυ κυλούσε στο μέτωπό του. Ήταν ο ένοχος. Το αίμα εκείνο ήτο το αίμα της δυστυχισμένης Ζανριέττας. Οι άστυνομικοί τον συνέλαβον και τον άδηγησαν στη φυλακή. Εκεί πιεζόμενος το άπεκάλυψε. Άπεκάλυψε την ένοχή του. Και αυτός την είχε σκοτώσει γιατί τον έξαπατούσε γιατί μ' άλλον γλεντούσε και μ' άλλον τα χείδια μοιράζονταν. Την σκότωσε γιατί τον προέδιδε. Κι' όλα αυτά ένα γράμμα που είχε πέσει από το φόρεμα της δυστυχισμένης γυναίκας τ' άπεκάλυψε. Μέσ' την όργη του άρπάξει ένα στυλέτο που θριοκόνταν στο τραπέζι και της το καρφώνει. Την είχε σκοτώσει. Και το αίμα της δυστυχισμένης Ζανριέττας το είχε συλλέξει και το έβαλε μέσ' τη φούσκα του κονδυλοφόρου για να θυμάται εκείνη που του έκανε κάποτε τον δόν ευτυχισμένο. Και όταν έβαλε το αίμα στον κονδυλοφόρον, ήσυχασε γιατί ένόμιζε ότι είχε σωθή πλέον. Ω όχι! ήτο έξαπατημένος. Ο κονδυλοφόρος έκανε το θαύμα του. Άπεκάλυψε την άλήθεια. Και τώρα ο Βάερνος στά κάτεργα...

Πρόκειται, φίλε κύριε, περί πρωτολείου της κακής ώρας. Δεν γράφονται, δυστυχώς, τα διήγηματα χωρίς ταλέντο, έμπνευσι, μόρφωσι.

Τέλος θα σας διατυπώσωμε ένα παράπονο: Τα χειρόγραφα σας ήσαν άφρονως και άνατριχιαστικώς ρυπαρά!... Φροντίστε να μην ξαναγίνη αυτό. Όχι τόσο για μας, όσο για σας, πρό παντός για σας.

Μ. ΓΡΑΒΟΝ, Ήλιοπολιν, (Αίγυπτον). — Σας έγράψαμε για την ύπόθεσιν σας. Το διήγημά σας με τον τίτλον «Είμαι Ένοχος», δεν είναι καλό.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΑΝΗ, Ν. Ύρκην. — Τα ποιήματά σας «Άγάπη» και «Άπάρθενη» άρκετά καλά. Ένεκρίθησαν και θα δημοσιευθούν στην οικείαν στήλην.

ΜΠΕΜΠΑΝ, Πύργον. — Τα ποιήματά σας όχι τόσο έπιτυχή. Το ένα μάλιστα από αυτά, το με τον τίτλο «Τροτόνι», άκατάλληλο έντελώς για το περιοδικό μας. Μπορούμε όστόσο να σας πούμε ότι δεν είναι κακό ως ποίημα, φθάνει να διορθώσετε το τελευταίο τετράστιχο που δεν λέει πολλά πράγματα.

Β. ΓΑΛΑΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ναυπλιόν. — Περιμένουμε άρκετά άπάντησιν σας.

ΜΙΜΗΝ ΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Τρίκαλα. — Σας γράφουμε ταχυδρομικά. ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ, Έγναθα. — Τα δυο σας ποιήματα όχι έπαιστικά καλά. Ίσως με περισσότερη προσοχή γράψετε καλλίτερους στίχους, γιατί όπως βλέπουμε, δεν σας χείρει καμία εύχέρεια στιχογραφική.

ΧΡ. ΤΣΕΝ-Σ, Λεονάρειον. — Τα ποιήματά σας και το έμμετρο και το πεζό όχι έπιτυχή.

Γ. ΒΟΡΙΔΗΝ, Κάστρον (Λήμνον). — Θα δημοσιευθώ το σπουδαιό σας, διορθουμένων άπαραίτητος μερικόν λέξεων. Αυτό είναι και ο λόγος της άργπορίας.

ΧΡ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΔΗΝ. — Ζητήστε τα διελία που θέλετε στο Πρακτορείον των Έφημερίδων, Εύριπίου 8.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ Α. — Τόσο το διήγημά σας, όσο και οι στίχοι σας άτυχή κυριολεκτικώς. Το έχωμε πένσις πλειστάκις, ότι για να γράψη κανείς ένα καλό διήγημα χρειάζεται πρσιότως μόρφωσι γλωσσική. Νά έσκηρ τούλαχιστον στοιχείωδη πράγματα γιατι άλλως, δια έμφυτη ικανότητα να έχη κανείς μορφώσι θα γράψη κατά τρόπον άκατάληπτον. Το ίδιο περίπου σας λέμε και για τα ποιήματά σας — αν μπορούν να λεχθούν ποίησις.

Ν. Ν. ΜΑΡΟΝ. — Όλα, όσα μας λέτε, δεσποινίς, είναι σωστά. Δεν έχετε άδικο που καταγγέλλετε τους μεταφραστές των διαφόρων έντύπων. Τί να γίνη όμως; Βλέπετε, υπάρχουν άνθρωποι, που μόλις κοιτάξωμεν μία γλώσσα άρχίζουν και κάνουν τολογικές μεταφράσεις, η όποιες θέλουν κάθε άλλο παρά σχέσηιν έχουν με το πρωτότυπο. Το λέτε «ασέβεια προς τα γράμματα»; το λέτε «άσυνειδησία»; Μπορείτε να λέτε ότι θέλετε. Δεν δάκουσθητε. Και το μόνο που έχετε ν' αντίστητε είναι η περιφρόνησις των μεταφράσεων αυτών.

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

— Καπνίζετε ;

Και τοῦ ἀπλώσα τὴν ταμπакέρα μου...

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις κ' αὐτὴ ἡ χειρονομία φάνηκε πὼς τοῖς ἔκαναν τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ψυχρολουσίας. Πῆρε ἕνα τσιγάρο καὶ τὸ ἀνάψε. Ὑστερα προσέθεσε:

— Ποιὰ εἶναι λοιπὸν αὐτὰ τὰ περίφημα ἄρθρα μου ποὺ ἀποκαλύπτουν τὰ μυστικά σας; Τοῦλάχιστον προτοῦ μ' ἐκτελέσετε, δείξετέ μου τὰ ντοκουμέντα σας.

Τότε ὁ τρελλὸς μοῦ παρουσίασεν ἕνα μάτσο ἀποκόμματα... Αὐτὰ τὰ ἄρθρα μιλοῦσαν γιὰ τὶς δυσκολίες τῆς κυκλοφορίας, γιὰ τὴν κρίσιν τῶν κατοικιῶν, γιὰ τὸν Σταντάλ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, γιὰ τὴν ἐκθεσὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, γιὰ τὰ κομμένα μαλλιά τῶν γυναικῶν, γιὰ τὴν πτώσιν τοῦ φράγκου, γιὰ τὰ κοιτὰ φουστάνια, κτλ. κτλ. Ὡς οὕτως, τέλος, ἄρθρα γιὰ ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς ὑποθέσεις, κ' ὅπου τίποτα, ἀπολύτως τίποτα δὲν ἔκανε τὸν παραμικρὸν ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς οἰκογενείας Μπιγκορνέλ.

Ὁ τρελλὸς μου, μ' ἕνα ὕφος σκοτεινὸ, διάβαζε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὶς πρὸ θίαιες φράσεις — καὶ ὁ Θεὸς ἔρει, πόσες τέτοιες ἦσαν... — διακόποντας σὲ κάθε στιγμὴ, γιὰ νὰ πῇ:

— Βλέπετε... Εἶναι κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὰς σας κ' ὅμως τίποτα δὲν εἶναι καθαρώτερον ἀπ' αὐτό. Νά, λόγῳ χάριν, ὅταν λέτε πὼς ἡ γυναῖκες μὲ τὰ κομμένα μαλλιά θὰ καταστήσουν νὰ γίνουν φαλακρές, ὑπονοεῖτε πὼς ὁ Θεὸς μου, ὁ δόκτωρ Μπιγκορνέλ — ποὺ ἦταν φαλακρός, κύριε ! — ρίχθηκε μιὰ μέρα στὴν... Ἀλλὰ γιατί λοιπὸν, νὰ σὰς λέω λεπτομέρειες; Εἰσαστε πολὺ καλὰ πληροφορημένος... Ἀ! τὰ ξέρετε ὅλα! Καὶ τὰ ἐκθέτετε, γιὰ νὰ μ' ἐξευτελίσετε... Εἶναι ἀτιμία !

Εὐτυχῶς, ὁ ἀνθρωπάκος εἶχεν ἡσυχάσει λίγο. Ὁ κλητῆρας τοῦ γραφείου μου, ποὺ τὸν εἶχα καλέσει, ἔμπαινε ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ... Ἡ κατάστασις καλλιτέρεψεν ἀμέσως.

— Κύριε, μοῦ εἶπεν ὁ τρελλὸς, σὰς κάνω χάρι γι' αὐτὴ τὴν φορά... Ἀλλὰ μὴν ξαναρχίσετε! Μὴν ξαναμιλήσετε γιὰ τὴν οἰκογένειά μου καὶ γιὰ μένα... Ἀκούτε; Ἀλλοιῶτα, θὰ σὰς σκοτώσω σὰν σκυλί !

Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἔρριξεν ἕνα τρομερὸ θλέμμα, ὁ κ. Μπιγκορνέλ ἔφυγε... Εἶχα σωθῇ, εἶχα σωθῇ!

Ὅπως εἶναι εὐνόητο, αὐτὸς ὁ μανιακὸς, περνάει ἀπὸ τότε τὶς μέρες τοῦ ὁ ἕνα τρελλοκομμεῖο!

Ἀρκετὰ συχνὰ ἀναγνώστες καὶ ἀναγνώστριές μου μὲ κατηγοροῦν ἔτσι, πὼς τοὺς ἀφιερῶνω ἄρθρα ὑποῦλα καὶ φοβερὰ. Ἀνακαλύπτουνε μέσα σ' αὐτὰ ὅλων τῶν εἰδῶν τοὺς ὑπαινιγμούς, ποὺ τοὺς ἀφοροῦνε προσωπικά. Εἶναι περιττὸ τότε ν' ἀρνηθῇς, νὰ διαμαρτυρηθῇς, νὰ συζητήσης... Ἡ πεποίθησίς τους εἶναι ἀπόλυτη. Καὶ μὲ μιὰ ἀπάνταστὴ ἐπιτηδεϊότητα, ἀναλύουν τὶς πρὸ ἀθῶες φράσεις, θρίσκοντας μέσα σ' αὐτὲς τὴν ἀπόδειξιν πὼς τοὺς διάλεξα γιὰ θύματά μου. πὼς τοὺς μὴγῳ, κάθε πρωτὶ, ἕνα καυτὸ καὶ δηλητηριασμένο σίδερο στὶς πληγὰς τῶν, πὼς εἰμαι ἕνα εἶδος Ἰορκουεμάδα, ὑποκριτῆς καὶ σκληρόκαρδος...

Ἀ! οἱ τρελλοὶ!... Δὲν ξέρω γιατί τοὺς τραβοῦν ἡ ἐφημερίδες. Μὰ ἴσως γιατί, στὸ θάθος, ὑπάρχει κάποια τρέλλα μέσα στὴν ἴδια τὴ δημοσιογραφία: Ἐπάγγελμα τῶν φαντασιοπληκτῶν, τῶν κυνηγῶν τῆς χιμαίρας, τῶν ἀνθρώπων ποὺ πουλοῦνε πνεῦμα στοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ ἔχουν πνεῦμα. Γιατὶ ἂν εἶχαν θὰ τὸ κρατοῦσαν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τους.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΑΟΡΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 49)

ἀλφαβήτου ὡς τὸ σημεῖο ποὺ εἶνε τὰ γράμματα ποὺ μεταχειρίζεσθε. Θέλετε νὰ γράψετε π. χ. τὸ ὄνομα Μαρία; Τραβάτε μιὰ ὀριζόντιο γραμμὴ ὡς τὸ σημεῖο ποὺ εἶνε τὸ γράμμα Μ. Κατόπιν, ἀπὸ κάτω, μιὰ ἄλλη ὡς τὸ σημεῖο ποὺ εἶνε τὸ γράμμα Α καὶ συνεχίζετε ἔτσι ὡς τὸ τέλος. Ἐκεῖνο τώρα στὸν ὁποῖο στέλνετε αὐτὸ τὸ κρυπτογράφημα ἔχει ἕνα παρόμοιο ἀλφάβητο κ' ἔτσι μπορεῖ καὶ διαβάξει τὶς γραμμές μὲ τὴ μεγαλειότερη εὐκολία τοῦ κόσμου.

Τὸ «κλειδί» τοῦ κρυπτογραφικοῦ αὐτοῦ ἀλφαβήτου δὲν μπορεῖ νὰ θρεθῇ ποτέ, γιατί κάθε τόσο, ὁ ἀποστολεὺς καὶ ὁ παραλήπτης συνεννοοῦνται μεταξύ τους κ' ἀλλάζουν τὴ σειρά τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου. Ἐτοὶ τὸ «κλειδί» δὲν εἶνε πάντα τὸ ἴδιο.

ΤΖΩΝ ΜΑΚΚΕΝΖΙ

ΧΙΩΤΙΚΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)

Κι' ὁ Ἀγιοργιώτης, θαυμάζοντας:

— Ἀσὺρ - ὀλοοῦν! (Χαρά σ' ἐσένα!) Σὰν νὰ σὲ εἶχα μέσα, τᾶπες !...

* * *

— Ἐνα παρόμοιο λένε καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ Ἀνάβατος.

— Πές μου, Ἰντὰ χω στὸ καλάθι, νὰ σοῦ δώσω ἕνα τσαμπὶ ; λέει ἕνας Ἀναβατιανὸς σ' ἕναν πολίτη.

— Σταφύλια, ἀπαντᾷ αὐτός.

— Κεῖ μέσα σ' εἶχα ! Μπράβο!...

* * *

— Ἐνας παπᾶς ἐπὶ τουρκοκρατίας, πῆγε στὸ χωριὸ τὸ Λιθί, νὰ κάμῃ ἕνα προικοσύμφωνο, σ' ἕνα σπιτί.

Λέει του, ὁ πατέρας τῆς νύφης:

— Γράψε, παπᾶ μου, γράψε. (Τὴν προῖκα, δηλαδὴ).

— Καὶ Ἰντα νὰ γράψω; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ παπᾶς.

— Γράψε ἕνα χαράνι (τέντζερη) τοῦ λέει ὁ πατέρας.

— Μὲ τὸ καππάκι του ; ἀπαντᾷ ὁ παπᾶς.

— Ὅχι, παπᾶ μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ πατέρας, γιατί ἔγω

κι' ἄλλη κόρη !...

Μ' αὐτὸ θέλουν νὰ σατυρίσουν τὴν φιλαργυρία τῶν λιθο-

μονούσηδων, ὡς ἀποκαλοῦνται οἱ κάτοικοι τοῦ Λιθοῦ.

* * *

Σ' ἕνα χωριό, τὴν Καλαμιώτη, ἔθαβαν ἕναν νεό.

Ἡ μητέρα του μοιρολογοῦσε τὸν γιοῦ της καὶ ἔλεγε:

— Καλὲ ἀνοίξετεν τὸν τάφον του, φαρδὺν - πλατὺν γιὰ

νὰ χωρέσῃ καὶ ὁ μούλαρός του.

— Τῆς λένε οἱ ἄλλοι:

— Μὰ, δὲν εἶχε μούλαρι ὁ μακαρίτης !

Κι' ἀπαντᾷ ἐκείνη:

— Ἐλογάριαζε νὰ πάρη!...

* * *

Ἀλλὰ γιὰ τὰ χιώτικα ἀστεῖα ἴσως νὰ ξαναγράψουμε.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 4)

νειόγαμπρο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ συντροφία μας, κυταχτήκαμε κατὰπληκτοι... Ἡ Τωτὼ ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ: «Λιπόν, τί συνέβη;» τοῦ φώναξε. Ἐκεῖνος γελοῦσε... γελοῦσε σὰν τρελλὸς !

ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ. — Δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ θρῇ τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαράς του;

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Ὅχι... Μὰς εἶπεν ἀπλοῦστατα: «Ἀ! φίλοι μου, τί ἀστεῖο ποὺ εἶναι!... Ποτέ μου δὲν διασκέδασα τόσο πολὺ...» Καὶ ἔδωσε στὴν Τωτὼ ἕνα γράμμα, ποὺ ἐκείνη μὰς τὸ διάδασε δυνατὰ.

ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ. — Καὶ τί ἔγραφε αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Τὸ ἐξῆς:

«Ἀγαπητέ μου φίλε, σὰς περιμένα ὡς τὶς πέντε τὸ πρωτὸν... Αὐτὸ εἶναι ἐξωφρενικὸ γιὰ μιὰ νεόπαντρη... Καθὼς ὅμως δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ χῶν τὸν καιρὸ μου, πηγαίνω νὰ συναντήσω ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ἱπποκράτους μὲ τὸν ὁποῖο θὰ σὰς ἀπατοῦσα ἀργότερα... Καλλιτέρα εἶναι νὰ γίνῃ αὐτὸ ἀμέσως Ὑπογραφή: ΟΝΤΕΤ ΝΤΕ ΣΕΜΠΡΥ.»

ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ. — Ἡ γυναῖκά σου!... ὁ ἀξιωματικὸς!...

Κι' ἐκεῖνοι ἔκαναν τὸ ἴδιο!... Γλεντοῦσαν!... Ἀ! Εἶναι θαυμάσιο! Ὑπέροχο!

ΜΑΞΙΜΟΣ. — Λοιπόν, φίλε μου, τί λές γι' αὐτό;

ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ. — Τί νὰ πῶ; Οἱ Σεμπρὺ θὰ κάνουν ἕνα

ἰδεῶδες ἀντρόγυνο, μοντέρνο, ἐντελὲς μοντέρνο.

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Ο ΕΦΕΤΕΙΝΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 51)

μειῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ πανηγυρικὸς εορτασμός τῆς δευτέρας ἐπετείου τῆς ἱστορικῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, προσλαμβάνων οὐτὴ παλαιὰ καὶ νεὰ χαρακτηριστὰ, θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν ἐπὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου, καταδεικνύων μὲ τὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχίαν τοῦ τὸ τί ἐπετέλεσεν εἰς τὸ ὀλιγοχρονὸν σχετικῶς διάστημα τῶν δύο ἐτῶν, ἡ πατρικὴ ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐγκαθιδρύουσα τὸ νέον κράτος τῆς τάξεως τῆς γαλήνης, τῆς χαρὰς καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ.

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΠΑΡΚ”

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΕΪΔΕΝ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ :

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

ΑΝΤΟΛΦ ΒΟΛΜΠΡΥΚ - ΑΝΝΑ ΝΙΓΚΛ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ :

ΜΙΑ ΩΡΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ

ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΝΤ - ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ :

ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΧΑΒΑΗ

ΣΙΡΛΕΥ ΡΟΣ - ΜΠΙΓΚ ΚΡΟΣΜΠΥ

ΣΗΜ. Τὸ «ΠΑΡΚ» λόγω τῆς θέσεώς του εἶναι ὁ δροσερώτερος Κινηματογράφος καὶ ὁ μόνος ἀπὸ πηλαγμένους παντὸς θεοῦβου Καθ' ἐκάστην ἀπογευματινὰν παραστάσεως μὲ γενικὴν εἰσοδὸν δρχ. 10.

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΡΜΗΣ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΟΛΟΥ 18

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ :

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ

ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΜΠΟΥΡΝ - ΓΚΑΡΥ ΓΚΡΑΝΤ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ :

ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ & ΑΜΠΩΤΙΣ

(ΕΓΧΡΩΜΟΣ ΤΑΙΝΙΑ)

ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ - ΟΣΚΑΡ ΧΑΜΟΛΚΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ :

ΑΛΗ ΜΠΑΜΠΑΣ

ΕΝΤΥ ΚΑΝΤΟΡ

ΚΑΙ ΧΙΛΙΕΣ ΩΜΟΡΦΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΣΗΜ. Ὁ «ΕΡΜΗΣ» εἶναι ὁ πλέον συγχρονισμένος Κινηματογράφος καὶ συγκεντρώνει τὸν ἐκλεκτοτέρων κόσμον. Τιμαὶ εἰσιτηρίων ΠΛΑΤΕΙΑΣ δρχ. 10 — ΘΕΩΡΕΙΟΝ 12.50

.... και ύστερα
από πολλά χρόνια

και τα εγγόνια σας ακόμη θα θαυ-
μάζουν τα δόντια σας όταν τα περι-
ποιήσετε ανεληλιώς με την υπέροχη

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΛΑΜΑ